

MARCEL VAN DRIEL

48
UUR

kluitman

LEES
EXEM
PLAAR

LEESEXEMPLAAR

‘Vaarwel, vaarwel! Het verdriet van het afscheid is zo zoet, dat ik
het vaarwel herhaal totdat de ochtend ons begroet.’

Romeo en Julia – William Shakespeare

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?
Volg dan @kluitman_nouvelles op Instagram.

Nur 284/W082401

Bisac YAF062000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIII Tekst: Marcel van Driel

Vormgever omslag: Sanneke Vlam, sproud.nl

Omslagbeelden: Marie Carr/Trevillion Images en Shutterstock

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
marcelvandriel.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

LEESEXEMPLAAR

Avontuurlijke lezer!

48 uur is het vervolg op mijn thriller *24 uur*. Als je dat boek niet gelezen hebt: geen probleem, dit verhaal is net zo goed te volgen zonder. *48 uur* is weliswaar een superspannende actiethriller, maar het stipt ook onderwerpen aan als trauma, PTSS en zelfmoord. Houd dat in je achterhoofd als je daar mogelijk door getriggerd wordt.

Ik heb een playlist gemaakt bij dit boek. Als je de QR-code scant dan stuurt die je naar Spotify.

Sommige lezers vonden *24 uur* te gewelddadig. Die lezers zou ik adviseren dit boek weg te leggen, want dit vervolg is erger. Tegen alle andere lezers zeg ik dit: veel plezier en *enjoy the ride!*

Marcel van Driel

CLAIRE

Het steegje was zo smal dat haar schouders tegen de muren schuurden. Claire wierp een snelle blik omhoog. Boven haar groeide de daken naar elkaar toe. De stad spande samen met De Vernietiger.

Vissen zwommen tussen haar benen door en doken angstig een regenpoel in. Ook zij maakten zich uit de voeten voor Gideon.

Gideon was de vader van Jaco en Matthys en hij zinde op wraak. Ze wist niet hoelang hij haar al achtervolgde. Weken? Maanden? Jaren?

Ondertussen moest Claire ontzettend plassen. Nergens een wc te bekennen. Moest ze boven een plantenbak? Voordat ze een beslissing kon nemen, hoorde ze voetstappen door de straat galmen. Bij elke echo vertraagden haar benen. Rennen werd wandelen, werd waden door stroop, werd slow motion als in een film. Op het nippertje bereikte ze de regenplas en volgde de vissen de oceaan in. Gideon werd een haai en dook achter haar aan. Ze werd zelf een

vis, daarna een weekdier, plankton en eindigde als een eencellig wezen met slechts één emotie: doodsangst.

Claire probeerde omhoog te zwemmen, naar het maanlicht toe. Gideon dook naast haar op en grijsde zijn tanden bloot. Twee kleinere haaien voegden zich bij hem. Matthys en Jaco. De laatste had een pistool in zijn vin.

‘De komende 24 uur ben je van ons,’ zei Matthys.

‘48 uur!’ giechelde Jaco. Sporen van de wielen van de trein liepen dwars over zijn voorhoofd.

‘Voor altijd,’ zei Gideon. ‘En ik heb het voor het zeggen, want ik ben de alpha!’

Eindelijk bereikte Claire het oppervlak. Ze duwde tegen de onderkant van het ijs, zag vastgevroren vissen en gilde haar mond vol met water.

Claire hapte naar adem. Ze bleef doodstil in haar bed liggen en probeerde haar adem te reguleren, zoals de therapeut haar geleerd had. Langzaam verdween de droom naar de achtergrond.

Haar blaas stond op knappen. Claire gleed uit bed, opende zachtjes de deur en sloop naar de wc. Geen behoefte om haar moeder voor de zoveelste keer wakker te maken na een nachtmerrie of een huilbui.

Het plassen lukte niet. Het was net alsof ze nog steeds in gevaar was. Om zichzelf af te leiden, bestudeerde ze het prikbord aan de muur. Haar moeder had het volgehangen met foto’s van haar

jeugd, concertkaartjes uit de tijd dat ze daar nog geld voor hadden, een briefje van vijf euro, miniknuffels, sleutelhangers en kindertekeningen. In het midden hing een foto van haar en Nina in gelukkiger tijden. *Nijntje en Nina* stond eronder.

Een onbekende ansichtkaart trok haar aandacht. Ze stak haar hand uit en trok hem tussen de rest vandaan.

Gideon stond in het midden, zijn twee zonen aan weerszijden. Ze lachten en zwaaiden. *Wish you were here!* stond erbij. Claire draaide de kaart om.

Vir altyd de myne, stond er in hanenpoten achterop geschreven.

Van schrik liet ze de afdruk op de grond vallen. Precies op dat moment begon de voorkant op te lichten en klom Gideon uit de afbeelding, als een geest in een Japanse horrorfilm.

‘*You killed my sons!*’ Hij lachte. ‘*Now I’m coming for you!*’

Ze schrok opnieuw wakker in bed, gillend en vechtend tegen een onzichtbare vijand. Haar moeder stormde de slaapkamer binnen. ‘Claire!’ hoorde ze haar schreeuwen. ‘Claire! Hou op!’

‘Mam?’ stamelde ze. ‘Mam, hij is hier. Hij heeft me gevonden.’

‘Er is niemand, Claire,’ suste haar moeder. Ze kwam naast haar op het bed zitten en sloeg haar armen om haar heen. ‘Je bent veilig, Claire. Je bent veilig.’

Claire legde haar hoofd op haar moeders schouder en begon stil te huilen. Ik zal nooit meer veilig zijn, dacht ze. Nooit meer. Niet zolang Gideon nog leeft.

XAVI

Xavi liet zijn blik langs het kantoorgebouw glijden en vroeg zich af op welke verdieping Claire zich verstopt had. Een vervuild en gescheurd doek met *TE HUUR* erop onttrok de ramen aan het zicht. Zat ze daar ergens achter? Gluurde ze door een van de gaten om te zien of hij er al was, haar redder in nootjes?

Hij zag haar nog zitten in Disco Donna, roodgeverfd haar, neusring, het veel te strakke T-shirt dat weinig aan zijn verbeelding overliet en natuurlijk de blote voeten met zwartgelakte nagels. Een emo-engel in een danskroeg waar normaal alleen corpsprinsesjes kwamen. ‘Meisjesklonen,’ had Claire ze genoemd, voordat ze hem om geld en schoenen vroeg. Hij gaf haar twee tientjes, in ruil daarvoor stal ze zijn hart.

Maar dat was de oude Claire. De Claire die nergens bang voor was. Niet de Claire die nauwelijks haar kamer uit durfde te komen, die elke nacht gillend wakker werd. De Claire die hem

had gezoend, daarna weer had afgewezen, en toen niets meer van zich had laten horen.

Tot eerder deze middag.

Terwijl hij in de studio zijn nieuwe nummer *Dans ce monde* opnam, had zij zijn voicemail ingesproken. ‘Hij zit achter me aan!’ hoorde hij haar schreeuwen, toen hij de boodschap anderhalf uur later afluisterde. ‘Kom me alsjeblieft halen!’ Daarna had ze abrupt opgehangen en haar locatie – een bedrijvenpark dat al jaren op de nominatie stond om gesloopt te worden – via WhatsApp gedeeld.

Xavi was meteen op zijn fiets gesprongen en met bonkend hart naar haar toe geracet. Onderweg had hij haar meerdere keren teruggebeld, maar kreeg continu haar voicemail.

Was hij te laat? Was haar wat overkomen? Was ze weer aan het hallucineren?

Bij de ingang van het industrieterrein stond een oude intercompaal die een hoge pieptoon afgaf. Zelfs hier, ver van de poort, kon hij het geluid nog horen. Verder was het doodstil en verlaten. Er klopte iets niet, maar wat?

Haar achtervolger was nergens te bekennen. Was hij er echt? Het was niet voor het eerst dat Claire had gedacht dat ze Van Wyk ergens zag lopen. Of zelfs zijn zonen en die waren toch echt hartstikke dood.

En waar was haar fiets? Hij had zijn eigen mountainbike zojuist

tegen de muur gezet. Haar omafiets was nergens te bekennen. Zou ze hem mee naar binnen hebben genomen?

De elektrische deuren bleven voor hem gesloten, hoe vaak hij ook met zijn armen zwaaide. Natuurlijk, geen stroom. *Stupid*. Ook de draaideuren zaten muurvast. Xavi liep opzij en vond een deur waar het onderste glas uit was getikt. Hij bukte zich en kroop behoedzaam naar binnen.

Een muffe vochtgeur kwam hem tegemoet. De hal was groot, steenkoud en grotendeels leeg. Alleen een verlaten balie verwelkomde hem.

Zijn fantasie maakte ineens overuren. Voor spoken was hij niet bang, maar wat nou als iemand hem op zat te wachten achter die balie? Wat nou als Claire niet zat te trippen? Wat nou als...?

Hij vermande zich en liep omzichtig om de toonbank heen.

Niemand.

Hij haalde zijn telefoon tevoorschijn en belde Claire opnieuw. Deze keer nam ze wel op.

‘Xavi?’

‘Claire?!’ Hij voelde zich in één klap lichter worden. ‘Ik ben beneden in de hal. Ben je veilig?’

Het bleef even stil. Toen zei ze: ‘Vierde verdieping.’

‘Wat klink je raar,’ zei hij. ‘Is alles goed?’

‘Volgens mij is hij ervandoor.’ Haar stem viel af en toe weg tegen het verkeerslawaai op de achtergrond. ‘Ik durf niet naar

beneden. Kom me alsjeblieft halen.’ Voordat Xavi kon reageren, had ze opgehangen.

Ineens wist Xavi wat hem al die tijd dwarszat: waar kwamen de verkeersgeluiden vandaan?

Natuurlijk waren de liften buiten gebruik.

Vier verdiepingen betekende acht trappen. Zelfs met zijn uitstekende conditie begon hij halverwege te hijgen. Hij maakte zich grote zorgen. Het leek erop dat Claire zich de aanwezigheid van haar achtervolger had ingebeeld. Niet gek, gezien wat ze allemaal had meegemaakt, wel verontrustend. Wat als ze er nooit meer overheen kwam?

Wat als het deze keer wél waar is? vroeg een klein stemmetje in zijn hoofd. Want waar was haar fiets? Waarom had ze zo vlak geklonken? Waar kwam het lawaai vandaan? Was ze verdoofd? Hield iemand haar onder schot?

Liep hij in de val?

Een jaar geleden zou hij zichzelf paranoïde hebben genoemd. Dat was voordat Claire 24 uur lang achtervolgd was door twee moordzuchtige broers. Ze bleek niet hun enige slachtoffer. Vijf lichamen werden er gevonden, in Parijs, Berlijn, Londen, Wenen en Kaapstad.

Claire was meteen daarna gestopt als flitsbezorger, ging niet meer naar school en maakte zelfs geen BookTok-filmpjes meer. ‘Lezen lukt toch niet,’ had ze gezegd. Nadat mensen op social

media begonnen te vragen of zij het was ‘van die 24 uur-stunt’ had ze overal haar account verwijderd en een geheim nummer genomen.

Toen kwam de nieuwsclip met Gideon van Wyk – de vader van de jongens – online. Hij ontkende in alle toonaarden dat zijn zoons moordenaars waren. Volgens hem was er één dader, en dat was Claire.

‘Ik weet wie je bent,’ had hij op de Zuid-Afrikaanse nieuwszender SABC gezegd. ‘Ik weet waar je woont. *And I’m coming for you.*’

HA. HA. HA.

Xavi probeerde op adem te komen in de traphal. Ondertussen tuurde hij door het glas van de deur. De ruimte erachter zag eruit als een parkeergarage zonder auto’s.

Claire was nergens te bekennen. Het was nog steeds doodstil. Geen vage schaduwen, geen enge kraakgeluiden of knipperende lampen, helemaal niks. Toch voelde het alsof hij in een horrorfilm was beland. Zijn hart klopte als een razende en zijn handen waren klam. Het enige wat nog miste was een *jump scare*.

Voetstappen. In het stof. Ze zagen er vers uit. Xavi liet alle voorzichtigheid varen en duwde de deur open. ‘Claire?’ riep hij. ‘Ben je daar?’

Een tel gebeurde er niets, toen klonk er: ‘Ik ben hier!’ uit de verte. Xavi liet de deur achter zich dichtvallen en liep op het stemgeluid af.

‘Waar dan?’ vroeg hij, toen hij nog steeds niks zag.

‘Hier, bij de ramen.’

Hij draaide zich naar de glazen buitenwand toe. Een schim maakte zich los van de duisternis en stapte in het zonlicht.

Het was Gideon van Wyk. Kaal, donkere baard met witte haartjes, scherpe neus en inktzwarte wenkbrauwen. Hij zag er ouder uit dan op het filmpje. Veel ouder. Zou dat door de dood van zijn kinderen komen?

‘Waar is Claire?’ zei Xavi op commanderende toon. Voor de man zelf was hij niet bang, maar wat als hij Claire iets had aangedaan?

Gideon haalde zwijgend iets uit zijn zak. Even dacht Xavi dat het een pistool was en hij deinsde achteruit. Het bleek een iPhone. De man typte iets op het scherm en even later klonk Claires stem uit de speaker.

‘Ik ben gewoon thuis,’ zei ze. Haar stem klonk kunstmatig en werd opnieuw verstoord door het lawaai van auto’s. ‘Ik ben niet hier. Je bent in de maling genomen. Ha. Ha. Ha.’ Het gelach klonk mat, alsof ze aan de drugs was.

‘Ze is niet hier?’ vroeg Xavi ontdaan.

De man begon te grijnzen. ‘*Voice cloning!*’ legde hij uit. ‘Is het niet fantastisch?’ Hij klonk net zo enthousiast als Xavi’s neefje wanneer die over Pokémon vertelde. ‘AI-algoritmes die iemands stem analyseren en na kunnen doen. De techniek staat voor niks!’

‘Maar hoe? Ik bedoel...’

‘Claires TokBookTik! Heel veel bronmateriaal.’ Hij borg zijn telefoon weer op. ‘Lezen is zo belangrijk.’

‘En het verkeerslawaaï?’ vroeg Xavi.

De man haalde nonchalant zijn schouders op. ‘Ik zei niet dat voice cloning perfect was. AI-Claire klinkt wat vlakker dan de echte. Achtergrondgeluiden maskeren dat ze niet echt is. Hé, als het werkt, werkt het!’

‘Wat moet u in hemelsnaam met mij?’ vroeg Xavi. Alles ging zo snel dat hij geen idee meer had wat er gebeurde, of wat hij moest doen.

‘Claire komt haar huis alleen onder begeleiding uit,’ legde Van Wyk uit. ‘En een ontvoering op klaarlichte dag, midden in de stad gaat zelfs mij te ver. En geloof me, mij gaat niet snel iets te ver.’

Xavi kon eindelijk weer een beetje helder denken. Claire was niet hier, dat was het enige wat telde. De man was achter in de vijftig en hoewel hij er fit genoeg uitzag, moest Xavi hem makkelijk voor kunnen blijven. Hij zette een paar stappen naar achteren. ‘Ik weet niet wat je van mij wilt,’ zei hij, ‘maar ik ben ervandoor.’ Hij draaide zich om en botste tegen een vrouw aan. Hoewel ze een kop kleiner was dan hij, leek het alsof Xavi tegen een muur was opgelopen.

‘Xavi, mag ik je voorstellen aan Lynette Hardendood, mijn lijfwacht, pitbulldetective, *parttime lover* en rechterhand.’

De vrouw voor hem droeg een donkerkleurig maatpak dat zowel haar enorme spiermassa als haar platinablonde haar benadrukte.

Dikke verticale banden en lijnen waren rondom haar hals geta-toeëerd. Ze pakte Xavi stevig bij de arm en draaide hem zonder enige moeite weer terug in de richting van Gideon.

‘Lynn,’ vervolgde de man. ‘Zou je zo vriendelijk willen zijn deze jongeman in een stoel te zetten? Hij gaat ons helpen om Claire hierheen te lokken.’

‘*My pleasure, sir,*’ zei de vrouw met een Amerikaans accent.

De man boog zich vertrouwelijk naar Xavi toe.

‘Ze heeft jaren geworsteld in de WWE,’ vertrouwde hij hem toe. ‘Helaas werd ze eruit gegooid omdat ze de verboden *piledriver* bleef gebruiken. Ze heeft moves die je nog nooit hebt gezien, mijn vriend, en dan bedoel ik niet alleen in de slaapkamer.’ Hij keerde zich weer naar zijn handlanger. ‘Hou je niet in,’ zei hij. ‘We hebben alleen zijn stem nodig en haar telefoonnummer.’

CLAIRE

Claire was twee weken geleden eindelijk gestopt met huilen. Nee, ze moest eerlijk tegen zichzelf zijn: ze was twee weken geleden eindelijk gestopt met aan één stuk door huilen.

Nina bleef echter continu in haar gedachten. Sinds Claire alle social media verwijderd had, waren ze nergens vrienden meer. Lag Nina ook huilend in bed, of hing ze alweer aan de arm van een ander? Nina had Claire geïntroduceerd in de queer hotspots van de stad. Pann, Rubber, De Vuilnisbak. Ze zouden haar vast weer met open armen – en benen, dacht Claire gemeen – omarmen.

De onzekerheid was dodelijk en dus klikte ze dagelijks op Nina’s Instagram-account.

Waren de eerste foto’s nog sober en verdrietig geweest, wandelend in het park, lezend in een boek met haar kat op schoot, al snel werden ze vrolijker en gewaagder. Een foto in een mouwloos

jurkje, een spiegelfotografie met nieuwe make-up, gevolgd door snapshots met vriendinnen in De Vuilnisbak en op de dansvloer.

Onder een selfie waarin Nina zwarte lippenstift had opgedaan die nog donkerder was dan haar huid, met het onderschrift 'Emo make-up' had ene *Tesleex* geschreven: 'Wij zijn dat emo duo samen.'

Oef, wat cringe.

Doorklikken op haar naam had Claire bij Tess gebracht, een negentienjarig meisje met lang bruin haar, bambiogen en spierwitte tanden. Op haar laatste paar foto's stond ze gearmd met Nina, beiden met zwarte make-up die ze niet stond.

Huilend had Claire Xavi gebeld en natuurlijk was hij meteen op komen draven. Wat dat betreft was het soms net een puppy. Het was bijna acht maanden sinds de achtervolging en Xavi was het enige goede dat ze aan de beproeving had overgehouden. Ze had hem vol schaamte verteld wat voor stalker ze was. Zoals altijd reageerde hij heel begripvol.

Claire was degene geweest die begon met flirten, net zoals ze dat eerder had gedaan in Disco Donna. Toen had ze zijn geld nodig, nu zijn warmte.

Ze kuste hem lang op de lippen. Hij protesteerde uiteraard niet, had hier vermoedelijk al maanden van gedroomd. Ze zoog zijn hitte op als een succubus de levensenergie uit haar slachtoffer. Haar handen gleden langs zijn borstkas naar beneden en kwamen zonder dat ze dat zo gepland had op zijn snel opbollende broek terecht.

'Wat hebben we hier?' vroeg ze zenuwachtig.

Hij opende zijn ogen en schrok. 'Sorry, ik...'

'Ssst, het is oké. Maar we houden het bij zoenen, afgesproken?'

'Ja, natuurlijk!' Hij plantte zijn lippen gehaast weer op haar mond. Hun tongen vonden elkaar en dansten rondjes. Zijn handen bewogen aarzelend naar haar borsten, eerst over haar T-shirt heen en toen eronder.

Ze droeg thuis nooit een bh en zijn handen voelden warmer dan haar lichaam.

Claire sloot haar ogen en deed alsof het Nina was die in haar armen lag, Nina die haar zo gepassioneerd zoende, Nina die haar tepel onhandig beetpakte tussen haar vingers. Nina die...

'Stop!'

Ze voelde zijn vingers verstijven.

'Deed ik iets verkeerd?' stamelde hij. 'Ging ik te snel?' Ze duwde zijn handen naar beneden, onder haar shirt vandaan. 'O mijn god, had ik eerst toestemming moeten vragen? Ik wilde niet...'

'Ssst.' Ze schudde haar hoofd. 'Je hebt niks verkeerd gedaan. Het is gewoon...'

'Nina,' zei hij en ze hoorde een scherpe ondertoon.

'Niet alleen Nina! Ook... jongens. Ik heb nog zo veel uit te zoeken...' Ze legde haar hand op zijn arm en gaf hem nog een laatste zoen op zijn wang. 'Dit was wel heel fijn, Xavi.'

'Ja...'

'Voor nu: vrienden?'

Hij zuchtte. ‘*Sure.*’

Niet veel later was hij met de staart tussen de benen vertrokken.

Ze had hem niet meer durven te bellen. Weer iemand die ze uit haar leven had gejaagd.

Claire bestudeerde zichzelf in de spiegel en voelde walging. Haar ogen waren niet meer zo rood, maar dat was het enige positieve. Ze haatte haar gezicht en haar lichaam nog meer. Geen wonder dat Nina haar niet meer wilde, ze was zo fucking wanstaltig.

Haar haarverf was grotendeels uitgegroeid en wat er overbleef was vaalbruin met wat rode vegen. Het was ook langer dan ooit. Buiten deed ze altijd een staartje in en een hoody op. Haar neusring had ze weken geleden uitgedaan. Make-up deed ze allang niet meer op. Ze herkende zichzelf niet meer terug.

Dat was het hele punt geweest. Niemand mocht haar herkennen.

De politie had haar bezworen dat Gideon van Wyk zich nog in Zuid-Afrika bevond. Zodra hij Nederland binnenkwam, zouden ze een seintje krijgen. Net als haar ouders was Claire niet overtuigd. Rijke mannen kwamen overal mee weg, en de vader van de jongens was rijk. Heel erg rijk. Daarom had ze besloten onzichtbaar te worden.

Aan de andere kant: wanneer mocht ze weer leven? Volgens haar therapeute had ze een posttraumatische stressstoornis. Claire haatte de term, het maakte haar een slachtoffer.

Toch kon ze de paniekaanvallen niet ontkennen. Ze werden getriggerd door snel optrekkende auto’s, harde knallen, bepaalde gezichten. Overal zag ze Jaco, Matthys of hun vader lopen. De trein durfde ze niet meer in, de deur nauwelijks meer uit, om nog maar te zwijgen over de vele nachtmerries die ze had.

Was dat de echte reden geweest waarom Nina had gezegd: ‘Ik wil niet meer?’ Omdat Claire een schim van zichzelf was geworden?

Ik wil niet meer. Hoe vaak had ze die gedachte zelf gehad de laatste maanden? Alleen, als ze er een eind aan zou maken, hadden de klootzakken alsnog gewonnen.

Misschien was dat wat Van Wyk wilde? Haar zo bang maken dat ze zich van het leven zou beroven?

Claire nam een besluit. Het was klaar. Te lang had ze haar leven laten bepalen door anderen. Eerst haar ouders, toen de twee jongens. Daarna de media, mensen online. En nu een rijke dude uit Zuid-Afrika? Nee, ze was het zat.

Het doosje op haar bureau bevatte haar sieraden. Als eerste deed ze haar neusring weer in. Ze moest duwen om door het vlees te komen. De vlekken veegde ze weg met een doekje. Daarna waren haar oren aan de beurt. Een voor een werd de rij weer compleet gemaakt, vijf aan de linkerkant en vier rechts. Daarna deed ze eyeliner op, mascara en zelfs een beetje lippenstift. Als laatste schoof ze het armbandje om dat ze van Xavi gekregen had met de letters *DARE2LIVE* tussen de kralen door. Cringe? Absoluut.

Maar daarom niet minder welkom.

Het was alsof ze wakker werd uit een lange, diepe slaap.

Voordat ze zich kon bedenken, pakte ze haar telefoon en opende de website van de kapper in het winkelcentrum. Er was nog precies één plekje vrij. Het universum stond aan haar kant.

Claire trok haar Wonder Woman-T-shirt aan, greep haar kop-telefoon en ging voor het eerst in maanden zonder hoody en in haar eentje de deur uit.

ONGELUK

De kapper hield de spiegel achter Claires hoofd, zodat ze de achterkant kon bewonderen. *Rouge intense* heette de kleur en intens was het. Vanachter was het lang genoeg en van voren niet te kort. ‘Tevreden?’ vroeg de vrouw die haar geknipt en gekleurd had.

‘Heel tevreden,’ antwoordde Claire en ze meende het. Dit was hoe ze eruit had gezien op het Pann-feest toen Nina voor het eerst haar oog op haar had laten vallen. Dit was iemand die de hele nacht zoende, danste en vrijde, en toch de volgende ochtend weer fris tussen haar leeftijdsgenoten zat.

Het knippen en kleuren was een meditatief moment geweest. Het gebabbel over niks, de chemische lucht van de haarverf, de vrouwen om haar heen die al even nietszeggende gesprekken voerden. Voor het eerst in maanden ging het leven even helemaal nergens over.

LEESEXEMPLAAR

Bij het afrekenen nam de vrouw haar nog een keer aandachtig op.

‘Ben jij niet...?’ begon ze.

‘Nee,’ mompelde Claire met bonkend hart. ‘Dat ben ik niet.’

Met gebogen hoofd maakte ze dat ze wegwam uit de zaak.

Shit, shit shit shit, dacht ze, daar gaan we weer.

Had ze de verkeerde keuze gemaakt? Moest ze haar haar weer laten ontkleuren? Weer terug naar lelijke Claire? Alles in haar schreeuwde: ga naar huis! Duik onder de dekens! Verdwij!n!

Nee. Als ze haar leven – en Nina! – terug wilde, dan moest ze zijn wie ze was voordat ze opgejaagd werd. Nee, beter nog dan dat! De Claire die ze altijd had willen zijn: vrolijk, onbezorgd en voor niemand bang.

Met opgeheven hoofd en het debuutalbum van The Last Dinner Party op haar koptelefoon, liep ze door naar de supermarkt. Ze kocht spaghetti, uien, verse tomaten, basilicum en vegan geraspte kaas. Knoflook had ze thuis nog.

Niemand keurde haar een blik waardig.

Zingend fietste ze terug naar huis. Wonder Woman op wielen in de stralende zomerzon.

‘*No one can tell me to stop. I’ll have everything I want,*’ zong ze luidkeels mee. ‘*Anyone and everyone will like me then.*’

Haar telefoon ging. De stem van Abigail werd vervangen door die van Xavi.

‘Claire?’

‘Ik zit op de fiets, Xavi! Ik ben buiten! Ik zing!’

‘Claire?’ herhaalde hij. Zijn stem klonk vreemd afstandelijk en was moeilijk te verstaan door het vele verkeerslawaaï. ‘Het is Nina. Ze heeft een ongeluk gehad. Kom snel. Ik app je het adres.’

Alles om haar heen was ineens verwrongen. Beelden flitsten door haar hoofd: een bebloede Nina die onder een auto lag, Nina die aangereden was door Gideon van Wyk, Nina die...

‘Wat is er gebeurd?!’ wilde ze schreeuwen. Xavi had alweer opgehangen. Met trillende handen opende ze het adres in Google Maps. Een industrieterrein. Geen ziekenhuis dus. Wat deed Nina daar? Was ze daar met Tess? Waarom had ze Xavi gebeld en niet Claire? Of was hij daar al met haar?

Ze mikte de tas met eten achteloos in de struiken. Haar moeder zou woest zijn, de kapper had ze stiekem ook al van het huishoudgeld betaald, maar ze kon niet eerst naar huis. Fuck de boodschappen, fuck haar moeder, Nina was belangrijker.

Twintig minuten fietsen volgens Google. Ze ging het in een kwartier doen.

Claire smet haar fiets tegen die van Xavi. Ze klom door een gat in de deur het kantoorgebouw in, snelde de hal door en rende met twee treden tegelijk de trap op. *Ik ben op de vierde*, had Xavi geappt.

Buiten adem bereikte ze de juiste verdieping. De plek waar Matthys’ kogel haar had doorboord, gloeide onder haar shirt. De wond was geheel genezen, maar speelde af en toe nog op.

Fantoompijn, had de dokter gezegd. Weer iets wat ze zich inbeelde.

Zonder te wachten opende ze de deur en rende naar binnen.

Als eerste zag ze Xavi. Hij zat op een bureaustoel met zijn handen achter zich gebonden en een doek in zijn mond. En was dat bloed op zijn gezicht?! Zijn hoofd schudde wild heen en weer.

‘Xavi?’ hijgde ze. ‘Waar is Nina?’

Een man stapte haar blikveld in. Claire herkende hem meteen en voelde in één keer al het bloed uit haar gezicht wegtrekken.

‘*We’ve been expecting you, miss Da Silva,*’ zei Gideon van Wyk met zware stem. Daarna begon hij te giechelen. ‘Dat heb ik altijd al een keer willen zeggen. Dit is zo opwindend!’ Zijn accent was hetzelfde goemoedelijke Afrikaans als dat van zijn zonen.

‘Nee, nee, nee,’ zei ze. Ze wilde wegrennen maar voelde zich als aan de grond vastgenageld.

Een gespierde vrouw in een mannenkostuum en tatoeages in haar nek kwam vanachter een pilaar tevoorschijn. Voordat Claire iets kon doen, pakte de onbekende haar stevig beet. Claire probeerde zich los te worstelen, maar hoe meer ze bewoog, hoe vaster de grip werd. De vrouw duwde een naald in haar hals. Claire zag vanuit een ooghoek de inhoud van de spuit naar binnen dringen. De vrouw liet haar weer los en Claire wankelde naar voren.

‘Wat was dat? Wat heb je met me gedaan?’ Ze hoorde haar stem haperen. Om haar heen begon de zaal te draaien. ‘Nee, ik wil niet,’ riep iemand. Het duurde even voordat ze doorhad dat ze het zelf was. Daarna werd alles donker en koud.

WELCOME TO DIE

Claire werd wakker in een luxe tweepersoonsbed. Het leek in geen enkel opzicht op haar eigen iets te smalle ledikant waar ze een groot deel van haar dagen in doorbracht. Paniek gierde door haar lichaam. Ze probeerde zich te focussen op haar omgeving om kalmer te worden, een trucje dat ze geleerd had van haar therapeut.

De kamer leek honderden jaren oud. Het behang was crème-keurig met beige strepen. In de hoek stond een schemerlamp. Boven haar hoofd hing een gordijn half rond het bed. Xavi zou vast weten hoe zo’n ding heette.

Xavi! Ze schoot overeind en ging meteen weer liggen, zo duizelig was ze. Wat was er met hem gebeurd? Wat was er met háár gebeurd? En waar was Nina? Had ze nou wel of niet een ongeluk gehad?

Het spuitje! Wat had erin gezeten? Was ze vergiftigd? Ze voelde haar maag kolken en haar lichaam voelde weer eens aan alsof het niet van haar was.

De vrouw met het zilverwitte haar kwam de kamer binnen. Ze droeg een zwarte tanktop die haar spieren en borsten extra goed liet uitkomen. Claire zag dat de getatoeëerde strepen in haar nek een pijl vormden. De punt wees naar haar decolleté, iets wat zowel weerzin als fascinatie bij Claire opriep.

‘Xavi, Nina,’ mompelde Claire met droge mond. ‘Wat hebben jullie met ze gedaan?’

‘Sorry,’ antwoordde de vrouw in het Engels. ‘Amerikanen spreken maar één taal. Geef ons shitty onderwijs maar de schuld.’

‘Waar ben ik?’ vroeg Claire deze keer in het Engels. ‘Waarom voel ik me zo naar?’

‘Dat kleine dunne lichaam van je heeft wat meer tijd nodig om de verdoving weg te werken,’ antwoordde de vrouw. ‘De komende uren zal je je nog wat slaperig voelen. Rust goed uit, je hebt je energie straks hard nodig.’

Waarvoor? wilde Claire vragen, maar ze voelde zich alweer wegzinken.

‘Ik moet overgeven,’ zei Claire, toen ze weer wakker werd. De vrouw kwam overeind uit een leunstoel, haalde een ouderwetse po onder het bed vandaan en hield hem onder haar gezicht. Claire kokhalsde, maar er kwam nauwelijks iets omhoog.

‘Hoe gaat het met haar?’ hoorde ze een bekende mannenstem vragen.

Gideon.

Ze verstarde, wilde onder de dekens duiken, in het niets verdwijnen.

‘De dosis was mogelijk iets te hoog,’ verontschuldigde de vrouw zichzelf. ‘Maakt u zich geen zorgen, sir, het komt goed met haar.’

‘Dat hoop ik voor je,’ antwoordde Van Wyk. ‘Anders kan jij haar plek innemen.’

De derde keer werd Claire pas echt goed wakker. Het misselijke gevoel was overgegaan in een razende honger. Opnieuw nam ze de slaapkamer in zich op. Deze keer was ze helemaal alleen.

Op de stoel lagen nieuwe kleren. Skinny jeans, bordeauxrood T-shirt, zwart ondergoed en bijbehorende sportbeha. Onder de stoel stonden gloednieuwe sneakers.

Haar telefoon was haar afgenomen, net als haar sleutels en zelfs haar Labello. Alleen het armbandje dat ze van Xavi had gekregen had ze mogen houden.

Claire gleed uit bed. Degene die haar erin had gelegd, had haar helemaal uitgekleet. Ze hoopte maar dat het de vrouw was en niet Gideon van Wyk. Snel trok ze de nieuwe spullen aan en deed het armbandje om.

Alles was precies haar maat.

Er was op haar komst gerekend. Dit was allemaal ruim van

tevoren gepland. Ze huiverde, liep naar het raam en schoof de gordijnen open.

Ondanks alles ontglipte er een ‘wauw’ aan haar lippen. Het landschap was absoluut fantastisch. Het kasteel bevond zich zo te zien midden in een vallei. Aan de horizon zag ze sneeuw witte bergen, voor haar neus lagen groene weilanden en ertussenin donkere bossen. Zo te zien was de zon al een tijdje op.

Als ze niet beter zou weten, was het net vakantie.

Claire had verwacht dat ze opgesloten zou zitten, maar de deur ging zonder problemen open. Ze stapte een lange gang in. De vrouw met de nektattoos kwam net aanlopen.

‘De schone slaapster is eindelijk ontwaakt,’ zei ze. ‘En ik hoefde je niet eens wakker te kussen.’ Claire voelde haar wangen rood kleuren.

‘Prins of prinses vind ik allebei prima,’ reageerde Claire snel. ‘Bij moordenaars trek ik een grens.’

‘Ik heb nog nooit iemand vermoord,’ reageerde de vrouw kil. ‘Maar als je zo doorgaat, duurt dat niet lang meer.’ Ze liep verder de gang in. Claire sjokte achter haar aan. Gingen ze haar wat aandoen? Waarom dan de nieuwe kleren?

De lijfwacht opende een deur aan het eind van de gang en liet haar voorgaan. Claire had Gideon van Wyk verwacht. In plaats daarvan zat er een andere bekende aan een lange tafel in de grote kamer.

‘Xavi!’ Ze rende op hem af en wilde hem omhelzen, maar zag

toen hoe bont en blauw zijn gezicht was. ‘O, mijn god, wat is er met jou gebeurd?’

‘*Ink Muscle* daar zag mijn gezicht aan voor een boksbal,’ antwoordde hij. Claire wierp haar een woedende blik toe.

De vrouw grijnsde vrolijk terug. ‘*Ink Muscle*,’ zei ze. ‘Damn, dat was pas een perfecte naam geweest voor in de ring! Beter dan *Lynn the Tattooed Titan*.’

Claire schudde haar hoofd.

‘Mijn stem,’ stamelde Xavi. ‘Ze namen hem op. Ik was het niet die je belde, het was een *voice-clone*.’

‘Dus Nina heeft geen ongeluk gehad?’

Xavi schudde zijn hoofd. ‘Ze zit nog gewoon thuis, neem ik aan. Ze hadden mij nodig om jou hier te krijgen, sorry.’

Nu pas merkte Claire op hoeveel stress er in haar lichaam zat. Ze probeerde zich te ontspannen en nam de eetzaal in zich op. De vloer had een visgraatmotief, het behang aan de muren was met goud ingelegd en de gigantische spiegel aan de muur zag er duurder uit dan het volledige appartement van haar moeder. Niet dat daar veel voor nodig was. Aan de muur hing een antieke klok die haar vertelde dat het al half twaalf was geweest. Boven de tafel hing een kroonluchter.

‘Enig idee waar we zijn?’ vroeg ze, terwijl ze uit het raam keek.

‘Frankrijk,’ antwoordde Xavi. ‘Die bergen in de verte zijn de Alpen.’ Xavi’s moeder kwam uit Frankrijk, dus ze vertrouwde zijn observatie.

Claire hoorde iemand binnenkomen en draaide zich om. Deze keer was het wel Van Wyk. Claire voelde zich warm en koud tegelijk worden en deinsde achteruit.

De Vernietiger.

‘Hello guys!’ begroette hij hen vrolijk. ‘Welcome to Die!’

CUPIDO

Gideon wachtte een tel en begon toen te giechelen. ‘Kijk niet zo geschokt!’ zei hij in het Engels. ‘Die is hoe dit pittoreske plaatsje heet. Is het niet hilarisch?’

‘Je spreekt het uit als *Djie*,’ corrigeerde Xavi hem.

Gideon schudde zijn hoofd. ‘Als een man een andere man iets onnodig uitlegt, is het dan nog steeds mansplaining?’

‘Dus we zijn hier niet om te sterven?’ vroeg Claire.

‘*Natuurlijk wel,*’ schakelde de man onverwacht over op Afrikaans. ‘*Maar nie op ’n honger maag nie. Gaan sit, eet ’n toe-broodjie.*’

Ze ging naast Xavi zitten. Achter Van Wyk kwam een jonge vrouw binnen met een karretje vol voedsel. Ze dekte de tafel voor drie personen, zette manden met croissants, chocoladebroodjes en kleine stokbroden neer, plus meerdere schalen met stukken kaas, plakken vleeswaren en zelfs potjes kaviaar. Claire gruwde

bij het aanzicht van al die dode dieren.

‘Thank you, Léa,’ zei Van Wyk, nu weer in het Engels, terwijl hij zelf aan de andere kant van de tafel plaatsnam. ‘Je kan de rest van de dag vrij nemen. Weet je wat, neem morgen ook maar vrij. De komende 48 uur redden we ons wel.’

‘Weet u het zeker?’ antwoordde de bediende verrast. Haar Engels had een Frans accent.

‘Heel zeker.’ Van Wyk glimlachte en pakte een broodje. ‘Ga lekker naar je zoon. Hoe oud is hij nu?’

‘Jules is vijf jaar, monsieur, bijna zes.’

‘Mooie leeftijd,’ antwoordde hij. ‘Probeer je kroost zo veel mogelijk te zien, Léa. Voor je weet neemt iemand ze van je af.’ Hij keek Claire strak aan terwijl hij dat zei. Claire boog het hoofd en staarde naar haar croissantje. Ze hoorde de bediende ‘Merci’ zeggen en vertrekken.

‘Eet,’ zei Van Wyk. ‘Je zal het nodig hebben.’ Claire nam een hap van haar croissant.

‘Geen beleg?’ vroeg de man verbaasd. ‘Dit zijn lokale delicatessen.’

‘Ik ben vegan,’ mompelde ze. Ze zag hoe Xavi zijn hand snel weer terugtrok van de schaal met vleeswaren.

‘Uiteraard.’ Van Wyk nam een hap van een goed belegd stuk stokbrood. ‘Wist je dat vegans en jagers veel overeenkomsten hebben, Claire?’ Het ongeloof moet van haar gezicht af te lezen zijn geweest, want hij begon meteen te lachen. ‘Nee, echt! We

zijn allebei tegen de bio-industrie, tegen het aan de lopende band afslachten van dieren. Ik schiet een dier, ik eet het op. Dit,’ en hij hield zijn broodje omhoog, ‘komt van een koe die in onze eigen wei is opgegroeid, geslacht door een lokale slagerij.’

‘De koe is nog steeds dood,’ zei Claire. ‘Voor jou.’

‘Mijn zoons zijn ook dood,’ antwoordde de man. ‘Door jou.’

Claire verslikte zich bijna. ‘Dat was niet mijn schuld.’

‘Tuurlijk wel,’ zei Van Wyk kalm en hij pakte nog een stuk stokbrood. ‘Om te beginnen gooid je Jaco voor de trein.’

‘Hij struikelde,’ zei ze. Ze schonk zichzelf en Xavi met trillende hand koffie in. Beelden van de jongen die meegesleept werd door de intercity flitsten aan haar voorbij. ‘En Matthys werd neergeschoten door de politieagent die mijn leven redde.’ Ze zei het alsof ze het weerbericht voorlas.

‘Als jij het zegt, dan moet het waar zijn,’ antwoordde de man. ‘Ik geloof ook alles wat op het internet staat.’

Zwijgzaam stortte Claire zich op haar karige brunch. Ze voelde ineens niks meer. Geen angst, geen radeloosheid, ze was niet eens boos. Dissociatie noemde haar therapeut dat. ‘Het is een manier om gedachten en emoties uit te schakelen,’ had die uitgelegd, ‘zodat je een angstige situatie niet bewust hoeft te herbeleven.’ De afgelopen maanden was het voor Claire dé manier geweest om te overleven. Nu gebruikte ze het om niet in totale paniek te raken.

‘Voor wat het waard is,’ mompelde ze, ‘ik vind het heel erg wat er gebeurd is. Zelfs al kon ik er niks aan doen.’ Ze meende het

half. De jongens hadden gekregen wat ze verdienden. Alleen bleven de beelden van Jaco die als bij toverslag in een hoopje bloedderige pulp veranderde, haar achtervolgen tot in haar nachtmerries.

‘Voor wat het waard is,’ reageerde de man, ‘het interesseert me helemaal niks. Jij bent verantwoordelijk, dus jij betaalt de prijs. Jij en de rest.’

Claire keek hem verstoord aan. Welke rest? Zonder iets te zeggen knikte Van Wyk naar lijfwacht Lynn, die al die tijd bewegingloos bij de deur had gestaan. Moest zij niks eten? Mocht dat niet van haar baas? Was dat niet haar plaats?

Lynn haalde een afstandsbediening tevoorschijn en richtte hem op de gigantische spiegel. Het oppervlak flikkerde even en veranderde in een tv-schermbild.

Op het beeld was een slaapkamer te zien die leek op de kamer die ze zojuist verlaten had. Een grote man met zwarte snor rammelde aan de deur. Het duurde even voordat ze hem herkende.

‘Nee,’ zei ze tegen Van Wyk. ‘Dit meen je niet.’

‘En of ik het meen,’ zei de man triomfantelijk. ‘Je kende de regels.’

De emoties kwamen bij Claire nu ineens in alle hevigheid los, alsof er een dam doorbrak.

‘Hij gaf me alleen maar een pleister!’ zei ze. ‘Een fucking Hulkpleister in een nachtwinkel! Hoe is dat helpen?’ Xavi keek haar verbaasd aan. Als antwoord drukte Van Wyk weer op de afstandsbediening.

Een voor een kwamen ze langs op het scherm. Taxichauffeur Ibrahim. Chantal, de eigenaresse van Momo de kat. De agent die haar aangifte niet in behandeling had willen nemen en Didier, de politieagent die Matthys neergeschoten had. Allemaal leken ze verward, bang of boos.

Er zaten camera's verborgen in elke kamer, wat betekende dat er zich ook een camera in haar kamer bevond. Had Van Wyk haar naakt gezien? Op de een of andere manier was dat nog erger dan de ontvoering.

‘Wie zijn dit?’ vroeg Xavi.

‘Dit zijn alle mensen die Claire geholpen hebben tijdens het spel,’ legde Van Wyk uit. ‘Nou ja, bijna alle mensen. We missen er nog eentje.’

‘Nee.’ Claire schudde haar hoofd.

‘Ik ben bang van wel,’ zei Van Wyk grijnzend en hij klikte nog een keer.

Op het scherm verscheen Nina. Een golf van emotie kwam over Claire heen.

‘Kijk niet zo geschokt,’ zei de man. ‘Ik heb jullie weer bij elkaar gebracht! Ik ben de cupido voor jullie, Romea en Julia!’

GROOT WILD

De afgelopen maanden had Claire niets liever gewild dan haar ex-vriendin weer zien, haar warmte voelen, met haar lachen om de flauwste grapjes. Wanneer Nina bij haar was, werd haar lichaam overstroomd door een diepe connectie die ze niet kon uitleggen, alleen kon voelen.

Tijdens het zoenen met Xavi was ze hyperalert geweest, zich bewust van iedere beweging die hij of zij maakte. Wanneer ze met Nina vrijde leek het juist of ze samen één werden, alsof ze volledig met elkaar versmolten.

Zonder Nina werd Claire er alleen maar mee geconfronteerd dat ze in haar eentje niet genoeg was. De wereld had minder kleur, de nachten waren kouder en duurden langer, de dagen zaten vol verspilde tijd. Ze had er alles voor overgehad om Nina terug te krijgen in haar leven, zodat zij weer zichzelf kon zijn.

Maar niet hier. Niet nu. Niet op deze manier.

‘O, dit is onbetaalbaar.’ Gideon begon te lachen. ‘Zelfs beter dan ik had gehoopt. Ga je huilieuilieu doen?’

Ze ging niet huilen.

‘Hoe,’ bracht ze ten slotte uit.

‘Lynn daar is een uitstekende detective,’ zei Gideon. ‘Je stuurde een condoleancekaart naar de vrouw van die dode kat. Ik wist eerlijk gezegd niet dat ze daar ook rouwkaarten voor maakten! Is kapitalisme niet geweldig? En die vijftig euro die je vader overmaakte naar de taxichauffeur was een weggevertje. Wel een schamel bedrag, trouwens. De bos bloemen voor onze winkelier vond ik een beetje inspiratieloos.’

Ze zou zich schuldig moeten voelen over al die mensen, maar ze kon alleen aan Nina denken.

Gideon stond op. ‘Kom,’ zei hij. ‘Genoeg gekletst, het is tijd.’

Apathisch volgde ze hem de kamer uit, de lange gang weer in. Xavi liep aan haar zij. Ze passeerden vele deuren. Achter elke deur zat iemand wiens leven ze verwoest had. Achter welke zat Nina? Was ze in paniek? En hoe zou ze zich voelen? Claire onderdrukte de neiging om op alle deuren te bonzen.

‘Ga je ons buiten neerschieten?’ vroeg Xavi in het Engels. ‘Bang dat je kasteel vies wordt?’ Hij probeerde stoer te klinken, maar Claire hoorde de doodsangst in zijn stem.

‘Oh, no, first we gonna play a game,’ zei de man over zijn schouder. ‘A Big Game.’

Claire zag Xavi bleek wegtrekken. ‘Wat?’ vroeg ze. ‘Wat is er?’

‘Big Game,’ antwoordde hij met onvaste stem. ‘Zo noemen jagers groot wild.’

Claire keerde zich naar Van Wyk. ‘Je gaat op ons jagen?’

‘Jagen? Nee, zie het meer als een extreme manier van verstoptje spelen. Met geweren.’ Ze keek hem wezenloos aan. ‘Ja, natuurlijk gaan we op jullie jagen! Jeez.’

‘Je bent net zo erg als je zonen.’

‘Van wie denk je dat ze het hebben geleerd?’ vroeg Gideon. ‘Van wie denk je dat ik het heb geleerd? Jagen zit al generaties in de familie.’

Ze stapten een hal in. Rondom aan de muur hingen de koppen van vele exotische dieren: leeuwen, tijgers, olifanten, elanden, beren; grotere exemplaren dan Claire ooit in de dierentuin had gezien.

‘Waarom in hemelsnaam?’

‘Wil je een psychologische verklaring, Claire? Die is er niet. De menselijke geest is een eindeloos mysterie – de mijne al helemaal. Kort gezegd: mensen doden levende wezens. Het zit in hun natuur. En wij zijn rijk, stinkend rijk. Wij kunnen iedere fantasie realiteit laten worden en we komen overal mee weg. O, ja, en wraak. Omdat je mijn kinderen hebt gedood, weet je nog?’

‘Heftige hobby’s hebben heftige gevolgen,’ zei Claire. ‘Als jij ze niet had geleerd te jagen, hadden ze nu nog geleefd.’

‘En niet iedere miljardair jaagt op mensen,’ zei Xavi.

‘Weet je dat zeker, jongeman?’ Ze hadden de hal ondertussen

doorkruist en waren bij twee grote dubbele deuren aangekomen. ‘Heb je wel eens foto’s gezien van de Trumps? Buffalo’s, jaguars, olifanten. Hoe weet je dat ze niet ook op mensen jagen? Omdat er geen foto’s van zijn? Afwezigheid van bewijs is geen bewijs van afwezigheid, Xavi. Dat Claire zo’n *argumentum ad ignorantiam* zou maken, oké, maar als rechtenstudent zou je toch beter moeten weten.’

Claire snapte de belediging niet, wat waarschijnlijk precies de bedoeling was. Lynn opende een van de deuren en ging hun voor, de stralende zon in.

Was het in het kasteel nog frisjes geweest, buiten was de temperatuur meer dan aangenaam, zeker voor eind augustus.

Voor hen stond een kleine vrachtwagen, zo eentje waarmee haar vader zijn spullen had verhuisd toen hij van de ene op de andere dag was vertrokken. Lynn maakte de achterklep open en gebaarde ze naar binnen te gaan. Claire keek om zich heen. De binnenplaats was omringd met stenen muren, maar de weg naar de poort was vrij. Alsof ze haar gedachten kon lezen, opende Lynn heel even haar jasje en liet een schouderholster met pistool zien. Er zat niets anders op dan te gehoorzamen.

De vrachtwagen was leeg. Claire en Xavi klommen achter elkaar naar binnen en gingen met hun rug tegen de achterwand zitten. Gideon bleef buiten op wacht staan, Lynn verdween het kasteel weer in, waarschijnlijk om de rest te halen.

Geen van beiden spraken ze. Claire bleef haar ogen gefixeerd

op de opening houden. Na wat een eeuwigheid leek, maar in de praktijk waarschijnlijk niet langer dan een paar minuten was, kwamen de anderen. Een voor een klommen ze de vrachtwagen in. Ibrahim, de kattenvrouw – Chantal – en de man met de snor. Daarna de twee politieagenten. Als laatste kwam Nina aansjokken. Ze was zo versuft dat ze de auto in geholpen moest worden en ging meteen plat op de vloer liggen.

Claire wilde overeind komen om naar Nina toe te schuiven, toen ze iemand ‘Monsieur?’ hoorde zeggen. De bediende die Van Wyk eerder had weggestuurd, liep onder de poort door in de richting van de vrachtwagen. Ze had haar zwarte rok en witte blouse omgewisseld voor een spijkerbroek met zwarte coltrui en keek vol ongeloof naar binnen. *‘C’est quoi?’*

‘O, Léa,’ verzuchtte Gideon van Wyk. ‘Ik droeg je op naar huis te gaan.’

‘Ik was mijn handtas vergeten,’ stamelde de bediende. ‘Degene die u mij cadeau heeft gedaan met kerst. De Gucci. Daar zitten m’n huissleutels in.’

Claire zag Van Wyk een knikje geven naar zijn handlanger. Lynn liep op de bediende af en pakte haar bij de arm.

‘Het spijt me, Léa. Had nou gedaan wat ik vroeg.’

‘No, monsieur! Désolé! Je n’ai rien vu!’

‘Ik kan het risico niet nemen, Léa.’

‘Wilt u dat ze een ongelukje krijgt?’ vroeg Lynn kalm. Gideon schudde zijn hoofd.

‘Stop haar in de wagen bij de rest. Een feest is pas een feest als er onverwacht bezoek is geweest!’

Gillend en schoppend liet de bediende zich meevoeren naar de vrachtwagen waar de lijfwacht haar zonder moeite optilde en naar binnen wierp. Daarna werd de laadklep gesloten. Het was meteen pikkedonker.

Claire hoorde de autodeur open- en dichtgaan. De bediende viel langzaam stil en begon te snikken. De vrachtwagen werd gestart en zette zich in beweging.

AWKWARD!

Ze durfde niet naar Nina toe te gaan. Claire voelde hoe Xavi van haar wegkroop. Even later hoorde ze hoe hij de bediende in het Frans probeerde te troosten. De anderen maakten opmerkingen in het Nederlands die allemaal op hetzelfde neerkwamen: Waar ben ik? Wat is er aan de hand? Wat gaat er gebeuren?

Nina gaf net als zichzelf geen kik. Was ze nog bewusteloos?

Claire had haar knieën opgetrokken, haar armen om haar benen geslagen en haar hoofd naar beneden geduwd.

Ze was hier niet echt, bedacht ze, ze keek naar een film waarin een lookalike Claire de hoofdrol speelde. Alle anderen waren figuranten. Als de vrachtwagen straks stopte, zouden er camera's klaarstaan en mensen voor make-up en geluid, en zouden ze verwelkomd worden door een enthousiaste regisseur.

De rit was korter dan ze had verwacht, een kwartiertje gokte ze. Ze hoorde de deuren van de cabine opengaan. Even later volgde

de achterklep. Claire keek op en moest haar ogen met haar handen beschermen tegen het plotselinge felle zonlicht.

Nina lag nog steeds roerloos op de vloer. Haar hart sloeg een keer over. Lynn pakte Nina bij de arm en hielp haar bijna liefdevol naar buiten. Daar zakte haar ex meteen weer als een hoopje ellende in elkaar. Was het de narcose? Hadden ze haar ook te veel gegeven? Ging ze dood?!

Nee, het was methodacting, maakte Claire zichzelf wijs. Dat was niet Nina, maar een actrice die precies op haar leek. Ntianu Stuger zou perfect zijn voor die rol.

Lynn haalde haar pistool tevoorschijn en gebaarde iedereen uit te stappen. Xavi hielp Léa en als allerlaatste kwam Claire naar buiten.

Geen filmcrew te bekennen.

Ze bevonden zich op een open plek in het bos. Haar medegevangenen keken beduusd in het rond. Voor hen moest het nog veel erger zijn, bedacht Claire. Zij hadden geen idee waarom ze hier waren, waar 'hier' was en waarom er mensen waren die pistolen droegen.

Claire probeerde zich nog onzichtbaarder te maken door naar achteren te schuiven. Dat had het tegenovergestelde effect. Een glimp van herkenning verscheen in de ogen van de man met de snor, toen hij haar zag bewegen. Rom, herinnerde ze zich ineens, zijn naam was Rom. Haar vader had hem bloemen gestuurd.

'Ik kan jou!' zei hij in het Nederlands. Van het ene op het andere

moment was ze geen toeschouwer meer en stonden al haar zintuigen op scherp. Ze voelde de zon op haar armen gloeien en hoorde de vogels in de verte. Aroma's van wilde bloemen en aarde bereikten haar neus. 'Jij bent toch dat meisje dat ik een pleister gaf?' zei Rom. Ook bij de anderen begon iets te dagen. Zelfs Nina leek bij te komen. Claire zag haar vol verbazing opkijken.

'Waar ben ik?' vroeg Nina. 'Claire? Wat de fuk?'

Claire draaide haar hoofd wanhopig naar Gideon toe. De helft van haar wilde naar Nina rennen, de andere helft wilde weer publiek zijn.

'*This is akward!*' giechelde Van Wyk. Hij had er de grootste lol in. 'Wil jij uitleggen wat er aan de hand is, Claire?' vroeg hij. Wild schudde ze met haar hoofd. 'Nee, dat dacht ik al.' Hij keerde zich van haar weg en liet zijn blik langs het gezelschap glijden. 'Hoi allemaal! Nee, ik ben niet Elon Musk! Ik kom wel uit Zuid-Afrika en ik ben ook *rich as fuck*, alleen stuur ik mensen liever het bos in dan naar Mars. Verder ben ik de eigenaar van het twee-na-grootste scheepvaartconglomeraat ter wereld. Nummer één en drie waren al bezet, dus ik dacht, waarom niet nummer twee? Ik bezit ook een telefoonmaatschappij en nog wat kleiner spul, een cruiseschip en zo. *Anyhoo*. Claire deed mee aan een spelletje dat mijn zoons hadden bedacht. Ze moest 24 uur uit hun handen zien te blijven. Als dat zou lukken, kreeg ze tienduizend euro. Dat is een hoop geld voor arme mensen!'

'Ik wilde niet meedoen...' mompelde Claire. 'Ik werd gedwongen.'

'Details,' wimpelde de man haar commentaar weg. 'Dat je de regels overtrad, was overigens geen detail. Wat was die regel, Claire?'

Claire liet haar hoofd zakken. Ze durfde de rest niet aan te kijken. 'Ga niet naar de politie,' mompelde ze.

'Wat je wel deed! Maar die bedoel ik niet en dat weet je best. Beter je best doen, Claire! Kijk naar je publiek! Ze hangen aan je lippen! Geef ze wat ze willen!'

Claire haalde diep adem, sloot haar ogen en telde tot drie. Ze wist wat ze moest doen om hier een einde aan te maken. Ze keek op en staarde Van Wyk strak aan. 'De regels waren net zo krankzinnig als je kinderen. Benieuwd van wie ze dat hebben, van hun vader of van hun moeder, die zelfmoord pleegde.' Ze vuurde de woorden bijna af. 'Deed je vrouw dat om van jou af te komen? Liever dood dan je echtgenote?'

Pak je pistool, dacht ze. Pak je pistool en schiet me neer. Maak hier een einde aan.

Even leek ze haar zin te krijgen. De lijnen in zijn gezicht verhardden en hij zag er meteen jaren ouder uit. Toen begon de man te lachen. Zijn gezicht werd weer zachter en hij begon langzaam te klappen.

'*Well done*,' zei hij. 'Je had me bijna.' Hij glimlachte breed. 'Je hebt overigens nog steeds geen antwoord gegeven op mijn vraag.' Hij vouwde zijn vingers tegen elkaar en bracht ze naar zijn lippen, alsof hij een slechterik in een film na wilde doen. 'Als je per se wil

dat ik iemand neerschiet, kan dat, hoor,' zei hij. 'Je vriendinnetje?' Hij verlegde zijn blik naar Nina. 'Sorry, *my bad*, ex-vriendin! Awkward!'

De doodsangst was van Nina's gezicht af te lezen. Claire moest snel zorgen dat het weer over haar ging.

'Haalgeenhulp,' ratelde ze.

'Wat zei je?'

'Haal geen hulp,' herhaalde ze.

'Luider, meid! Ik denk niet dat iemand je verstaan heeft.'

'Haal! Geen! Hulp!'

'Want anders?'

'Anders zouden de mensen die me hielpen worden vermoord...'

'En daar hebben we het. Regels zijn de muziek van het leven, Claire, en jij danste uit de maat. Deze mensen' – hij maakte een weids gebaar – 'hadden dood moeten zijn als mijn zonen beter hun best hadden gedaan.' Zijn gezicht lichtte op en hij keek iedereen aan. 'Maar dat zijn jullie niet! Jullie zijn in Frankrijk, in de nazomer! Is het leven niet fantastisch onvoorspelbaar?'

BULLET EN BALLAD

In de verte naderde een jeep. Het voertuig kwam het enige pad oprijden en stopte een meter of twintig van ze vandaan. Heel even dacht Claire dat de Franse gendarmerie hen kwam redden. Haar hoop werd meteen de bodem ingeslagen toen ze twee vrouwen in camouflagekleding uit zag stappen. Ze haalden geweren uit de bagageruimte en stapten vol zelfvertrouwen op Gideon af.

Na de speech over miljardairs die op mensen joegen, had Claire half en half een van de Trump-jongens of zelfs Elon Musk verwacht, maar zeker geen vrouwen. De voorste was de jongste – halverwege de dertig gokte Claire, bronskleurige huid en een kop kleiner dan zij. Haar pikzwarte haar was strak bijeengebonden. Ze grijsde toen ze Gideon zag.

'Giddy!' riep ze. Ze vloog hem om de hals als een dochter die

haar vader al veel te lang niet had gezien en gaf hem een zoen op iedere wang.

‘Hi, Bullet!’ zei Gideon. ‘Welkom op mijn feestje!’ De vrouw liet hem los en maakte plaats voor haar metgezel.

Claire wist meteen dat de andere vrouw een actrice of fotomodel was. Zowel Bullet – wie had die naam verzonnen? – als Lynn zag er goed uit, maar vergeleken bij de blonde vrouw verbleekten ze als figuranten op een filmset.

‘Ballad!’ zei Gideon. ‘Zo fijn dat je erbij kan zijn! En dat met je drukke schema.’ Ballad – weer zo’n bizarre bijnaam – had blond haar, blauwe ogen en een lichaam zoals Claire ze normaal alleen op Instagram zag. Ze gaf Gideon twee luchtzoenen.

‘Bedankt voor de uitnodiging!’ kirde ze. *‘I’m like so honored!’* Ze liet haar blik over de groep heen glijden. ‘Dus dit zijn ze? Ze zijn *like* zo gewoontjes...’ De minachting droop ervan af.

‘Dit zijn ze!’ Hij draaide zich van de jagers af en keek hen aan.

‘Dames, heren, toekomstige trofeeën, mag ik uw aandacht voor onze speciale gasten: Bullet en Ballad!’

‘Bullet en Ballad,’ mompelde Ibrahim. ‘Wie komen hierna? Woezel en Pip?’

‘Bullet is de vrouw die de natuur niet alleen trotseert, maar volledig domineert. Ze schiet een jachtgeweer af met de precisie van een chirurg en spoort haar prooi op alsof ze een *native American* is in plaats van latina.’

Dat vond Claire een behoorlijk racistische opmerking. Het leek

de vrouw geen moment te deren. Nu gebaarde Gideon naar de blonde beauty. ‘Jullie hebben haar vast al herkend: Ballad, finaliste van het zevende seizoen van *American Idol*. Ze zingt niet alleen country, ze leeft het! Paardrijden, jagen, lassowerpen, ze kan het allemaal! Daarnaast is ze actrice, model én influencer, want waarom zou je het bij één carrière houden als je er ook vier kan hebben?’

‘Vrouwen die op mensen jagen?’ zei Claire. ‘Hoe dan?’

‘Wat seksistisch!’ reageerde Gideon. ‘Vrouwen kunnen alles wat mannen kunnen en beter, toch?’ Hij keerde zich weer naar de jagers. ‘Dat is trouwens Claire,’ zei hij. ‘Zij is van mij. Het kan me niet schelen hoe rijk, beroemd of vrouw je bent, als je haar neerschiet, is het Game Over. Je carrière én je leven.’ Hij richtte zijn vinger op Ballad en zei: ‘BAM!’ Claire zag de kleur uit haar gezicht wegtrekken. ‘Duidelijk?’

‘Yes, sir,’ stamelde ze. Bullet knikte slechts dat ze het begrepen had.

‘Volgens de etiquette zou ik dat zootje ongeregeld nu aan jullie voor moeten stellen,’ ging Van Wyk joviaal verder, ‘maar waarom zou ik, ze gaan toch allemaal dood! Haha.’

Chantal de kattenvrouw staarde de jagers vol ongeloof aan. ‘Dit is waanzin,’ zei ze. ‘Zijn jullie nou serieus? Jagen op mensen? Voor de lol? Zoals in films?’

‘Zeker,’ antwoordde de actrice. ‘Het is *like* een vorm van natuurlijke selectie. Net zoals dieren *like* zwakke leden elimineren om de

sterkste te laten overleven, zorgen wij ervoor dat *like* alleen de meest capabele en slimste mensen overblijven.’

Chantal schudde haar hoofd. ‘Ik geloof er helemaal niks van. Denk je dat je dit zomaar kan maken?’ Ze kwam omhoog. ‘Kom,’ zei ze tegen de rest. ‘We gaan. Als we allemaal tegelijk vertrekken, kunnen ze ons niks doen. Kom op!’

Claire keek haar met een combinatie van verbijstering en bewondering aan. Was de vrouw krankzinnig geworden? Verderop zag ze Rom overeind komen.

‘Ik ben achtenzeventig jaar,’ begon hij, ‘en ik heb al heel wat meegemaakt. Dit slaat alles. Jij,’ en hij wees naar Van Wyk, ‘bent erger dan Stalin!’

Voor het eerst leek Gideon sprakeloos. ‘Wauw,’ zei hij uiteindelijk. ‘Ik ben erger dan de man die verantwoordelijk was voor meer dan twintig miljoen doden?! Ik... wauw.’

Door zijn aarzeling leek Gideon ineens zijn grip op het gezelschap te verliezen. Claire zag dat er meer aanstalten maakten om op te staan en zich bij de kattenvrouw te voegen. Chantal zette haar armen in haar zij en keek naar de jagers als een moeder die haar kinderen betrap had op het spelen met vuurwerk.

‘We gaan,’ zei ze. ‘We gaan nu.’

Gideon begon duidelijk zijn geduld te verliezen, zag Claire. Hij knikte naar Bullet.

‘*Shoot the Karen.*’

‘Met genoeg,’ antwoordde ze. De jager haalde een pistool

tevoorschijn en richtte het op het hoofd van de kattenvrouw. Iedereen verstijfde. Claire dacht geen seconde na en rende op de schutter af.

‘Nee! Niet doen!’ schreeuwde ze. Voordat ze het doorhad, trok Lynn haar naar zich toe en hield haar stevig vast.

‘Niet doen?’ vroeg Van Wyk.

‘Ze weet niet wat ze zegt,’ zei Claire. ‘Alsjeblieft.’

‘Alleen geloven ze ons niet,’ antwoordde Van Wyk. ‘En het spel werkt niet als jullie ons niet serieus nemen.’

‘Ze geloven je. Toch?’ Ze keek smekend naar Rom en naar Chantal, naar Ibrahim en de twee agenten en uiteindelijk naar Xavi, Léa en Nina. ‘Zeg dat je hem gelooft!’

Bij Chantal leek het kwartje eindelijk te vallen, misschien ook omdat ze recht in de loop van een pistool staarde. Snorremans leek nog te twijfelen.

‘Ik geloof je,’ stamelde de vrouw. Gideon van Wyk schudde zijn hoofd.

‘Ik denk het niet. Ik denk dat hij daar overtuigd moet worden,’ zei hij en hij knikte naar Rom.

‘*Please,*’ smeekte Claire opnieuw. ‘*Don’t kill her.*’

‘Oké! Voor jou doe ik alles!’ zei de man en hij knikte naar Bullet. Die bewoog het pistool een fractie opzij, en richtte het nu op Nina.

REN!

‘O!’ De man grijnsde. ‘Nu wordt het interessant!’ Hij boog zich naar Bullet toe en zei op half fluisterende toon: ‘Dat is haar ex-vriendin. Claire is nog steeds smoorverliefd, alleen heeft Nina haar in de steek gelaten. Ah, de liefde. Het enige spel waarbij je tegelijkertijd winnaar en verliezer bent.’

Claire voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken. ‘Nee, nee, niet doen,’ gilte ze. ‘Alsjeblieft!’

‘Ook al niet?’ vroeg Van Wyk. ‘Je bent wel een pain in the ass, hoor. Wie dan wel? Kies jij iemand uit, Claire? Xavi? De taxi-chauffeur? De winkelier? Die is al achtenzeventig jaar hoorde ik net, en hij heeft Stalin nog gekend!’

Net toen Claire ‘Niemand!’ wilde roepen, vlamde de loop van het pistool kort op, gevolgd door een daverende knal. De plotse-linge geluidsdruk dreunde op haar trommelvlies en Claire kromp ineen. Heel even was ze weer terug op de vuilstort. Automatisch

gingen haar handen naar haar buik, ervan overtuigd dat ze zojuist opnieuw neergeschoten was op dezelfde plek als Matthys dat had gedaan.

Ze voelde niets en zag ook geen bloed. Ze was niet geraakt. Wie dan wel?

Nina!

Claire keek weer op en liet haar ogen over het gezelschap glijden. Iedereen was in shock. Nina was godzijdank ongedeerd en keek vol ongeloof naar Bullet die glimlachend haar pistool weer opborg. De winkelier zag eruit als een dolle stier in een arena. Chantal probeerde hem te kalmeren. Xavi staarde in het niets.

‘Nou, die zag ik zelfs niet aankomen,’ hoorde ze Gideon zeggen.

‘Ik raakte verveeld,’ antwoordde Bullet.

‘Lekker schot wel,’ zei Gideon. ‘Recht tussen haar ogen. Je doet je naam weer eer aan!’

Claire volgde zijn blik. Tussen de bomen lag het roerloze lichaam van de agent die ooit haar aangifte afgewezen had. Aan weerszijden zaten haar collega en de bediende Léa.

Léa leek nog het meest geschokt. De tranen biggelden over haar wangen terwijl ze beschuldigend naar Gideon schreeuwde: ‘Je hebt haar vermoord!’

‘Technisch gezien heeft zij haar vermoord,’ zei Gideon terwijl hij naar Bullet wees. ‘Ik ben onschuldig, eerwaarde!’ Hij stak zijn handpalmen naar voren. ‘Slechts een onschuldige toeschouwer!’ Claire zag Léa de hand van de dode agent pakken.

Weer mijn schuld, dacht Claire, en ik weet niet eens hoe ze heet.

Haar blik kruiste die van Nina. Die leek haar niet eens op te merken, staarde slechts wazig voor zich uit. Claire wendde haar hoofd snel af.

‘Denk je dat ze ons nu geloven?’ hoorde ze Gideon zeggen.

‘Ik zou denken van wel, Giddy.’

Claire zag Gideon op zijn horloge kijken.

‘Het is tijd mensen, zijn jullie er klaar voor? Nee? Jammer.’ Hij keek naar de zangeres. ‘Ik stel voor dat we tweetallen maken. Ballad en Bullet, uiteraard, het gouden duo. Jij kan met mij mee, Lynn, zodra je het lijk hebt opgeruimd.’

‘Yes, sir,’ antwoordde de lijfwacht.

‘Claire?’ vroeg Gideon. ‘Kom eens even hier.’ Met tegenzin schuifelde ze dichterbij. Hij boog zich naar haar toe en fluisterde: ‘Als eerste is dat stelletje nietsnutten aan de beurt. Daarna schieten we je vriendje en je vriendinnetje neer. Pas als je iedereen hebt zien lijden en sterven, maak ik een einde aan jouw leven.’ Deze keer klonk er geen enkele spot door in zijn stem. ‘O, en Claire?’ Zijn hand schoot naar voren en pakte haar neusring vast tussen duim en wijsvinger. ‘Doe dat rare ding uit, je ziet eruit als een *skelm*.’ Voordat ze kon reageren, trok hij met geweld aan het sie-raad. Ze voelde iets scheuren en gilde: ‘Fuck!’ Van Wyk wierp het ding achteloos in de struiken.

‘Dat is beter,’ zei hij. ‘Zullen we dan maar beginnen?’ Hij tikte op zijn smartwatch, terwijl Claire de pijn probeerde te verdringen.

‘Mag ik nog heel even jullie aandacht?’ vroeg hij beleefd. Claire zag alle hoofden zijn kant opdraaien. ‘De regels zijn simpel,’ zei hij. ‘Jullie rennen, wij schieten, jullie gaan dood. Duidelijk?’ Niemand reageerde. ‘Pittig publiek,’ zei hij tegen de jagers. ‘Oké, jullie krijgen een voorsprong van een paar uur,’ zei hij nu weer tegen de groep, ‘anders is er geen lol aan. Ik zou wel gaan hollen als ik jullie was.’ Hij drukte op het scherm van zijn smartwatch. ‘De 48 uur gaan nu in!’

Toen niemand in beweging kwam, toverde hij een eigen pistool tevoorschijn. Hij richtte het omhoog en schoot drie keer in de lucht.

‘Spreek ik Spaans? Ren!’

MORSDOOD

Nog voordat het geluid van de pistoolschoten was weggestorven, schoot het grootste deel van de groep als opgeschrikt wild het woud in. Alleen Nina, Xavi en Léa leken niet in staat te bewegen en bleven verdwaasd voor zich uitkijken. Claire twijfelde geen seconde en snelde naar haar toe.

‘Liefje, kom op,’ zei ze en ze probeerde Nina omhoog te trekken. Gideon had ze enkele uren voorsprong beloofd, maar voor hetzelfde geld begon Bullet weer in het rond te schieten.

Niet dat iemand hun enige aandacht schonk. Verderop stonden de jagers met elkaar te keuvelen als NPC’s in een game. Pas als we bij het volgende level komen, komen ze weer in beweging, dacht Claire.

Nina ging langzaam rechtop zitten. Xavi en Léa reageerden nog steeds niet.

‘Xavi!’ riep ze luid. Dat leek haar vriend uit zijn trance te brengen.

‘Wat?’ stamelde hij.

‘Léa. Help haar!’

‘O, oké.’ Ze zag hoe hij zichzelf herpakte en de bediende heen en weer schudde.

Gideon liep op zijn gemak naar de cabine van de vrachtwagen en kwam er met een jachtgeweer uit. De anderen stopten meteen met praten en schaalden zich vol bewondering om de miljardair heen. *Rich boys and their expensive toys.*

Claire hielp Nina een heuveltje op, het bos in.

Tussen de bomen rook alles meteen veel frisser. De temperatuur was een paar graden lager dan in de felle zon. Claire duwde Nina zachtjes maar resoluut vooruit. Ondertussen zocht ze naar Xavi en Léa. Zaten ze nog op de open plek of waren ze een andere kant opgelopen?

Whatever, ze moest zorgen dat Nina zo snel mogelijk bij Gideon vandaan kwam. Xavi haalde hen zo wel in.

‘Gaat het?’ vroeg ze.

‘Wat de fuk heb je gedaan, Claire?’

Claire schrok. Voordat ze kon antwoorden, dook ineens de mannelijke agent naast hen op. Hij keek naar Nina.

‘Is ze in orde?’

Het was Nina zelf die antwoord gaf: ‘Is iets hier in orde?’ vroeg ze. ‘Ja, ik kan weer een beetje bewegen als je dat bedoelt.’ Claire wist dat ze zich beter voordeed dan ze zich voelde. Een tuf koekie. Maar ze sprak tenminste weer.

‘Jullie kunnen het beste die kant opgaan,’ wees Didier. Zelf bleef hij staan.

‘Jullie?’ vroeg Claire. ‘Ga jij niet mee?’

De agent schudde zijn hoofd. ‘Ik ga proberen de man zijn dwaling in te laten zien.’

Verbijsterd keek Claire hem aan. ‘Je bent hier geen politieagent, hè,’ zei ze. ‘Je hebt geen uniform, geen wapen en geen – hoe heet dat? – bevoegdheid? Kom alsjeblieft met ons mee.’

‘Ik beloof dat ik zorgvuldig, onkreukbaar en betrouwbaar zal zijn en dat ik niets zal doen wat het aanzien van het ambt zal schaden,’ gaf Didier als antwoord.

‘Wat?’

‘Dat is een deel van de eed die agenten zweren, Claire. Wegrennen als een lafaard is niet wie ik ben.’

‘Morsdood is wat je straks bent als je teruggaat,’ zei Nina hard. Claire zag hem heel even twijfelen. Toen schudde hij zijn hoofd.

‘Ik moet het proberen. Ga, voordat ze achter jullie aan komen.’ Hij wachtte niet op hun antwoord, maar verdween in de richting van de plek waar ze zojuist vandaan waren gekomen.

‘Stomme klootzak,’ zei Claire en ze wilde achter hem aan rennen. Nina hield haar tegen.

Achter hen hoorden ze Didier in het Engels roepen: ‘Meneer van Wyk? Kunnen we praten?’

‘Jij bent de man die mijn zoon doodschoot,’ antwoordde Gideon. ‘Zou je niet eens gaan rennen? Of wil je graag meteen sterven?’

‘Ik wilde mijn spijt betuigen. En een pleidooi houden.’

Alles in Claire schreeuwde dat ze hem daar weg moest halen. Haar zouden ze niet neerschieten, nog niet. Nina trok haar mee: ‘Niet doen. Hij heeft zijn keuze gemaakt, net als jij.’ Toen Claire nog steeds aarzelde, zei ze: ‘Whatever, ik ga ervandoor.’ Ze draaide zich om en snelde het bos in.

What the fuck was er met haar aan de hand, dacht Claire. Laat ze me hier nou gewoon achter? Betekende ze zo weinig voor haar? Ze keek nog een keer om en sprintte toen snel achter Nina aan. Haar beschermen was het belangrijkste wat er was.

Takken sloegen in Claires gezicht, tegen haar nog best wel pijnlijke neus. Haar voeten veerden zachtjes op het mos. De begroeiing werd steeds dichtter en haar tempo ging langzaam omlaag. Het licht van de middagzon brak af en toe tussen de bladeren door en veroorzaakte een zachte, gouden gloed. Ondertussen telde Claire de seconden af.

Het duurde minder dan een minuut voordat ze de knal hoorde. Deze keer kromp ze slechts een klein beetje ineen. Voor haar deed Nina hetzelfde.

Weer een dooie. De lijst werd steeds langer.

RUZIËNDE BITCHES

Het gehijg van hun ademhaling vermengde zich met het geritsel van de bladeren. Hoe ver waren ze nu van de open plek vandaan? Kwamen ze al achter hen aan of moest Lynn eerst de lijken van beide agenten wegwerken?

‘Lopen we niet in rondjes?’ riep Claire tegen de rug van Nina.

‘Nee, de zon staat nog steeds aan dezelfde kant,’ antwoordde haar ex. ‘Het is een uur of twee, gok ik.’ De gevolgen van de narcose leken volledig verdwenen en ze was weer zichzelf. Niet de zichzelf ten tijde van hun relatie – warm en grappig en cynisch – maar de Nina van daarna: koud, afstandelijk, vijandig zelfs. Claire opende haar mond om iets te zeggen, toen ze zich verstpapte, een meter of wat naar voren schoot en plat met haar lichaam tegen de grond sloeg. Iets hard – een wortel? Een steen? – lag onder haar buik en drukte tegen de plek waar de kogel haar lichaam

doorboord had. Ze draaide zich op haar rug en gilte het uit van de pijn: ‘AAARRGHH! JESUS FUCKING CHRIST! AU!’

Claire zag Nina aarzelen en zelfs wegstijgen. Ging ze er nou weer vandoor? Uiteindelijk hurkte ze naast Claire neer en siste: ‘Shut the fuk up. Straks horen ze ons!’ Claire perste haar lippen zo hard mogelijk op elkaar en voelde haar ogen volschieten. Nina’s woorden deden haar meer pijn dan de val.

‘Waar doet het pijn?’

‘Wond,’ was het enige wat ze uit kon brengen. Nina schoof haar trui omhoog. Claire voelde Nina’s warme handen over haar huid glijden en verwelkomde de tederheid van haar aanraking. Het deed haar denken aan hoe ze maanden geleden nog troost zochten bij elkaar, hoe ze bij elkaar onder het dekbed kropen om de boze buitenwereld ook daadwerkelijk buiten te houden.

Ondertussen probeerde Claire haar ademhaling weer onder controle te krijgen. Vier tellen in, vier tellen vast en weer vier tellen uit. ‘En?’ vroeg ze, toen ze weer enigszins was bijgekomen.

‘Niks te zien,’ concludeerde Nina. ‘Ik weet niet hoe het er van binnen uitziet...’ Ze schoof de trui abrupt weer naar beneden en zonk ineen op de grond. Claire zag nu pas hoe moe ze eruitzag.

‘Het spijt me zo dat je dit allemaal moet meemaken,’ mompelde Claire.

‘Dat heb ik je eerder horen zeggen,’ zei Nina. ‘Het helpt nog steeds geen zak.’ Ze schoof van Claire vandaan, ging tegen een boom aan zitten en sloeg haar armen over elkaar.

‘Nina, wat is er nou? Waarom doe je zo?’

Een tel bleef het stil. Toen schreeuwde ze: ‘Waarom heb je hem in hemelsnaam zo boos gemaakt? Was het niet genoeg dat hij zijn kinderen kwijtraakte?’

‘Mens, waar heb je het over?’

‘Gideon. Hij zei dat je hem lastigviel, nare berichten stuurde.’

‘Konijntje, klinkt dat als iets wat ik zou doen?’ Ze kwam nu zelf ook omhoog.

‘Ik ben je konijntje niet meer! En ja, dat klinkt als iets wat je zou doen. Wanneer jij boos bent, moet iedereen het ontgelden, Claire. Je vader, je moeder...’ Ze sprak de ‘Ik’ niet uit, maar Claire hoorde hem in haar hoofd.

Fuck.

Claire ging nu helemaal rechtop zitten en keek Nina strak aan. ‘Ik heb Gideon nog nooit van m’n leven een bericht gestuurd,’ stamelde ze. ‘Waarom zou ik dat in hemelsnaam doen? Ik wil niks met die gast te maken hebben!’ Ze schudde haar hoofd. ‘Hoe kan je zoiets van me denken?’

‘Ik weet niet meer wát ik moet denken!’ riep Nina. ‘Het ene moment scheld je mij de huid vol omdat ik niet genoeg aandacht voor je heb, even later kijk je apathisch voor je uit en mag niemand iets tegen je zeggen!’ Ze kwam overeind. ‘Ik ben ook ontvoerd door die creep Matthys, Claire! Ik dacht dat mijn laatste uur geslagen had. Ik zag hem jou neerschieten, verdomme! Denk je dat ik geen fukking nachtmerries heb?! Maar nee, alles draait

om jou! En dan heb ik eindelijk de moed verzameld om bij je weg te gaan en dan kom ik godverdomme met jou in Frankrijk terecht en wordt er op me gejaagd! Wat de fuk wil je van me?!’

‘Ik wil je terug!’ schreeuwde Claire. ‘Ik wil dat je die... die Tess dumpst en bij me terugkomt, Nina.’

‘Tess?’ vroeg Nina ineens heel kalm.

‘Ja,’ mompelde Claire.

‘Mijn nichtje Tess?’

‘Je wat?’

‘Mijn nichtje. Tess. Uit Zeeland.’

Kutfuckshithondenkakkendrolklotekutzooi. Claire kon wel door de grond zakken.

‘Sorry dat ik het zeg,’ ging Nina verder, ‘maar je bent nog meer fukt up dan ik dacht.’ Ze maakte een afwerend gebaar met haar handen. ‘Ik ben ervandoor. Je zoekt het maar uit.’

Voordat ze de daad bij het woord kon voegen, dook er een figuur tussen de bomen op.

‘Het is maar goed dat ik niet een van de jagers ben,’ zei Ibrahim. ‘Anders waren jullie ruziënde bitches nu dood geweest.’

TAG, YOU'RE IT

Zwijgend liepen ze in een rijtje achter elkaar door het woud, Claire voorop, Ibrahim – Abe voor zijn vrienden had hij haar in de taxi verteld – in het midden en Nina als hekkensluis. Paden waren er steeds minder en als Claire er al een zag, bleef ze er zo ver mogelijk van weg.

Ze zou verdrietig moeten zijn, of bang, maar Claire was gek genoeg vooral opgelucht. Nina had geen nieuwe vriendin! En ze had het uitgemaakt vanwege haar buien. Dat was op te lossen! Ze hoefde alleen maar beter haar best te doen. Claire nam zich voor om vanaf nu niet meer over haar problemen te praten en er alleen nog maar voor Nina te zijn. Ze zou haar wel eens laten zien dat ze ook aandacht voor haar kon hebben. Onbaatzuchtig, dat was vanaf nu haar *middle name*.

‘Heb je enig idee waar je naartoe loopt?’ bromde Abe, die naast haar kwam lopen.

‘Een beetje,’ zei ze. Hoopte ze. Volgens Nina volgden ze nu een wildpad en hopelijk leidde dat naar water. Ze rammelden allemaal van de honger, maar drinken was urgenter.

Claire probeerde zich voor de geest te halen hoe het landschap eruit had gezien vanuit het raam in het kasteel. Ze vermoedde dat de vrachtwagen hen door de weilanden had gereden naar het begin van het eerste bos. Daar ver achter lagen de dichtbegroeide wouden en daar weer achter de Alpen. Volgens Abe en Nina waren ze nog geen twee uur onderweg. Zelf was ze haar besef van tijd allang kwijt.

‘Nina heeft me geleerd de zon in de gaten te houden,’ zei ze. ‘Het is vermoedelijk halverwege de middag, dus we moeten de zon voorlopig links houden.’

‘Heeft iemand eigenlijk gezien waar de rest naartoe vluchtte?’ hoorde ze Nina ineens vragen. Shit. Ze had totaal niet meer aan de anderen gedacht.

‘Geen idee,’ antwoordde Abe. ‘Ik dwaalde een tijdje in m’n eentje door het bos. Was bang dat ik verdwaald was. Toen hoorde ik jullie tegen elkaar tekeergaan.’

‘Ik ook niet,’ zei Claire snel, die niet aan de ruzie herinnerd wilde worden. ‘Xavi hielp Léa.’ Ze keek achterom naar Nina. ‘Ik vind het zo erg voor haar,’ zei ze extra empathisch. ‘Ze heeft hier niets mee te maken.’

‘Wij ook niet,’ mompelde Nina.
Kutfuckshit.

Het werd langzaam frisser. Straks werd het koud en geen van hen had een jas gekregen. ‘Hou je oren open voor het geluid van water,’ zei Claire voor de zoveelste keer.

‘Denk je dat ze ons laten gaan na 48 uur?’ vroeg Nina.

‘Mij in ieder geval niet,’ antwoordde Claire.

‘We hebben hun gezichten gezien,’ zei Abe, ‘hun namen gehoord. Geen enkele kans.’ Claire zag Nina’s gezicht vertrekken.

‘De enige mogelijkheid is wegwezen,’ zei Claire. ‘Een boerderij vinden met een telefoon, een weg waar we een auto kunnen stoppen, of anders...’

‘En als we daarmee nog meer mensen in gevaar brengen?’ vroeg Abe. ‘Nog meer namen op je dodenlijstje?’

De vraag was terecht: wilde ze nog meer slachtoffers op haar geweten hebben?

Als het Nina’s leven zou redden, dan ja. Voor Nina deed ze alles. Dat hoefde Abe niet te weten, dus zei ze niks.

‘Shit,’ riep Claire ineens. De wandeling, de stilte, de focus op het nauwelijks zichtbare wildpad hadden een mediterend effect op haar. De leegte in haar hoofd werd gevuld met heldere gedachten.

‘Wat?’ zei Nina. ‘Heb je wat gehoord?!’

‘Nee,’ zei Claire. ‘Ik snap ineens waarom ze niet achter ons aan zitten. Weet je nog hoe de jongens mij steeds bleven vinden?’

Nina was even stil. Toen zei ze: ‘Trackers. Shit.’

‘Wat?’ vroeg Abe. Razendsnel begonnen Claire en Nina zich uit

te kleden. Met een blos op zijn wangen draaide Abe zich van hen vandaan.

‘Trackers!’ riep Claire naar zijn rug. ‘Van wie hebben we onze kleren gekregen?’

‘Ze lagen klaar in mijn kamer,’ zei Abe. ‘O, kut.’ Vliegenvlug volgde hij hun voorbeeld.

Damn, dacht ze, toen ze zijn zwaar afgetrainde lichaam tevoorschijn zag komen. Hij en Nina zagen er allebei zo goed uit! Claire was zich meteen weer bewust van haar eigen graatmagere lichaam.

Vol schaamte dook ze achter een boom, haar kleding als bescherming voor zich uithoudend.

Enkel in onderbroek en bh gekleed, ging ze met haar vingers langs alle zomen en naden in haar trui, jas, broek en sokken. Ook de schoenen onderzocht ze minutieus. De trui had geen zakken. Voor alle zekerheid klopte ze toch elke centimeter stof af. Ondertussen werden haar armen en benen langzaamaan steeds kouder.

‘Niks!’ riep ze.

‘Heb je de boord gecheckt?’ gilte Nina terug.

‘Ja.’

‘En het label?’

‘Goeie,’ antwoordde Claire. Ze deed de trui binnenstebuiten en liep ook daar alles langs.

‘Hoe groot zou dat ding moeten zijn?’ riep Abe.

‘Als een dropje,’ zei Claire. ‘Zoiets.’ Ze liet haar arm even achter de boom vandaan komen en hield haar duim en wijsvinger anderhalve centimeter van elkaar.

‘Wie weet heeft een miljardair als Van Wyk toegang tot kleinere versies?’ suggereerde Nina. Claire wierp een blik vanachter de boom vandaan en zag dat haar ex de broek voor zich aan een minutieus onderzoek onderwierp. Abe was gestopt met zoeken en staarde met grote ogen naar Nina’s donkere billen.

‘Dude!’ fluisterde Claire. Blozend keek hij de andere kant op.

‘Ik denk dat ik wat heb gevonden!’ riep Nina, die niks gemerkt leek te hebben. ‘Heeft iemand een mes?’

‘We hebben alleen wat ze ons gegeven hebben,’ bromde Abe.

Terwijl Nina probeerde de zoom open te scheuren, controleerde Claire haar eigen broek voor de tweede keer.

Niks.

Ze liet haar vingers langs de rand van haar onderbroek glijden. Gelukkig was het een slip en geen string. Ze haatte strings. Niks. Bleef over haar bh.

Eerst trok ze haar broek en sokken weer aan, want ze begon te rillen. Pas daarna haakte ze haar bh los en onderwierp het ding aan een grondig onderzoek.

Ze keek er bijna overheen.

De gps-tracker was tegen een van de schouderbandjes geplakt. Beide hadden dezelfde kleur en omdat hij tegen de buitenkant zat, had ze hem niet eens opgemerkt bij het aan- en uittrekken. Hij

was inderdaad een stuk kleiner dan de tracker die de jongens hadden gebruikt en zo plat als een munt.

Ze wisten al die tijd waar ze waren.

Fuck.

BALLAD EN BULLET

‘We moeten hier als de hel vandaan,’ zei Abe, terwijl hij naar de drie trackingchips op de grond stuurde. Ze hadden hun sneakers er in een rondje omheen gezet. Claire keek er niet naar uit om op sokken of blote voeten door het bos te trekken. Ze vermoedde dat ze weinig keus had. Als er chips in de zolen verstopt zaten, had het verwijderen weinig zin gehad.

‘Hoe laat gaat de zon onder?’ vroeg Abe.

‘Uurtje of negen, gok ik,’ zei Nina. ‘Wat zal het nu zijn? Zes uur?’

Een vaag idee vormde zich ondertussen in Claires hoofd.

‘We kunnen ze ook in ons voordeel gebruiken,’ zei ze.

‘Wat?’ vroeg Abe.

Kort vatte ze haar plan samen.

‘Dat is het stomste wat ik ooit gehoord heb,’ zei Nina toen ze

klaar was. ‘En ik heb een nichtje dat in haar eentje naar Duitsland wilde liften om Taylor Swift te zien.’

‘Precies,’ zei Claire. ‘Het is stupide. Daarom is het ’t laatste wat ze verwachten.’

De andere twee leken niet overtuigd.

‘Het is een plan uit een actiefilm,’ zei Abe. ‘Het echte leven werkt niet zo.’

‘Ga je me nou vertellen dat een gespierde vent als jij niet tegen een vrouw op kan?’ zei Nina. Zijn lichaam was haar dus ook opgevallen, dacht Claire.

‘Heb jij die lijfwacht van die gast gezien?’ vroeg Abe. ‘Ik doe aan krav maga, en zelfs dan geef ik mezelf weinig kans. Plus, je vergeet het belangrijkste.’

‘Hun wapens.’ Claire knikte. ‘Dus moeten we zorgen dat ze niet de tijd krijgen om die te gebruiken. Drie tegen twee, jongens. Kom op!’ Ze merkte hoe wanhopig ze klonk.

‘Niet om het een of ander,’ zei Abe. ‘Maar jij ziet eruit alsof je zo wegwaait in de wind. En black Barbie daar zie ik ook niet in de boksring staan.’

‘Black Barbie?’ reageerde Nina furieus. ‘Lekker racistisch, Captain Marokko!’

‘Jongens,’ zei Claire sussend. ‘We moeten iets doen.’

‘Yep,’ zei Abe. ‘Zo snel mogelijk ervandoor. Zonder die tags.’

Claire speelde haar laatste troef uit: ‘Weet je waarom ik die twee jongens heb overleefd? Omdat ik halverwege stopte met rennen.’

Deze keer wacht ik niet zo lang. Ik vecht liever.’

De anderen leken even na te denken.

‘Ik wil niet dat mijn zusje opgroeit zonder haar grote broer om haar te beschermen,’ zei Abe. ‘Het spijt me, ik ben weg.’ Hij stond op, keek spijtig naar de schoenen, haalde toen zijn schouders op en verdween zonder iets te zeggen op blote voeten tussen de bomen.

Claire zat in haar eentje op de grond en staarde naar de drie trackers. Volgens Abe heetten ze eigenlijk RFID-tags en was een tracker het ding waarmee je ze opspoorde. Whatever. Ze viste ze op van tussen de bladeren en stak ze in haar zak.

Het bos rook naar... bos. Haar vader zou waarschijnlijk precies kunnen benoemen welke bloemen, kruiden en mossen er waren, hoe oud iedereen was en met wie ze waren getrouwd. Hij droomde er nog steeds van om samen met haar een paar maanden door Spanje te trekken, te laten zien waar hij was opgegroeid en waar haar voorouders vandaan kwamen. Het idee om twee maanden zonder winkels, bioscoop, uitgaansgelegenheden of vrienden te leven, leek haar altijd de hel. Nu zou ze niets liever willen dan met hem en Nina de Extremadura te doorkruisen.

Geritsel onderbrak haar gedachten. Even dacht ze dat Abe teruggekomen was, maar de stemmen klonken hoger en vrouwelijk. Ballard en Bullet. Ze voelde de adrenaline door haar lichaam gieren. Haar hartslag sprong omhoog en haar spieren spannen zich aan.

Niet veel later doken ze op uit de struiken, rugzakken om en in hun camouflagekleding.

De *American Idol*-ster had haar geweer in de aanslag en richtte het op Claire. De ander had haar eigen wapen over haar schouder gehangen en keek op van het mobieltje dat ze kennelijk hierheen had geleid.

‘Hi,’ zei Claire. De loop van Ballads geweer bewoog meteen naar haar hoofd. ‘Niet schieten!’ gilde ze. ‘Denk aan de waarschuwing van Gideon!’ Haar stem klonk hoog en iel.

Ballad liet haar wapen iets zakken en wierp een snelle blik opzij. ‘Je zei dat ze *like* met z’n drieën waren,’ zei ze beschuldigend.

De andere vrouw liet haar het scherm zien. ‘Het zijn er ook drie,’ antwoordde ze.

Daarop keerde Ballad zich weer naar Claire. ‘Waar zijn de anderen?’

Claire stak haar hand in haar zak, haalde met kloppend hart de tags tevoorschijn en gooide ze voor hun voeten.

‘Heel ver weg, hoop ik,’ antwoordde ze. ‘Die twee zijn veiliger zonder mij.’

Uit haar ooghoek zag ze Nina omhoogkomen uit de struiken. ‘Vraagje,’ zei ze snel en iets te luid. ‘Bullet en Ballard? *Really?* Hebben jullie geen zelfrespect? Want het is echt zo ontzettend cringe. Hebben jullie dat zelf bedacht of is dat er weer *like* eentje van Gideon?’ Terwijl ze doorratelde, probeerde ze angstvallig niet naar Nina te kijken. Ze zag hoe haar ex achter Bullet

neerknielde en haar hoofd tussen haar armen liet zakken.

Kneel.

Claire schoot overeind en rende op Bullet af. Ballads geweer bewoog met Claire mee.

Push.

Claire gaf Bullet een zo hard mogelijke zet. Met een gil viel de jager over Nina heen.

Trip.

Claire keerde zich naar Ballad die niet wist wat ze met haar wapen moest doen. Schieten betekende niet alleen Claires dood, maar ook die van Ballad, dat had Gideon heel duidelijk gemaakt. Hij wilde Claire voor het laatst bewaren. Claire balde haar vuisten en stak haar veel te kleine handen op.

Totaal onverwacht dook Abe op uit de struiken. Hij trapte de blonde actrice keihard in één van haar knieholtes. De vrouw zakte half in elkaar, klapte naar voren en landde op haar knieën. Abe trapte opnieuw, deze keer in haar rug. Ze viel naar voren en Claire hoorde haar geweer afgaan. Vogels vlogen acuut op uit de bomen. Snel checkte Claire zichzelf. Geen gaatjes. De kogel had de grond geraakt.

‘Help Nina!’ commandeerde Abe. ‘Ik heb het onder controle.’

‘Ja,’ stamelde Claire, ‘eh... oké.’ Ze draaide zich terug naar de andere jager.

Nina was inmiddels onder Bullet vandaan gekropen en had zich boven op haar gestort. Claire zag de jager uithalen. Ze sloeg

Nina midden in haar gezicht en Claire hoorde iets breken. Bloed gutste uit Nina’s neusgaten.

‘*You fucking bitch!*’ gilde Bullet. ‘Ga van me af!’ Ze duwde Nina hardhandig van zich af en probeerde omhoog te komen.

Claire voelde een enorme woede bezit van haar nemen. Ze stortte zich op de jager en begon haar zonder enige coördinatie in haar gezicht te meppen. Bullet weerde haar klappen probleemloos af en pakte Claire met een razendsnelle beweging bij beide polsen. Claire probeerde zich los te rukken, maar de vrouw was veel sterker. Haar woede ging over in paniek. Voordat ze iets kon doen, voelde ze Bullets knie keihard tussen haar benen omhoogkomen. Een scherpe, intense steek kroop omhoog van haar lies naar haar maag en Claire gilde het uit. De vrouw wierp haar tegen de grond en liet haar eindelijk los. Claire landde half op Nina. Huilend greep ze naar haar brandende kruis.

Dus dit is het, dacht ze. Abe had gelijk. We hadden weg moeten rennen. We hadden...

Er klonk opnieuw een schot, harder en dichterbij dan het eerste. Haar oren tuitten en met veel inspanning draaide ze zich op haar zij.

De blonde zangeres lag op de grond. Bloed gutste uit haar borst. Abe stond over haar heen gebogen met het geweer nog steeds op haar lichaam gericht. Het duurde even voordat ze zijn gestamel kon verstaan.

‘Ik heb haar gedood. *Allatief!* Ik heb een vrouw vermoord!’

Naast Claire kwam Bullet omhoog.

‘Abel’ gilte Claire. ‘Nina! Kijk uit!’ Zelf kon ze zich nog nauwelijks verroeren.

‘Ik denk dat ik moet overgeven,’ zei de jongen.

‘Abel’

De vrouw greep naar het geweer dat naast haar op de grond lag.

‘Abel! Doe iets!’

Abe richtte zijn wapen halfslachtig op Bullet. ‘*Don’t*,’ mompelde hij, ‘*please don’t. I don’t want to kill you too.*’

KLEED JE UIT

Bullet liet zich weer op de grond zakken. ‘Please.’ Ze hief haar handen op naar Abe. ‘Ik heb een man en kinderen. *Don’t shoot.*’

Claire negeerde de vrouw en strompelde naar Nina. ‘O, Nina,’ zei ze, toen ze haar gebroken neus zag.

‘Geweer,’ antwoordde die nasaal. ‘Eerst haar geweer.’ Claire knikte. Een tuf koekie. Ze stond moeizaam op en benaderde de jager van achteren. Terwijl Abe haar onder schot hield, bewoog Claire de riem over het hoofd van de vrouw. Daarna hield ze het ding op haar gericht. ‘Doe je rugzak af,’ beval ze. De vrouw liet het ding angstig achter zich op de grond zakken. Claire schoof de rugzak met haar voet opzij.

Verderop zag ze het mobieltje liggen. Terwijl Abe de jager commandeerde op haar knieën te gaan zitten, pakte ze het ding op.

‘Shit,’ zei ze.

‘Wat?’ vroeg Nina.

‘Het is geen telefoon.’ Het ding zag er nog het meest uit als een oude Nokia met een modern scherm. Op het beeld stond een kaart waarop drie puntjes aan en uit flikkerden. Ze bewoog het richting de tags op de grond en de bliepjes knipperden sneller. ‘Het is een tracker.’

‘Geef ons je mobiel,’ beval Nina.

‘Je denkt dat Gideon ons met telefoons laat rondlopen?’ zei Bullet spottend. ‘Niemand mag weten dat we hier zijn of wat we doen.’

Kutfuckshit. Daar ging hun kans om de politie of haar ouders te waarschuwen. Claire zette het tweede geweer rechtop tegen een boom en fouilleerde de vrouw voor alle zekerheid van top tot teen, er angstvallig voor zorgend dat ze niet tussen Abes geweer en de jager ging staan. Het enige wat ze vond, was een foto van de vrouw met een veel jongere man en twee kleine kinderen.

‘Je bent een moeder en je jaagt op mensen.’ Claire keek haar vol afschuw aan. ‘Hoe gaat dat in hemelsnaam samen?’ De vrouw opende haar mond, Claire schudde haar hoofd. ‘Nee, weet je wat, laat maar. Ik hoef je excuses niet te horen.’

‘Misschien heeft die andere een telefoon bij zich?’ Nina’s stem klonk nog steeds onvast. Claires ogen schoten naar het lijk op de grond.

De blonde vrouw lag erbij alsof ze de dood acteerde. Claire beeldde zich opnieuw in dat ze op een filmset was. Ze liep achter Abe langs en hurkte naast Ballad neer. Een combinatie van bloed,

zweet en kruut verstoorde de illusie direct. Kokhalzend doorzocht Claire het lijk.

‘Niks,’ mompelde ze. Ze sjoerde de rugzak onder het lichaam vandaan en bracht hem naar Nina. Toen hield ze het niet meer. Met haar hand voor haar mond rende ze de struiken in. Daar kwam het beetje eten dat ze vanmorgen gegeten had er in horten en stoten uit.

Met het schaamrood op de kaken kwam ze weer tevoorschijn.

Abe was eindelijk gaan zitten, maar hield het geweer nog steeds op een trillende Bullet gericht. Van haar eerdere bravoure was weinig over. Het leek erop alsof ze al haar zelfvertrouwen uit haar wapen had gehaald.

Claire zag dat Nina flessen en repen uit de rugzakken tevoorschijn toverde. Nina keek haar aan en schudde haar hoofd. Ook daar geen telefoon.

‘Wat gaan jullie met mij doen?’ vroeg Bullet. Claire had geen behoefte haar te vragen hoe ze echt heette. Ze leunde tegen een boom om te verbergen hoe moe en van slag ze was.

‘We zouden je neer moeten schieten,’ zei ze.

‘Ik denk niet dat je dat kan,’ zei Bullet, maar Claire hoorde de aarzeling in haar stem. ‘Kijk wat het met hem gedaan heeft.’ Bullet knikte naar Abe die er inderdaad steeds slechter uit ging zien.

‘Ik heb Gideons zoon Jaco voor de trein gegooid,’ blufte Claire. ‘Je hebt geen idee waar ik toe in staat ben.’ Tot haar stomme verbazing barstte de vrouw in tranen uit.

'I'm so so sorry,' zei ze. 'Laat me alsjeblieft gaan. Mijn kinderen.' Zehaalde even diep adem. 'Mijn kinderen heten Eduardo en Malika. Ze zijn acht en vijf jaar. Ze hebben hun moeder nodig. Please.'

Claire dacht aan de kinderen van Chantal, de kattenvrouw. Aan de zus van Abe. Aan het nichtje van Nina, en aan hun beide ouders. Het lukte haar niet om medelijden op te brengen voor de huilende vrouw. Vragend keek ze naar Nina.

'We kunnen haar niet laten gaan,' zei Nina. Claire wierp een snelle blik op Abe die niets gehoord leek te hebben. Ze wist een beetje wat hij doormaakte, herinnerde zich haar eigen paniek, hoe verward en confuus ze zich had gevoeld na Jaco's dood. Ze moest nu iets bedenken, anders stortte hij voor hun ogen in.

Ze liep naar het wapen dat nog steeds tegen de boom stond en pakte het op. Ze liep terug en zette de loop tegen het borstbeen van de trillende vrouw.

Zou ze het kunnen? Had ze het in zich om een mens te doden? Als de rollen waren omgedraaid, zou de ander geen seconde gearzeld hebben. Ze durfde er geld op in te zetten dat de vrouwen eerder mensen hadden gedood. Ze zou de wereld er een plezier mee doen. En dat niet alleen, ze zouden veiliger zijn als Bullet dood was.

'Kleed je uit,' zei ze uiteindelijk tegen Bullet.

'Wat?' snikte de jager.

'Kleed. Je. Uit.'

'Nee,' zei ze. 'Waarom?'

Claire duwde de vrouw naar achteren met haar loop. 'Je bent liever dood dan naakt?' vroeg ze. 'Really?'

De vrouw keek naar Claires gezicht, zag dat ze het meende en begon zich te ontkleden.

Een man had ze waarschijnlijk alles uit laten trekken, maar Bullet mocht haar dure ondergoed aanhouden. Claire bukte zich, pakte een van de drie tags van de grond en veegde hem schoon.

'Nina, kan jij mij een fles water aangeven?' Haar ex overhandigde haar een sifon. Claire dronk er zelf eerst gulzig uit en commandeerde de vrouw toen haar mond open te doen. 'Ik heb dit trucje geleerd van Gideons zonen,' zei ze. 'Tong.' De vrouw stak haar tong uit en Claire legde de tracker erop. Ze overhandigde haar de fles. 'Slik door,' zei ze. 'En denk er niet aan om hem achter je tong te verbergen.' De vrouw nam een paar slokken en leek de tag moeizaam door te slikken. 'Mond open!' Claire bestudeerde haar mondholte en knikte.

'We moeten hier weg,' zei Nina nerveus. 'Straks is Gideon hier.'

Claire knikte. 'Eén ding nog.' Voordat de vrouw kon reageren, trapte ze Bullet zo hard als ze kon tussen haar benen. De vrouw greep naar haar kruis en zonk ineen op de grond.

'Die had je nog tegoed,' zei Claire. De trap leverde haar zelf ook weer een pijnscheut op, maar het was het waard geweest.

Ze zag dat Nina de eerste rugzak omgesnoerd had en de riemen korter aan het maken was. Het water en de repen zaten er weer in.

Ze hurkte naast Abe neer. ‘Je kan je wapen laten zakken,’ zei ze. Hij staaarde haar aan alsof hij al die tijd had zitten slapen. ‘Kan je lopen, denk je?’ Hij knikte en ze hielp hem omhoog. Ze wilde de tweede rugzak pakken, maar hij had hem al over zijn schouder geworpen.

‘Check de schoenen,’ riep Nina ineens, haar stem nog steeds beverig.

‘Wat?’

‘De schoenen. Check of er chips in zitten. Met dat ding.’

Natuurlijk! Waarom had ze daar zelf niet aan gedacht? Claire haalde het ding uit haar broekzak. Ze bewoog het eerst over haar eigen sneakers en daarna over die van Abe en Nina.

‘Clear!’ zei ze. Gelukkig, dat betekende dat ze niet op hun sokken door de wildernis hoefden te lopen. Nadat ze hun schoenen weer aangetrokken hadden, wilde ze het trackingapparaat in de struiken werpen. Nina hield haar tegen.

‘Niet doen!’ zei ze. ‘We kunnen het gebruiken om de rest te vinden.’

Claire kon zich wel voor de kop slaan. Ze knikte en keek nog even naar de halfnaakte vrouw die op de grond lag te kronkelen van de pijn. ‘Als ik jou was, zou ik hier zo snel mogelijk vandaan zien te komen. Gideon lijkt me niet het type dat fouten tolereert.’ Ze pakte het hoopje kleren en de schoenen van de vrouw op. Die zou ze ergens verderop in de struiken gooien.

‘Kom,’ zei ze. ‘We gaan naar Xavi.’

XAVI

Toen Claire achteraf over haar 24 uur durende achtervolging vertelde, probeerde Xavi zich voor te stellen wat hij in zo’n situatie zou doen. Uiteraard bedacht hij scenario’s waarin hij de jongens met één klap uitschakelde, of waarin hij ze in de val lokte als een fictieve actieheld. Wat hij geen moment had overwogen, was dat hij in zijn broek zou plassen van angst. Toch was dat precies wat er gebeurde toen de agent naast hem werd neergeschoten.

Xavi begon te beven en voelde zich misselijk worden. Hij hoorde geluiden. De betekenis ervan drong nauwelijks tot hem door. Het was alsof er een ondoordringbare mist in zijn hoofd hing. Knallen. Drie stuks. Iemand riep iets door de mist heen. De woorden kwamen gedempt en betekenisloos bij hem binnen.

Zijn naam. Iemand riep zijn naam. Claire.

‘Wat?’ vroeg hij verward.

‘Léa. Help haar!’

Léa? Wie was Léa? Waar was Léa? Hij keek opzij en de mist leek eindelijk op te lossen.

Naast hem zat de Franse bediende. Ze zag lijkleek en tranen biggelden over haar wangen. Hij stond op en greep haar beet. ‘Schiet op,’ zei hij en hij sleurde haar mee. Half vallend, half rennend verdwenen ze samen het bos in. Voor hem liepen de man met de snor en de forse vrouw. In paniek zocht hij naar Claire en Nina, maar die waren nergens te bekennen.

‘Laat me los!’ gilte Léa.

Xavi deed wat ze vroeg. ‘We gaan te langzaam. We moeten rennen, anders zijn wij de volgende,’ zei hij. Het lukte hem nauwelijks om zijn eigen advies op te volgen. Het beeld van de dode vrouw bleef op zijn netvlies branden.

‘Ik heb nog nooit iemand zien sterven,’ snikte Léa in het Frans. Ze keek paniekerig om zich heen. ‘Waar is die Claire?’

‘Weet ik niet,’ zei Xavi. ‘Maar die oude man en die vrouw gingen die kant op.’

Enkele minuten later zagen ze de man met de snor uitgeput tegen een boom leunen. ‘Ik moet even rusten,’ hijgde hij. ‘Op mijn leeftijd hou ik dit niet meer zo lang vol.’ Het viel Xavi nu pas op hoe gigantisch groot de man was. Zeker twee meter lang en anderhalf keer zo breed als hij. Naast de vrouw – klein en rond – leek hij een reus uit een sprookje.

Claire, Nina en de anderen waren niet hier.

‘Wat is uw naam, meneer?’ vroeg Xavi.

‘Rom,’ antwoordde de man, ‘En geen u, jochie. Als we toch doodgaan, kennen we wel gewoon je en jij zeggen, toch?’

‘Xavi,’ stelde hij zich voor. ‘Dat is Léa.’

‘Ik ben Chantal, en wat is dit voor idiots? Waarom wordt er op ons geschoten? Ik eis een uitleg, nu direct!’ Ze spraken Nederlands en Xavi zag hoe Léa afhaakte, tegen een boom ineenzonk en glazig voor zich uitstaarde.

‘Ik heb alleen maar een praatje met dat meisje gemaakt,’ ging de vrouw verder, ‘over boeken. Dat was alles. Dat is toch niet helpen? Ze stuurde me een kaartje met *Sorry van je kat*. Ik begrijp het niet.’ Ze keek om zich heen. ‘Waar zijn we eigenlijk?’

Xavi vertaalde de vraag in het Frans.

‘In het departement Drôme in de regio Auvergne-Rhône-Alpes,’ antwoordde Léa, deze keer in het Engels.

‘Frankrijk? Hoe ben ik hier in godsnaam terechtgekomen?’

‘Wat is het laatste wat je je herinnert?’ vroeg Xavi.

‘Ehm... Mijn man was naar z’n werk, ik had de kinderen net naar school gebracht. Ik had een nieuwe opdrachtgever – ik ben fotograaf en tekstschrijver – en was naar het adres gereden. Toen ik daar aankwam...’

‘Laat me raden,’ zei Xavi, ‘een verlaten kantoorgebouw.’

Ze knikte. ‘Die vrouw met dat witte haar zwaaide naar me, zei dat ze pech had. Voor ik het wist haalde ze een spuit tevoorschijn.’ Aan haar gezicht te zien beleefde ze de situatie ter plekke opnieuw.

‘Ik kwam net terug van repetitie van ons koor,’ zei de oude

man. ‘*Cantatori della città rosa*. Ik ging naar huis naar mijn man, toen er een auto langs kwam rijden. Zelfde vrouw, ook een spuit.’

Xavi wees naar Léa. ‘Zij werkt... werkte voor Gideon van Wyk. Gewoon een bediende. Ze zag te veel... Ik ben Claires... vriend.’

In de verte klonk een schot en Xavi dook ineen. Ook de rest leek als door de bliksem getroffen.

‘We kenne beter pleite,’ zei Rom. Hij keek naar Léa. ‘Ken je haar vragen waar we heen moeten?’

‘Léa?’ Ze keek op. ‘Heb je enig idee waar we naartoe kunnen?’ vertaalde hij. De vraag bracht haar weer bij de les. Ze stond op, keek om zich heen. ‘Ik denk dat daar een weg is.’ Ze wees. ‘Vijftien kilometer verderop?’

‘Waar zijn de adelaars wanneer je ze nodig hebt,’ mompelde Xavi. Niemand leek de grap te snappen of te waarderen.

‘Ik ken er alweer tegenaan,’ zei Rom. ‘En jullie zijn jong, dus kom op. Misschien kan dat Franse wijffie de weg wijzen?’

GEVONDEN

Claire had geen idee wat ze moest doen. Abe leek wel een zombie en Nina's gebroken neus maakte ademen voor haar een kwelling. ‘Pillen,’ mompelde ze zowat elk uur. Gelukkig zat er behalve water en energierepen ook een EHBO-kit in elke rugzak. Claire overhandigde haar ex de ibuprofen en de sifon. Nina spoelde de tabletten weg met water en gaf de fles zwijgend weer terug.

Ze hadden elkaar nauwelijks echt gesproken sinds ze in Frankrijk waren. Het ging de hele tijd over aanvalsplannen, waar ze waren, hoeveel kans ze hadden om dit allemaal te overleven en wat de volgende stap was die ze moesten nemen. Niet over hen samen.

Niet dat er sprake was van een samen, bedacht Claire zich. Ze waren uit elkaar. *The end*. Als Gideon ze niet allebei ontvoerd had, zouden ze elkaar misschien pas over lange tijd weer hebben gezien.

‘Ik heb jullie weer bij elkaar gebracht!’ hoorde ze de man in haar gedachten giechelend zeggen. ‘Ik ben de cupido voor jullie Romea en Julia!’

Eindigde het verhaal van Romeo en Julia ook niet tragisch?

Ze was het gesprek met Nina in haar hoofd al tig keer opnieuw begonnen:

‘Hoe gaat het met je?’ zou ze vragen.

‘Mijn neus is gebroken en ik ben waarschijnlijk morgen dood.

Hoe denk je dat ik me voel?’

Nope.

Poging 2:

‘Het spijt me zo,’ zou ze zeggen. Dan waren er twee mogelijkheden. Of Nina zou iets mompelen over dat het haar schuld niet was dat er een narcistische klootzak met veel te veel geld op hen joeg. Of ze zei iets in de trant van: ‘Laten we zorgen dat we dit overleven. Daarna hoef ik je nooit meer te zien.’

Uiteindelijk was het Nina die het gesprek startte.

‘Je had me ook gewoon kunnen bellen voor een wandeling in het park, hè?’

Ondanks alles schoot Claire in de lach.

‘Sorry,’ zei ze. ‘Je weet dat ik altijd een beetje over de top ben met mijn afspraken.’ Ze moest bukken om onder een zware tak door te kunnen lopen, wat down-under opnieuw een fikse pijn-scheut opleverde.

‘Hoe is het met je poes?’ vroeg Nina, lomp als altijd. Zij droeg

het tweede geweer over haar schouder en trok af en toe aan de riem als het wapen te veel naar beneden zakte.

‘Nou, seks zit er voorlopig niet in. Beter dan jouw neus, vermoed ik.’

Gedachteloos greep Nina naar haar gezicht, wat uiteraard een slecht idee was.

‘AAUU!!’ hoorde ze Nina zeggen. ‘Fukfukfukfukkingshithell!!’ Claire zag de tranen over haar wangen biggelen.

‘Kom maar,’ zei ze, ‘het is al goed, lieverd. Het is al goed.’ Ze sloeg haar arm om Nina’s schouder, daarbij uitkijkend dat het geweer niet in de weg zat. Abe, die een stukje voor hen liep, wapen continu in de aanslag, draaide zich abrupt om en blafte: ‘Willen jullie dood?! Shut the fuck up!’

Dus dat deden ze maar.

Het werd steeds sneller donker. Abe stopte. Sinds hij de vrouw had neergeschoten, had hij nauwelijks meer iets gezegd. Claire had geprobeerd er met hem over te praten, maar hij reageerde afwijzend. Ze herkende het gedrag: hij sloot zich in zichzelf op.

Hij legde zijn wapen op de grond, liet zijn rugzak zakken en haalde er een zaklamp uit. ‘Draai je om,’ zei hij tegen Claire. Ze deed wat hij vroeg en voelde hem in haar rugzak rommelen. ‘Hier,’ zei hij en hij gaf haar de tweede lamp. Daarna deed hij zijn eigen rugzak weer om, sjoerde alle riemen vast en pakte het geweer weer op.

‘Hou het licht op de grond gericht,’ commandeerde hij toen ze weer verdergingen. ‘Kijk uit waar je loopt, schijn niet om je heen.’

Claire had de neiging om ‘Sir! Yes, sir!’ te roepen. Ze wist dat dat verkeerd zou vallen. Ze keek opzij en zag dat Nina woordeloos ‘Ja, baas!’ mimeerde. Ze moest hard haar best doen om niet in een hysterische lach te schieten.

Sinds ze Ballad en Bullet hadden achtergelaten, waren ze alleen dieren tegengekomen, waaronder een everzwijn. Het beest staarde ze van een afstandje aan en leek eerder gefascineerd te zijn dan bang. Naast haar zag ze Abe het wapen voorzichtig op het beest richten.

‘Ga je hem neerschieten?’ vroeg ze verbaasd.

‘Alleen als hij op ons afstormt.’

Uiteindelijk verdween het beest weer tussen de bomen.

RAPPER

De vijftien kilometer waren er eerder twintig. Xavi gokte dat ze maximaal zeven kilometer per uur aflegden. Ze vermeden zo veel mogelijk de paden en volgden waar het kon wildsporen, dus echt doorlopen was er niet bij. Zijn broek was weer opgedroogd en zelf rook hij niks meer.

‘Moeten we nog bang zijn voor wilde dieren?’ had Chantal gevraagd. Iedereen sprak nu Engels, zelfs Rom, al leek het alsof hij de taal geleerd had van Louis van Gaal. Léa had haar schouders opgehaald.

‘Grootste wild dat je hier vindt zijn everzwijnen en herten. Die zijn meestal banger voor ons. Tenzij we hun jongen bedreigen, zou ik banger zijn voor de jagers.’

Waar waren de jagers? Ze liepen nu al uren en er leek niemand achter hen aan te zitten.

‘Zouden ze het hebben opgegeven?’ vroeg Chantal.

‘Reken daar maar niet op, moppie,’ antwoordde Rom met z’n zware bromstem. ‘Die stoppen niet voordat we allemaal dood zijn.’ Toen hij de blikken van de anderen zag, zei hij: ‘Anders kennen we altijd gaan zigzaggen, hè?’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Xavi.

‘Als zij schieten op *zig*, gaan wij gauw naar *zag*!’

Hij was de enige die erom kon lachen.

‘Stop!’ riep Chantal plotseling. Xavi botste bijna tegen haar op.

‘Wat is er?’ vroeg hij geschrokken.

‘Bramen!’ De vrouw grijnsde. ‘Kijk!’ En inderdaad, bramenstruiken tierden welig langs de rand van het smalle pad dat ze al een tijdje volgden.

‘Zijn ze eetbaar?’ vroeg Xavi.

‘Jazeker,’ antwoordde Chantal. ‘Augustus en september is het bramenseizoen.’

‘Ik had liever bramenjenever gehad,’ zei Rom.

Xavi ging naast Léa lopen. Hij had zo veel bramen gegeten dat hij er misselijk van was geworden. Hij veegde zijn vieze handen af aan zijn broek en keek naar de bediende.

‘Jules is je zoon?’ begon hij. Ze knikte.

‘Hij is volgende week jarig,’ zei ze. ‘Dan wordt hij zes.’

‘Is er iemand bij hem?’

‘Ja, m’n vriend.’ Het leek even alsof ze weer zou gaan huilen.

‘Sorry,’ zei ze. ‘Ze vragen zich waarschijnlijk af waar ik blijf.’ Ze haalde diep adem. ‘En jij? Je zei dat je de vriend van Claire was? Zou ze hier in de buurt zijn? Moeten we haar niet zoeken?’

Xavi haalde zijn schouders op. ‘Misschien wel,’ zei hij. ‘Maar ik weet niet eens waar wij zijn.’

Na een tijdje dwaalden zijn gedachten af naar de studio. Was het echt pas 24 uur geleden dat ze ontvoerd waren? Het leek allemaal zo onwerkelijk. Toen AI-Claire hem belde – Cl-AI-re, hahaha – was hij in de studio bezig een nieuwe track neer te leggen. Amir had een vette beat geprogrammeerd en Xavi had een Franstalige rap geschreven waar hij behoorlijk trots op was. Meestal lieten ze het refrein door een R&B-zanger of -zangeres zingen. Deze keer was Xavi op zoek naar iets anders.

‘Excuse me,’ zei hij tegen Léa en hij liep naar Rom toe.

‘Houdt u het vol?’ vroeg hij. De man keek fronsend opzij en ondanks alles schoot Xavi in de lach. ‘Sorry, hou JE het vol?’ herhaalde hij.

De man keek om naar de twee vrouwen die achter hem liepen. ‘Ik denk dat zij het zwaarder heeft.’ Hij doelde op Chantal die af en toe achterbleef en door Léa verder geholpen moest worden.

‘Fair,’ zei Xavi. ‘Zeg,’ begon hij. ‘Ik weet dat dit helemaal niet de tijd en de plaats is, maar...’

‘Morgen is een mysterie. Vandaag is een geschenk. Daarom noemen we het een presentje,’ zei Rom grijnzend. Xavi wist vrijwel zeker dat de quote niet zo ging, maar lachte mee.

‘Ik ben rapper,’ begon hij.

‘Wedden dat ik rapper ben? Wedstrijdje doen? Ik ren je er zo uit.’

‘Nee, dat betekent...’

‘Ik weet wat het betekent, jochie, ik plaag je maar. Ik moet wel zeggen, ik had het niet achter je gezocht.’

‘Wat niet?’

‘Nou, hippetie-hop. Ik dacht...’

‘... dat alle rappers een kleurtje hebben?’

‘Ha! Oké, daar heb je me. Nou, wat is je idee?’

‘Stel nou dat we hier levend uitkomen...’

‘Stel.’

‘We hebben een nummer,’ zei Xavi, ‘en daar zou echt perfect een mannenkoor bij passen,’ zei hij. ‘Voor het couplet.’

‘Een mannenkoor. Ons mannenkoor?’ Xavi knikte. ‘Waarom niet? Hebben we iets om naar uit te kijken, toch?’

‘Ja...’

‘Ik zie de weg,’ hoorde hij Léa ineens zeggen. ‘We zijn er bijna.’

Gelukkig, dacht Xavi. Hij had geen idee hoe dicht de jagers hen op de hielen zaten. Ver weg konden ze niet zijn.

Tenzij ze eerst achter Claire aan zaten.

De omheining was te hoog om zo overheen te klimmen, maar hij stond in ieder geval niet onder stroom. Rom trok zijn jack uit en gooide het over de scherpe punten heen. Daarna vouwde hij zijn handen in elkaar en ging ervoor staan.

‘*Who goes er first?*’ vroeg hij.

Léa was de kleinste. Ze plaatste haar voet in zijn handen, zette zich af, plaatste haar andere voet tussen een van de gaten in het raster en wierp zichzelf over het hek heen. Als een kat klauterde ze aan de andere kant weer naar beneden.

Chantal keek beteuterd naar wat er voor haar gebeurde.

‘Ik ... ik denk dat ik echt meer hulp nodig heb hier...’ zei ze. ‘Dit is te veel voor mij.’

‘We zijn hier niet op vakantie, moppie,’ zei Rom. ‘Tenzij je liever een kogel in je reet hebt?’ Dat leek haar te motiveren. Ze zette haar voet op dezelfde manier in zijn handen. Nu stond Xavi te dreutelen.

‘Kom op, jochie! Help haar! Je bent toch niet bang voor een paar vrouwenbillen?!’

Xavi ging door zijn knieën en duwde Chantal omhoog. De vrouw zuchtte en steunde, maar hees zich zonder morren over de rand heen. Pas daar verloor ze haar grip. Vloekend en tierend donderde ze achterover en smakte met een plof tegen de grond. Léa die op de uitkijk stond, snelde meteen naar haar toe en hielp haar overeind.

‘Ik ben oké, ik ben oké!’ schreeuwde ze in het Nederlands en ze duwde Léa van zich af. ‘*Sorry, I am okay,*’ herhaalde ze.

Ze was overduidelijk niet oké, dacht Xavi. Geen van hen was oké.

‘Jouw beurt,’ zei Rom.

‘En jij dan? Jij komt hier nooit in je eentje overheen, sorry dat ik het zeg.’

‘En jij wel?’ Xavi knikte. ‘En denk je dat je me ken houwen, jochie?’

‘Ik denk het wel.’

‘Oké, dan draaien we om.’ Xavi nam zijn plaats in en vouwde zijn handen samen. Rom greep eerst het raster beet, zette toen pas zijn voet neer en wierp zichzelf omhoog.

Xavi’s vingers schoten bijna los, zo zwaar was de man. Gelukkig was Rom al verder geklommen. Zonder haast ging hij over het hek hangen en bleef toen steken.

‘Klote, ik zit vast...’

PICK-UPTRUCK

‘Hou vol!’ riep Xavi. Hij klom razendsnel omhoog en langs Rom over het hek heen. Aan de andere kant sprong hij naar beneden, ging onder de man staan en hielp hem samen met Léa en Chantal met heel veel moeite naar beneden.

‘Ken iemand m’n jassie effe pakken,’ mompelde Rom toen hij uitgeput op de weg neerzakte. Voordat Xavi kon reageren, was Léa al omhooggeklimmen en had het kledingstuk eraf gevestigd.

‘Hij heeft wel wat gaten,’ zei ze met haar aandoenlijke Franse accent.

‘Liever m’n jassie dan ik, toch?’ antwoordde Rom.

Nadat ze een kwartiertje uit het zicht van de weg hadden gerust, maande Léa hen zich te haasten.

‘Ik ken monsieur Van Wyk. Hij is meedogenloos. Hij zal niet rusten tot hij ons gevonden heeft. We moeten verder.’ Ze wees

naar links. ‘Die kant leidt naar Grisailleux-le-Mort-Homme,’ zei ze. ‘Dat is een spookstadje. Daar kunnen we ons verbergen.’

‘En dan?’ vroeg Chantal.

Daarop moest Léa het antwoord schuldig blijven.

Vertrouwend op haar kennis van de omgeving, volgden ze de Française. Xavi voelde zich steeds lichter in zijn hoofd worden. Hij rammelde van de honger. De rest was er al niet veel beter aan toe, zag hij. Een mens kon een paar dagen zonder water. Gold dat ook voor bejaarde mannen? Aan de andere kant was het juist Rom die fier en monter in zijn steenkolenengels met Léa liep te kletsen en flauwe grappen liep te maken.

‘*What should you do if your pizza is sick?*’ vroeg hij aan Léa. Toen ze hem glazig aankeek, zei hij triomfantelijk: ‘*Call Dr. Oetker!*’

‘Die man is niet stuk te krijgen, hè?’ zei Chantal. ‘Ik ben drieënveertig en heb niet half zijn energie.’

‘Jij hebt jonge kinderen, toch?’ vroeg Xavi. ‘Ik weet nog van mijn moeder hoe slopend die periode was.’ Hij zag haar gezicht verstarren. O, shit, dacht hij. Wat ben je toch een lomperik. Léa was niet de enige met een kind dat thuis op haar zat te wachten.

‘Wat moeten mijn schatjes zonder hun moeder, Xavi?’ Hij zag de tranen over haar wangen biggelen. ‘Mijn man is een kanjer, hoor...’

‘Shhh,’ suste Xavi haar. ‘We hebben het tot nu toe overleefd. En we zijn van het landgoed af.’ Hij knikte naar Léa en Rom. ‘Zij weet de weg.’ Hij wilde zeggen: het komt goed, maar durfde niet. Dat

was altijd het moment in de film dat het misging.

‘Waar zijn ze eigenlijk?’ vroeg Chantal. Xavi keek om zich heen. Daarnet hadden ze nog vlak voor hem gelopen. Nu leken ze achter een heuveltje verdwenen. Voordat ze de weg konden vervolgen, kwam Léa gehaast teruglopen.

‘Monsieur Rom heeft iets gevonden,’ zei de Française. ‘Een auto.’ Ze draaide zich meteen weer om en ging hun voor. Xavi en Chantal volgden haar snel. Een auto! Het nieuws gaf hun beiden extra energie.

Even later zag Xavi de oude man bij een nog oudere pick-uptruck staan, zo eentje die je normaal in Amerikaanse films ziet. Hij zwaaide.

‘Kijk nou!’ zei hij. ‘Misschien zit de sleutel er nog in?’ Xavi zag hem een stap naar voren doen en verstarren. ‘Blijf daar!’ schreeuwde hij.

‘Wat is er?’ vroeg Xavi.

‘Wacht!’ Xavi zag de man de grond onder zijn voeten bestuderen.

‘Ik ben er haast zeker van dat ik op een landmijn sta! Gauw naar achteren! Als ik beweeg, gaan we d’r allemaal aan!’

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Léa. Xavi besepte dat Rom in zijn paniek weer overgeschakeld was naar Nederlands.

‘*He thinks he is standing on a landmine,*’ vertaalde hij snel. ‘We moeten terug.’

‘En monsieur Rom dan?’

‘*I don’t know,*’ fluisterde Xavi, alsof het geluid van zijn stem de mijn al af zou kunnen laten gaan. ‘Maar we moeten hier nu vandaan!’

Met Chantal en Léa aan zijn zijde, schuifelde Xavi stapje voor stapje naar achteren, van de ongelukkige Rom vandaan.

Fuck, fuck, fuck. Die mijn lag er natuurlijk niet zomaar. Niks was hier veilig, alles was van Gideon.

‘Zouden er nog meer mijnen liggen?’ vroeg Chantal. Xavi verstarde en speurde de grond voor hem af.

‘Hoe zie je dat?’ vroeg hij.

‘Laten we in de berm lopen,’ stelde Léa voor. ‘Daar zien we meteen of er gegraven is.’

Xavi keek naar de horizon. Nog ruim een uur en dan was het ook nog eens donker. Was Claire maar hier, dacht hij. Zij had eerder een achtervolging meegemaakt, zij zou wel weten wat ze moest doen.

LANDMIJN

Omdat Claire de enige was zonder wapen, hield zij het tracking device vast. Er pulseerden drie lichtjes op het scherm. Xavi, de winkelier en de kattenvrouw. Hopelijk hadden ze Léa nog bij zich, alleen had die natuurlijk geen tag.

‘*Guys,*’ zei Claire. ‘Ze zijn gestopt. Het is hier niet ver meer vandaan.’

‘Misschien rusten ze uit,’ hijgde Nina.

Misschien waren ze dood en lagen hun lichamen naast elkaar in een gat in de grond dacht Claire morbide. Ze stopte. ‘Jullie blijven hier,’ zei ze. ‘Ik ga het laatste stuk alleen. Voor hetzelfde geld wachten Gideon en de zijnen ons op. Het heeft geen enkele zin om ons allemaal in gevaar te brengen. En als het goed is, ben ik voorlopig veilig.’ Nina wilde protesteren, maar Abe knikte instemmend.

‘Wil je een geweer?’

Claire twijfelde. Ze hadden samen uitgevogeld hoe de wapens werkten. Er zat een pal op die in drie standen gedraaid kon worden. Het was een kwestie van de pal twee keer draaien, richten en vuren.

Dat betekende niet dat ze ineens een scherpschutter was geworden.

Claire schudde haar hoofd. ‘Nee,’ zei ze. ‘Met of zonder wapen, als ze gaan schieten is het einde verhaal.’ Ze nam nog snel een slok water. Tot haar stomme verbazing pakte Nina haar met beide handen bij haar hoofd en zoende haar voorzichtig maar intens.

‘*For luck,*’ zei ze. ‘En omdat je die bitch wilde vermoorden omdat ze m’n neus brak.’

De kus brandde nog na op haar lippen en gaf haar hernieuwde energie. Ze wist niet of ze morgen nog zouden leven, maar operatie *Get Nina Back* was *on track*.

De zaklamp bleek een verstelbare kop te hebben, waarmee ze het licht van breed naar smal kon instellen. Met de kleinst mogelijke straal scheen ze vlak voor haar voeten. Net genoeg licht om te zien waar ze liep, hopelijk te weinig om gezien te worden.

Desondanks botste ze bijna tegen de omheining op.

Ze slikte een vloek in, doofde de lamp en haalde de tracker erbij. Xavi – als het hem inderdaad was – moest vlakbij zijn. Met alleen het scherm als leidraad schoof ze langs het hek totdat ze op dezelfde hoogte was als de pulserende lichtjes. Ze borg het ding

op en staarde door het raster naar de andere kant.

Het was te donker om iets te onderscheiden. De maan zat verborgen achter dikke wolken en kwam slechts sporadisch tevoorschijn.

Claire stond in dubio. Als Xavi daar zat, moest ze hem roepen. Als Gideon hier al eerder was gearriveerd, verraadde ze haar positie en kreeg ze mogelijk meteen de kogel.

Ze voelde met haar handen om zich heen totdat ze een flinke steen te pakken had. Claire ging staan, calculeerde de afstand en gooide de steen over het hek. Heel even bleef het stil en toen hoorde ze een bekende stem: ‘Wat de fuck?!’ zeggen.

‘Xavi,’ fluisterde ze. En toen iets harder: ‘Xavi!’

‘Claire?’ Ze hoorde hem naar haar toe komen. Claire verloor alle voorzichtigheid uit het oog, klikte haar zaklamp weer aan en stak de lamp onder haar kin, zodat hij haar kon vinden.

‘U had een flitsbezorger besteld?’ vroeg ze.

‘O, Claire,’ zei hij, ‘wat ben ik blij jou te zien!’ Ze richtte de lamp nu op hem, hij wendde zijn hoofd af toen het licht in zijn ogen scheen.

Xavi zag eruit zoals zij zich voelde. ‘Sorry dat ik geen chips en ijs heb meegenomen,’ zei ze met tranen in haar ogen. ‘Ik had het te druk met niet doodgaan.’ Ze duwde haar hand tegen het raster en zag dat Xavi aan de andere kant hetzelfde deed. Het deed haar denken aan de scènes in films over Amerikaanse gevangenis. ‘Ben je oké? Waar is de rest? Hebben jullie jagers gezien? O, de

tags, je hebt tags in je kleding!’ Ze vuurde de ene na de andere vraag op hem af.

‘Ik ben oké,’ antwoordde hij. ‘Maar Rom...’

‘Wat is er met hem?’ vroeg Claire. ‘Is hij...?’

‘Nee. Nog niet. Hij... hij staat op een landmijn. En als hij eraf stapt, gaat hij eraan. En Claire, hij staat daar al een uur, ik weet niet hoelang hij het nog volhoudt...’

GEBROKEN HART

Het kostte Claire, Nina en Abe tien minuten om over het hek te komen. Aan de andere kant deelden ze water en repen uit aan Xavi, Chantal en Léa. Ondertussen probeerden ze reddingsplanningen te bedenken voor de oude man op de landmijn.

‘Hij staat daar al meer dan een uur,’ zei Xavi wanhopig. ‘We weten niet wat we moeten doen. Rom denkt dat driehonderd meter afstand veilig genoeg is, vandaar dat we zo ver weg zijn...’

Chantal stelde voor een platform van takken te bouwen, Xavi wilde iets op de mijn zetten wat net zo zwaar was als Rom. Waar hij honderdtwintig kilo vandaan moest halen, wist hij ook niet. Nina suggereerde een touw waarmee ze Rom snel weg zouden trekken. Toen Claire naar Abe keek, haalde hij zijn schouders op. Hij wist net zo goed als zij dat er geen oplossing was. De taxi-chauffeur nam Claire even apart.

‘Ik ga de andere kant op,’ zei hij. ‘Met een beetje mazzel komen de jagers achter jullie aan en laten ze mij met rust.’ Als hij verwacht had dat Claire boos zou worden, moest ze hem teleurstellen. ‘Mijn familie heeft mij nodig,’ voegde hij er nog aan toe.

‘Verstandig,’ zei ze. ‘Ik hoop dat je hier veilig vandaan komt, Abe.’

‘Noem me niet zo,’ antwoordde hij. ‘Alleen mijn vrienden mogen dat zeggen.’

De opmerking deed haar meer pijn dan verwacht. ‘Neem je het geweer mee?’ vroeg ze snel.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik hoop een lift te krijgen. Denk niet dat een vuurwapen mijn kansen verhoogt. En ik weet hoe ze in Frankrijk over Marokkanen denken.’ Hij haalde het geweer van zijn schouder en overhandigde het haar. ‘En Claire? Mocht je het overleven, kom me niet opzoeken als je weer thuis bent.’ Met die woorden draaide hij zich om en verdween in de nacht.

‘Vaarwel,’ fluisterde ze toen hij buiten gehoorsafstand was. Ze hoopte dat hij het zou redden.

Nu kwam het moeilijkste deel.

‘Kan je mij naar Rom brengen?’ vroeg Claire. Xavi knikte en pakte haar bij de hand. Samen volgden ze het streepje licht van haar zaklamp. Ondertussen vertelde ze over Abe die weg was.

‘Wat een lafaard,’ zei Xavi. Claire verstijfde.

‘Je weet niet waar je het over hebt,’ mompelde ze. ‘Hij heeft

iemand vermoord, Xavi. Hij schoot een van de jagers neer omdat mijn plan faalde. Hij heeft mij en Nina het leven gered en ik durf hem niet eens te bedanken, zo boos en kapot is hij.’

‘Ik... Het spijt me.’

‘Het is goed.’ Ze scheen met haar zaklamp naar voren. ‘Hoe ver nog?’

‘Minder dan honderd meter, gok ik.’

‘Mooi. Xavi?’ Ze kon alleen zijn schim zien in het donker. ‘Ik wil dat je teruggaat naar de rest en daar op mij wacht.’

‘En jij? Wat ga jij dan doen?’

‘Ik ga afscheid nemen.’

Ze wachtte tot Xavi uit het zicht verdwenen was en liep toen aarzelend verder. Rom moest het licht van haar zaklamp hebben gezien, want hij riep: ‘Dat is veel te dichtbij!’

‘Hi Rom,’ zei ze zacht en ze naderde hem toch nog wat. ‘Ik ben het, Claire.’

‘O. Hi, Claire,’ zei hij mat. Was hij ook al boos op haar? Teleurgesteld dat het Xavi niet was? Het deed er niet toe, ze was hier niet voor zichzelf, maar voor hem.

‘U moet vast doodsbang zijn.’ Ze probeerde te klinken als haar therapeut en niet als een tiener die zelf nauwelijks wist hoe het leven in elkaar zat.

Het bleef even stil. ‘Ja, ik ben doodsbang, moppie,’ gaf de man toe. ‘Ik weet dat ik nu hoor te zeggen dat ik oud ben en een goed

leven heb gehad, maar ik was nog lang niet van plan het op te geven.’

‘Ik weet het,’ zei Claire.

‘En ik weet dat het niet jouw fout is,’ ging hij verder, ‘maar van die gekke miljonair en zijn gestoorde zoons. Alleen...’

‘Het voelt niet zo,’ maakte Claire zijn zin voor hem af. ‘Ik weet het.’

‘Ik wou dat je nooit mijn winkel was binnengelopen, kind.’

Dat brak haar eindelijk. De dood van de twee agenten en zelfs die van Ballard, Nina weer terugzien en de kus. Abe die ervandoor ging. Ze had er allemaal mee om kunnen gaan. Maar dit was te veel. Ze begon zachtjes te snikken. ‘Het spijt me zo erg,’ huilde ze.

‘Geloof je in god, Claire?’

‘Nee,’ zei ze.

‘Misschien beter ook,’ zei Rom. ‘Ik wel. We gaan zien wat hierna komt.’ Ze hoorde hem diep ademen. ‘Ik hou dit niet lang meer vol, meissie. Je moet gaan. Niet nodig dat we allebei ontploffen.’

‘Ik kwam hier om afscheid van u nemen,’ zei ze. ‘Zodat u niet alleen zou sterven. En om te vragen of u nog iets nodig heeft.’

‘Een Hulk-pleister zou fijn zijn, moppie.’ Ze hoorde zijn stem trillen. ‘Ik kan wel wat kracht gebruiken.’

Claire veegde de tranen uit haar ogen en probeerde zichzelf weer onder controle te krijgen.

‘Lieverd,’ ging Rom verder. ‘Mocht je dit allemaal overleven, zou je dan... wil je dan alsjeblieft... tegen mijn man zeggen dat ik

van hem hou en daarboven op hem wacht?’

Claire sloot haar ogen en knikte. Toen ze beseftte dat hij haar gezicht niet kon zien, zei ze huilend: ‘Dat zal ik doen.’ De kans was klein dat ze zich aan haar belofte zou kunnen houden, maar dat deed er nu niet toe. Ze wachtte een tel. ‘En het spijt me. Het spijt me zo erg.’

‘Dank je. Ga nu, moppie. Ik voel me voeten niet meer. Niet lang meer.’

Met moeite draaide Claire zich van hem weg en begon te lopen.

‘O, en Claire? Die jongen, Xavi? Let een beetje op hem, oké? Hij zou voor je sterven zo verliefd issie.’

Ik weet het, dacht Claire. Maar mijn hart is al vergeven.

De anderen wachtten vol ongeduld op haar.

‘En?’ vroeg Nina. ‘Hebben jullie iets kunnen bedenken?’ Claire durfde haar niet aan te kijken, laat staan antwoord te geven. In plaats daarvan keerde ze zich naar Léa.

‘Volgens Xavi weet jij een plek waar we ons kunnen verschuilen en uit kunnen rusten totdat het weer licht wordt?’ vroeg ze in het Engels.

De Française knikte. ‘*Oui*, een spookstadje hier niet ver vandaan. Alleen...’

‘Alleen wat?’ Ze zag Léa in de richting kijken waar ze Rom had achtergelaten. O. ‘Het is voorbij de auto?’ vroeg ze. ‘Voorbij Rom?’ Ze schoot weer vol.

‘Oui.’

‘Dan wachten we hier, tot het... Tot het...’ Ze kon de zin niet afmaken zonder in huilen uit te barsten. En dus zei ze: ‘En jullie moeten je allemaal uitkleden.’

DE JACHT IS ALLES

Claire liet iedereen hun eigen en elkaars kleren controleren. De gevonden tags werden in een kuil gegooid en begraven, samen met de tracker. Alleen Léa was clean, wat logisch was, aangezien zij er onverwacht was bijgekomen.

‘Dit geeft ons hopelijk de tijd om weg te komen,’ zei Claire. Als ze ons niet allang in de gaten hebben, dacht ze erachteraan. Ze verbleven al veel te lang op dezelfde plek.

‘Luister,’ ging ze verder. ‘Ik weet dat ik de reden ben waarom jullie hier zijn, dat het allemaal mijn schuld is.’ Ze sloeg haar ogen neer. ‘En ik weet niets van overleven in de natuur. Maar ik weet één ding: voor dit soort mensen is de jacht alles. Ze hadden ons zonder problemen neer kunnen schieten toen we wegrenden. Dat is niet wat ze willen. De jongen...’ Haar stem stakte bij de herinnering. ‘Toen een van de broers struikelde op het perron, toen hij... toen hij...’ Ze

voelde hoe Xavi een hand op haar schouder legde. ‘Toen hij voor de trein... viel... voor even voelde ik mij als een god.’ Ze had dit nog nooit hardop durven uitspreken, niet eens durven denken. ‘Ja, ik voelde walging, en angst en schaamte. Maar heel even had ik de macht. De macht over leven en dood.’ Ze durfde eindelijk weer op te kijken. ‘Dat is onze enige kans. Ze willen de dood uitstellen als...’

‘Als een orgasme,’ zei Léa. *‘La petite mort.’*

Claire knikte. Dat was precies haar eigen gedachte geweest. Alleen ging het hier om een grote dood.

‘De jacht is alles,’ zei ze.

Uit het niets klonk er een enorme ontploffing. Zelfs vanaf deze afstand was de schokgolf te voelen. De horizon vlamde op en verlichtte het landschap alsof de zon opkwam.

Claire begon te huilen. ‘We moeten gaan!’ schreeuwde ze door haar tranen heen. ‘Nu! Léa! Voorop!’ Ze klikte haar zaklamp aan en duwde de verbouwede bediende voor zich uit.

De hitte op Claires gezicht was intens. De geur van benzine en rubber en verbrand vlees bereikte haar neusgaten. Ze trok haar trui omhoog en duwde die tegen haar gezicht. Was dit hoe oorlog rook? Vlammen sloegen uit de auto. Claire dirigeerde de anderen de berm in. *Wat als er nou nog een bom ligt?* vroeg het stemmetje in haar hoofd. *Dan hebben we pech gehad,* gaf ze zichzelf antwoord. *We moeten het risico nemen.* Zelfs al zouden Gideon en Lynn niet weten waar ze zich bevonden, dan had de ontploffing ze nu weer op hun spoor gebracht.

Haar ogen prikten van de rook en de stank deed haar bijna overgeven. Ze omarmde het. Alles was beter dan denken aan Rom. Dood door schuld. Het liefst stortte ze hier in elkaar, maar het mocht niet. Kon niet. Ze moest door. Voor de rest.

Ze renden zo snel mogelijk van het brandende wrak vandaan en daarna volgden ze Léa en het smalle streepje licht van de zaklantaarn die Claire haar gegeven had.

Ze hadden de halve nacht gelopen, toen ze eindelijk hun bestemming bereikten. Iedereen was gesloopt, verdoofd door wat er met Rom was gebeurd. Claire hoorde water onder de grote boog stromen. Niet voor de eerste keer die nacht was ze dankbaar voor het flauwe licht van een bijna vollemaan die af en toe achter de wolken tevoorschijn kwam.

‘Is dit de enige toegangsweg naar het dorp?’ had Claire gevraagd.

‘Voor zover ik weet,’ had Léa geantwoord. ‘Ik ben hier een keer geweest met mijn zoon Jules. Die is gek op geschiedenis en wilde hier per se naartoe.’ Ze vertelde nerveus iets over het dorp – Honderdjarige Oorlog, de pest, cholera en twee wereldoorlogen – Claire was niet geïnteresseerd in een geschiedenisles. Ze wilde weten of ze zichzelf konden verdedigen tegen een aanval.

Hoe kan dit? vroeg ze zich af. Vorige week durfde ik de straat niet op, net is er iemand ontploft en nu ga ik soldaatje spelen? Ze wist het antwoord wel: Gideon. Ze was banger voor hem geweest toen hij er alleen in haar dromen was. Nu had ze iets om tegen te vechten.

Niet dat ze nog veel energie overhad. De gebeurtenissen van de afgelopen dag en nacht begonnen hun tol te eisen. Claire struikelde steeds vaker en moest nu zelfs op Xavi leunen.

Achter de brug slingerde zich een pad naar boven een heuvel op. De wolken waren helemaal weggetrokken waardoor het landschap dat voor hen lag goed zichtbaar was. Als het gezelschap uit *Lord of the Rings* klom het vijftal naar boven. Nina met haar gebroken neus, zij onder de blauwe plekken en een pijnlijk kruis. Iedereen aangeslagen en oververmoeid.

‘Moet je daar de oorlog mee winnen?’ zei haar opa altijd als ze weer eens was afgehaakt bij een sport, baantje of hobby. Nu had ze een leger bestaande uit twee studenten, een journaliste, een moderne dienstbode en zichzelf als generaal. En daar moest ze een echte oorlog mee zien te winnen? Hoe dan? Ze kon zelf nauwelijks meer lopen.

Misschien had Claire te veel westerns gekeken met haar vader, want het spookstadje zag er zelfs in het maanlicht niet heel erg griezelig uit. Eigenlijk was Grisailleux-le-Mort-Homme in alle opzichten een typisch Frans dorpje, alleen waren de gebouwen ruïnes die als half afgebroken legohuisjes tegen de helling waren gesmeten. Claire scheen met haar lamp op een kleine stenen kapel.

‘Wat denken jullie daarvan?’ vroeg ze. Ze wachtte het antwoord niet af, maar ging hun voor het gebouw in.

De ruimte binnen was leeg, verlaten en pikkedonker. De ramen

waren te laag om het maanlicht binnen te laten. Met een zucht liet Claire zich op de grond zakken. De anderen volgden al snel haar voorbeeld.

‘Iemand moet de wacht houden,’ mompelde ze. Xavi boog zich over haar heen.

‘Komt goed,’ zei hij. ‘Ik neem de eerste wacht wel. Ga jij maar slapen.’

Claire wilde protesteren, maar zelfs daar had ze geen energie meer voor. Ze liet zich languit op de grond zakken en was vertrokken voordat ze het doorhad.

Claire werd gewekt door Nina. Even was ze gedesoriënteerd. Waar was ze? O ja, de kapel.

‘Hoe laat is het?’ vroeg ze. Nina haalde haar schouders op.

‘Het is al even licht, een uur of zes?’

‘We moeten hier weg,’ zei Claire.

‘Dat is waarom ik je wekte.’

Nina hielp Claire overeind. Alles voelde stram en koud. Ze keek om zich heen.

‘Waar is Chantal?’ vroeg ze.

‘Plassen,’ antwoordde Xavi die erbij was komen staan. Voordat Claire iets kon zeggen, hoorde ze een knal. Claire veerde overeind en rende naar de deuropening.

Sinds wanneer rennen we op pistoolschoten af? schoot er door haar hoofd.

Een meter of vijf van de kapel vandaan zag ze Chantal op de grond liggen. Bloed gutste uit haar rechterbeen. Claires ogen schoten heen en weer. Waar was de jager? Wie was de jager? Ze rende naar Chantal toe en hielp haar overeind. Ze hoopte maar dat Gideon zich aan zijn belofte zou houden en haar als allerlaatste neer zou schieten.

‘Dank je,’ begon Chantal. ‘Ik...’ Meer zei ze niet. Voor Claires ogen knalde het hoofd van de vrouw uit elkaar. Bloed en hersenen spatten in haar gezicht en Claire begon hysterisch te gillen. Iemand pakte haar bij de arm en sleepte haar de kapel in.

Het was Nina.

‘Chantal,’ stamelde Claire. ‘Ze... Ze...’

‘Ik weet het,’ zei Nina snikkend.

Claire zakte op de grond van de kapel in elkaar.

‘Claire?’ hoorde ze Gideon roepen. Ze negeerde hem, kon alleen maar aan Chantal denken. De vrouw had haar koffie aangeboden, gevraagd of ze dakloos was. Ze hadden over boeken gepraat, en over Momo de kat. En nu hadden haar kinderen geen moeder meer, haar man geen echtgenote. Dode nummer vier. Hoe kon ze nog doorgaan na dit alles?

‘Het is Gideon,’ zei Xavi. ‘Hij staat daar gewoon.’

Claire hief haar hoofd op.

‘Laten we er een einde aan maken,’ zei ze met staal in haar stem. ‘Laten we hem neerschieten.’

TIJGER

Claire had het geweer over de stenen rand van het open raam gelegd. Ze zag Gideon in de verte aan komen lopen. Ze draaide de veiligheidspal twee keer.

‘Klaar?’ vroeg ze. Xavi bromde bevestigend. Ze kon hem niet zien, maar wist dat hij twee ramen verderop het andere geweer gereedhield.

Zouden ze het kunnen? Zouden ze daadwerkelijk iemand neer kunnen schieten? Zelfs al was het iemand die het verdiende?

‘Joehoe, Claire!’ riep Gideon. Hij had zijn eigen wapen naar de grond gericht. Dit was haar kans. Ze hoefde alleen aan te leggen, te mikken en te schieten. Op deze afstand zou een van de twee hem toch moeten kunnen raken.

Ze aarzelde. Zelfs toen ze een blik wierp op het levenloze lichaam van Chantal wist ze niet of ze daadwerkelijk iemand kon doden.

Het moet, dacht ze. We hebben geen keuze.

Haar vinger bleef voor de trekker zweven. In haar vizier had ze het hoofd van Gideon. Even druk uitoefenen en alles was voorbij.

Kan ik dit doen? Nee, dit is fout. Te zwaar. Ik kan het niet. Wat als ik druk? Wat als ik ervan geniet? Mag ik dit wel beslissen? Wat moet ik doen?!

Naast haar hoorde ze Xavi vloeken. ‘Wat?’ fluisterde ze.

‘Het geweer! Hij doet het niet!’

‘Heb je de veiligheidspal omgedraaid?’

‘Ja! Ik zeg je: hij doet het niet!’

Ondertussen kwam Gideon dichterbij. Claire mikte nogmaals, ademde diep in en haalde de trekker eindelijk over.

Ze had een terugslag verwacht en een knal, maar ook bij haar gebeurde niets. Wanhopig schoot ze en schoot ze en schoot ze.

Niks.

Gideon begon te lachen.

‘Lastig hè, zonder munitie,’ schreeuwde hij.

Claire bleef de trekker overhalen, alsof ze hoopte dat er op magische wijze toch nog een kogel tevoorschijn zou komen. Eindelijk keek ze opzij. Naast haar kwam Léa overeind. Haar blik was er een van opluchting.

In de deuropening verschenen Gideon en Lynn. Léa stapte op hen af.

‘Jij hebt je tijd genomen,’ zei Gideon tegen haar. ‘Je weet dat het de bedoeling was dat je bij Claire bleef en niet bij de rest?’

Léa gaf geen antwoord maar sloeg de man keihard en met vlakke hand in zijn gezicht.

‘Waarom vertelde je mij niet over de landmijn?!’ gilde ze. Het viel Claire op dat haar Franse accent ineens verdwenen was. ‘Wilde je graag nog een kind kwijtraken?!’ schreeuwde ze. Ze hief haar hand op om Gideon nog een keer te slaan. Deze keer greep Lynn in. Ze pakte Léa’s pols beet, duwde hem zachtjes naar beneden en liet haar toen weer los.

‘O, de mijn. Ik mag toch hopen dat mijn dochter niet in zeven sloten tegelijk loopt. Of moet ik zeggen: niet op zeven landmijnen tegelijk stapt.’

‘Wat?’ stamelde Claire.

‘Dit is mijn dochter,’ zei Gideon. ‘Leah.’

‘Hoe...? Wie?’

‘Mijn dochter. Leah.’ Gideon zuchtte. ‘Moet ik echt alles uitleggen? Ze haalde de kogels uit jullie wapens, hield jullie in de gaten. Wat denk je, dat ik gek ben?’ Terwijl hij praatte, liep Lynn naar haar en Xavi toe en pakte een voor een de geweren af. Leah’s blik volgde haar naar Xavi.

‘Het spijt me echt heel erg,’ begon ze, ‘maar ik had geen keus. Ik ben mijn broers al kwijtgeraakt aan die maniak.’ Even leek het alsof ze Gideon nogmaals ging slaan. ‘Ik heb een zoon te beschermen.’ Ze keek van Claire naar Gideon en weer terug. ‘Ik hoop dat jullie elkaar afmaken.’ Daarna liep ze de deur van de kapel uit. Lynn maakte aanstalten om achter haar aan te gaan. Gideon schudde van nee.

‘Laat haar,’ zei hij. ‘Die draait wel bij. Ze zal wel moeten.’

‘Yes, sir.’

Gideon keek om zich heen. ‘Check de omgeving. Die taxichauffeur moet hier ook ergens zijn.’

Abe was ontkomen, dacht Claire. Dat was dan tenminste nog een lichtpuntje in deze clusterfuck.

‘Nou, Claire, daar zijn we weer. Ik moet zeggen dat ik meer van de jacht had verwacht. Ballad en Bullet hebben me zwaar teleurgesteld. De community zal ze missen.’

‘Allebei?’

‘Uiteraard. Bullet faalde. Falen betekent de dood.’

Ondanks alles voelde Claire zich schuldig. Ze hadden de vrouw overmeesterd en het bos ingestuurd, maar ze had de jacht alsnog met de dood moeten bekopen.

Nee, dit was niet haar fout.

Gideon richtte zijn geweer op Xavi en Nina die bij elkaar waren gaan staan. ‘*Shall we play a game?*’ vroeg hij. ‘Wie is de volgende die ik neerschiet? *The boyfriend or the girlfriend?*’ Claire kwam haastig overeind. ‘De jeugd van tegenwoordig,’ ging hij verder, ‘zo vrij en ongebonden. Jongens, meisjes, het maakt allemaal niets meer uit.’ Hij keek naar Claire. ‘Lekker makkelijk zo,’ zei hij. ‘Hoef je nooit te kiezen.’

‘Dat is niet hoe het werkt,’ antwoordde Claire.

Gideon schudde zijn hoofd. ‘Dat is exact hoe het werkt, Claire. Keuzes maken is binair, keuzes maken is waar het leven om

draait. Ja/nee, zwart/wit. En nu is het tijd dat jij een keuze gaat maken.’ Hij draaide de veiligheidspal een keer. ‘Heb je die film gezien? *Sophie’s Choice*.’ Hij draaide de pal voor een tweede keer. ‘Laten we een nieuwe film maken. *Claire’s Choice*.’ Hij richtte zijn geweer op Xavi en Nina. ‘Zeg het maar, Claire. Wie blijft er leven en wie gaat er dood. Kies.’

Claire zag Nina naar adem happen en Xavi verstijven. ‘Nee,’ riep ze en ze ging voor haar vrienden staan. ‘Schiet mij neer, laat hen leven.’

‘Ik ben bang dat dat geen optie is, lieve meid.’ Hij knikte naar Lynn. ‘Als je zo vriendelijk zou willen zijn?’ Lynn kwam naar voren en voordat Claire iets kon bedenken, had de vrouw haar al ruw beetgepakt en tegen een muur geduwd. Ze probeerde de lijfwacht tevergeefs in haar hand te bijten.

‘Och, kijk nou,’ zei Lynn. ‘Het poesje denkt dat ze een tijger is.’

Ondertussen commandeerde Gideon dat Nina en Xavi op hun knieën moesten gaan zitten. Xavi liet zich meteen zakken. Nina bleef ogenschijnlijk onbewogen staan. Claire wist dat het schijn was.

Ze voelde zich volkomen machteloos. Haar brein liet haar in de steek, een wirwar van gedachten, herinneringen en onuitgesproken smeekbeden buitelden over elkaar heen. De tijd leek te vertragen, haar lichaam nam elke temperatuur aan, na elkaar, door elkaar. Ondertussen probeerde ze zich uit alle macht uit de greep van Lynn Hardendood los te worstelen. Het was alsof ze vocht in slow motion.

‘*Down on the ground!*’ schreeuwde Gideon. Nina kromp in elkaar, alsof de kogel haar al geraakt had, en zakte eindelijk naast Xavi op de grond.

‘Laat ik het simpel maken, Claire,’ ging Gideon verder. ‘Ik geef je zestig seconden om te kiezen wie er sterft. Als je weigert, schiet ik ze allebei dood.’ Hij tikte iets in op zijn smartwatch en even later schalde haar eigen AI-stem door de kapel: ‘Zestig,’ hoorde ze nep-Claire zeggen. ‘Negenenvijftig. Achtenvijftig.’

CLAIRES KEUZE

Hij gaat het echt doen, besepte ze. Er is geen uitweg. Over zevenenvijftig, nee, zesenvijftig seconden ging een van de twee mensen van wie ze het meest hield sterven.

‘Hoe weet ik dat je je woord houdt?’ probeerde ze tijd te rekken. ‘Hoe weet ik dat je me niet laat kiezen en daarna ons toch alle drie neerschiet?’

Haar AI-stem telde intussen af naar vijftenvijftig en vierenvijftig seconden.

‘Daar heb je een punt,’ zei Gideon. ‘Wacht.’ Hij liet zijn geweer zakken en zette het tegen de muur. Daarna liep hij naar de plek waar Lynn hun twee lege wapens tegenaan had gezet en pakte er eentje op. Ondertussen telde de CI-AI-re verder af. Gideon haalde een patroon uit zijn zak, opende het geweer en schoof het projectiel erin. Hij klikte het geweer weer dicht, schakelde door en liep op zijn gemak terug naar waar hij vandaan kwam.

‘Tweeënveertig,’ zei de AI-stem uit de telefoon.

‘Eenenveertig.’

‘Eén kogel, één slachtoffer,’ zei Gideon. ‘Jij kiest.’

‘Negenendertig.’

Claire wist wie ze ging kiezen. Er was geen twijfel mogelijk. Alleen kon ze het niet hardop zeggen. Lynn liet haar grip iets verslappen en Claire keek naar de grond, weg van haar vrienden.

‘Vierendertig,’ zei de AI. ‘Drieëndertig. Tweeëndertig.’

‘De tijd dringt!’ zei Gideon. ‘Kom op, Claire. Je kan dit. Dwing me niet ze allebei te vermoorden.’

‘Achtentwintig.’

‘Xavi!’ gilte ze. ‘Oh my god, Xavi.’

Ze hoorde haar vriend naar adem happen.

‘Vijfentwintig.’

‘Voor alle duidelijkheid,’ zei Gideon. ‘Wil je dat ik Xavi neerschiet of hem juist spaar?’

‘Eenentwintig.’

‘Please, niet Nina.’

‘Negentien.’

‘Ik wil je het horen zeggen, Claire. Ik kies Xavi.’

‘Claire?’ hoorde ze Xavi smeken. ‘Ik wil niet dood!’

Eindelijk keek ze op. Nina staarde haar vol ongeloof aan.

‘Vijftien. Veertien.’

Claire opende haar mond. ‘Ik kies Xavi,’ snikte ze.

‘Tijd om afscheid te nemen dan,’ zei Gideon. Ze voelde hoe

Lynn haar eindelijk losliet en viel voorover. Wankelend rende ze naar Xavi toe en hurkte naast hem neer.

‘Twaalf.’

‘O, Xavi, het spijt me zo erg.’ Ze keerde zich naar Gideon toe. ‘Alsjeblieft,’ zei ze. ‘Spaar ze.’

‘Negen.’

‘Zoals je mijn kinderen spaarde, Claire? Nee.’

‘Zeven.’

De knal klonk oorverdovender dan alle knallen hiervoor. Het geluid galmde door de stenen ruimte en echode even na. Claire draaide zich terug naar Xavi en zag tot haar grote verbazing dat haar vriend ongedeerd was. Pas toen hoorde ze Nina kermen.

‘Claire?’

Naast haar zakte Nina in elkaar op de grond. De wond zat nagenoeg op dezelfde plek als waar de kogel van Matthijs Claire vorig jaar getroffen had. Maar dat was van een pistool geweest en van grote afstand. Het bloed vloeide over Nina’s shirt, tussen haar vingers door.

‘Wie nooit een wonde voelde, lacht om andermans pijn,’ zei Gideon. ‘Geloof me, Claire, ik voel je pijn. Misschien voel je nu eindelijk de mijne.’

Claire begon te huilen. Ze pakte Nina vast. Wilde zeggen dat het goed zou komen, dat ze vol moest houden, dat ze niet dood mocht gaan, maar haar keel voelde zo dik dat praten onmogelijk leek.

‘Hij belde me,’ ging Gideon verder. ‘Matthys. Nadat je Jaco had vermoord. Hij was in tranen, wilde naar huis.’

Xavi hielp Claire Nina plat neer te leggen. Die had nog steeds haar handen op haar buik.

‘Mnnn... Mnnn... Mnnn,’ was het enige geluid dat ze kon maken.

‘Ssst,’ snikte Claire. ‘Niks zeggen. Het komt goed.’

‘Nee, zei ik tegen mijn overgebleven zoon,’ mompelde Gideon op de achtergrond. ‘Ontdoe je van haar en van het bewijs tegen jullie en pas dan mag je naar huis.’ Claire probeerde zich af te sluiten van zijn monoloog en zich te concentreren op Nina.

Niet doen, dacht ze. Niet gaan. We hadden nog zo veel plannen. Weet je nog de reis die we gingen maken? Het boek dat we samen gingen schrijven?

‘Matthys kwam niet thuis,’ ging Gideon door. ‘En de pijn en het verlies en het schuldgevoel – ja, schuldgevoel, Claire, omdat ik hem niet thuis liet komen.’

Schuldgevoel. Dat was het onbenoembare dat ze voelde. De kramp in haar buik, de krop in haar keel, het was haar lichaam dat haar duidelijk probeerde te maken dat dit haar schuld was.

‘Ik ben net zo verantwoordelijk voor de dood van mijn kinderen als jij,’ zei Gideon. ‘En nu voel je het ook, de pijn. Alsof een deel van je ziel is weggevreten. En het zal nooit meer teruggroeien. Omdat jij hun leven verwoest hebt. Omdat ze hun leven niet meer kunnen leiden.’

Overall zat bloed. Op Nina’s T-shirt, op Claires handen. Nina zelf staarde naar het plafond van de kapel, leek haar vrienden niet eens meer te zien, maakte alleen dat huiveringwekkende ‘mnnn’-geluid.

Claire keek om. ‘Kan je ons een moment alleen laten?’ vroeg ze. Gideon schudde zijn hoofd.

‘Nee, dat kan ik niet. Mijn kinderen stierven alleen, dus Nina sterft alleen. En de jacht is nog niet afgelopen.’

‘Wat?’

‘Kom overeind of ik schiet jullie beiden een kogel door de kop!’ Xavi deed meteen wat hem gezegd werd en Claire volgde. Gideon haalde twee patronen uit zijn zak. ‘Als mijn geweer weer geladen is, is Xavi aan de beurt. Daarna jij. *You better run.*’

Claire wierp nog een wanhopige blik op Nina. Ze had nog zo veel willen zeggen. Maar het geluid van het geweer dat openklikte was meedogenloos. Als ze nu niet gingen rennen, was ze Xavi ook kwijt. ‘Ik hou van je,’ fluisterde ze.

Nina zei niks terug.

Claire voelde hoe Xavi haar bij de hand pakte en de kapel uit-trok.

EINDE

Laat Gideon me doodschieten, dacht Claire. Mijn leven heeft geen zin zonder haar. Nijntje en Nina waren niet meer.

Xavi trok haar mee, maar ze was als een onwillige hond aan zijn riem. Ze schreeuwde dat hij haar pijn deed en probeerde zich los te vechten. Hij negeerde haar, zijn blik bleef gericht op de weg voor hen.

‘Het is mijn schuld,’ fluisterde Claire. ‘Alles is mijn schuld.’

Aan het begin van het pad naar het spookstadje stonden twee jeeps. Tegen de eerste auto aan stond Leah te snotteren. Xavi remde af, maar liet Claire nog steeds niet los.

‘Jij!’ zei hij. ‘Verrader!’ Ze had hem nog nooit zo boos gezien. ‘Ik geloofde alles wat je zei!’ schreeuwde Xavi. ‘Ik probeerde je te beschermen. Je loog over alles. Je hebt niet eens een zoon zeker?!’ Hij spuugde op de grond.

Leah schudde haar hoofd. ‘Jules bestaat echt,’ zei ze. ‘Mijn

vader...’ en ze kon de twee woorden niet hatelijker zeggen, ‘beloofde mij dat hij Jules niet zou leren jagen als ik hem hiermee zou helpen.’ Ze haalde diep adem. ‘Hij beloofde mij dat er niemand zou sterven, dat het allemaal bedoeld was om haar geestelijk kapot te maken.’

Claire voelde hoe Leah en Xavi naar haar staarden.

‘Nou, dat is jullie gelukt,’ zei Xavi en hij liet haar eindelijk los. ‘Gefeliciteerd.’

‘Ik moet terug,’ mompelde Claire. ‘Ik moet terug naar Nina.’

‘Dan moet je dat vooral doen,’ antwoordde Xavi onverwacht. ‘Ga maar.’

Verbouwereerd keek Claire hem aan. Ze had protesten verwacht. Xavi negeerde haar en Leah volkomen en stapte op een van de jeeps af. ‘Heb je een sleutel?’ vroeg hij. Leah schudde opnieuw haar hoofd.

‘Mijn vader heeft ze,’ antwoordde ze. ‘Anders was ik er allang vandoor gegaan. Ik wil naar huis, naar Jules.’

‘I don’t care,’ zei Xavi. Hij staarde naar Claire. ‘Ik wou dat ik je niet wilde,’ zei hij. ‘Ik wou dat ik je kon haten omdat je voor Nina koos en niet voor mij.’ Hij bleef haar aanstaren. ‘Ik hou van je en ook al hou je niet van mij, ik wil dat je blijft leven.’ Een tel bleef het stil. ‘Als jij terug wil naar binnen, terug naar haar, dan hou ik je niet tegen. Als je mee wilt met mij, dan is het jouw keuze. Als je in je eentje verdergaat, is het ook goed. Wat je ook doet, ik ga ervandoor.’ Hij draaide zich om en liep zonder om te kijken het pad af.

Claire wist niet wat ze moest doen. Terug naar Nina? Zonder wapens maakte ze geen schijn van kans.

De jeep.

Ze stapte op het voertuig af, keek achterin. Er lag een klein vliegtuig in de achterbak. Een drone? Was dat Gideons plan B geweest als ze haar niet hadden kunnen vinden?

Ze rommelde wat tussen de rest van de spullen en haalde een jachtmes tevoorschijn. Leah begon te protesteren en zei dat ze het terug moest leggen. Claire richtte de punt van het mes op de jonge vrouw.

‘Make me,’ zei ze.

Leah deinsde achteruit.

‘Wat ga je doen?’ vroeg ze. *‘Please don’t kill me.* Ik ben m’n broers ook al kwijt. Laat mijn zoon z’n moeder niet verliezen.’

‘Maak je geen zorgen,’ zei Claire, vechtend tegen de tranen. *‘I don’t give a shit anymore.* Ik moet er een einde aan maken.’

NINA

Nina opende haar ogen en staarde naar het gewelfde plafond van de kapel. Als ze gelovig was geweest, had ze zich misschien in de hemel gewaand. Nu voelde het alsof ze op de set van een historische film was beland. Het licht dat door de kleine ramen kwam, gaf het tafereel een mystieke gloed. Het enige wat er nog miste was de gotische filmmuziek van Jocelyn Pook, dacht ze.

De harde grond onder haar lichaam was koud. De kapel rook muffig en oud, een detail dat haar niet was opgevallen in alle hectiek van het afgelopen uur.

O god, ze was neergeschoten! In één klap kwam alles terug. Haar mond voelde droog en haar lichaam beefde, van de kou of van angst, ze wist het niet.

Nina probeerde te bewegen, erachter te komen of ze nog steeds in gevaar was. De pijn die zich voor even had teruggetrokken, kwam in alle hevigheid terug. Toch leek het minder erg als toen de kogel haar

raakte. Had haar lichaam endorfine aangemaakt terwijl ze bewusteloos was? Wanneer zou het effect uitgewerkt zijn? Ze wist het niet. Voor nu was ze dankbaar dat ze niet helemaal verging van de pijn.

Niet dood, dacht ze. Ik ben niet dood.

Hoelang kon je blijven leven na een schotwond? Bij Claire was het kantje boord geweest en die was meteen naar het ziekenhuis gebracht. Hoelang lag ze hier al? Waren Gideon en zijn lijfwacht achter Claire en Xavi aangegaan? Hadden ze haar hier achtergelaten om te sterven? In haar eentje?

Nina deed niet eens een poging om rechtop te gaan zitten. Haar benen leken wel uit de vloer gehouwen, haar lichaam vergroeid met de tegels van de kapel.

Toen de kogel haar raakte, was het alsof iemand haar keihard in haar maag had gestompt. Meteen daarna was haar lichaam overspoeld door een intense pijn zoals ze die nog nooit gekend had. Ze had iets tegen Claire willen zeggen, kon slechts naar adem happen en onverstaanbare klanken maken. 'Ik hou van je,' was het laatste wat ze haar hoorde zeggen. Niet veel later had ze kennelijk het bewustzijn verloren.

Nina voelde met haar handen aan haar buik. Plakkerig en rood van het bloed hield ze ze voor haar gezicht. O mijn god, dacht ze, ik bloed dood! De geur was zoeter dan ze had verwacht, rook niet naar metaal.

Het gezicht van de lijfwacht met de nektattoos verscheen onverwacht in haar blikveld.

'Hi there,' zei de vrouw. 'How are you doing?'

'Pijn,' mompelde Nina. De vrouw schoof zonder pardon Nina's trui omhoog, wat haar een extra pijnscheut opleverde. Nina kreeg een flashback naar gisteren, toen zij hetzelfde had gedaan bij Claire. 'Breng me naar het ziekenhuis, please,' smeekte ze. 'Ik wil niet dood.'

'Je hebt een paar fikse blauwe plekken en wat schaafwonden, dat is het wel,' zei de lijfwacht. 'Dood ga je voorlopig niet.'

'Wacht, wat?' Een fractie van een seconde voelde ze iets van teleurstelling, alsof er een dramatisch effect in haar film werd verstoord.

'Rubberen kogel.' De vrouw grijnsde. 'Gevuld met nepbloed. *Best money can buy.*'

'Rubberen kogel?' herhaalde Nina. 'Dus ik ga niet dood?'

De lijfwacht haalde haar schouders op. 'We gaan allemaal een keer dood, en jij waarschijnlijk een stuk eerder dan ik. Alleen niet nu.'

'Waarom heb ik dan zo veel pijn?' vroeg Nina.

'Mensen denken altijd dat nepkogels ongevaarlijk zijn,' antwoordde de vrouw. 'Dat is niet waar, ze kunnen nog steeds behoorlijke blessures veroorzaken, zeker van dichtbij. Ik denk niet dat je interne verwondingen hebt, dat wil niet zeggen dat je lichaam geen flinke klap heeft gekregen. Dat gaat wel een paar weken kosten om te genezen.' Ze grijnsde. 'Niet dat ik denk dat je nog een paar weken hebt.'

Ze geniet hiervan, dacht Nina. Ze is net zo erg als haar baas.

‘Waarom?’ vroeg ze. ‘Waarom al deze moeite?’

‘Claire zag je sterven,’ hoorde ze Gideon van een afstandje zeggen. ‘Ze zal wanhopig zijn. Hierna is Xavi aan de beurt en deze keer zullen de kogels echt zijn. Wanneer ze denkt dat ze alles verloren heeft, kom jij in beeld.’ Hij ging naast haar staan en keek meewarig op haar neer. ‘Kan je je voorstellen hoe blij ze zal zijn? Haar geliefde leeft! Jullie kunnen weer samen zijn!’

Nina’s lip begon te trillen. Ze wist wat er nu ging komen.

‘En dan doden we je opnieuw,’ giechelde Gideon. ‘En deze keer echt. Met een kogel door je hoofd. BAM!’

‘Waarom?’

‘Ik wil Claire maximaal laten lijden,’ zei hij en deze keer was al zijn woede hoorbaar. ‘Jou levend terugzien zal haar hoop geven. Je voor een tweede keer zien sterven zal haar hart breken en haar ziel vernietigen.’

Golven van emotie vlogen door Nina’s lichaam. Woede vanwege de wreedheid van het plan, angst voor Claire en voor zichzelf. Ze wilde niet dood, wilde hier zo snel mogelijk vandaan, Claire waarschuwen en meenemen. Waar de stenen vloer eerder onderdeel uit leek te maken van haar lichaam, was het nu alsof ze opgeslokt werd door een donker en koud gat, alsof ze eeuwig door de duisternis viel.

‘En dan zal je haar eindelijk doden,’ fluisterde Nina.

Gideon schudde zijn hoofd. ‘O nee,’ zei hij, ‘ik ga haar zo lang mogelijk in leven houden. Als je dat leven kan noemen.’

CLAIRE

Claire holde expres de andere kant op dan Xavi. Weg van de plek waar Nina was gestorven, weg van de jeeps en Leah, weg van Gideon en Lynn die hun achtervolging ongetwijfeld weer gingen inzetten. Ze stormde de bossen in, struikelend, blind voor wat zich voor haar bevond, weg van alles en iedereen die haar pijn hadden gedaan.

Alleen van zichzelf wegrennen kon ze niet.

De plotselinge dood van de twee agenten had haar geschokt, de ontploffing waarbij Rom om het leven was gekomen, had haar tot in haar kern geraakt. Toen Chantal neergeschoten werd, was ze bijna hysterisch geworden. De dood van Nina oversteeg alles. Het was alsof het fundament onder haar zijn was weggeslagen. Zonder de anderen ging het leven gewoon door, zonder Nina was er geen leven meer.

Ik wil niet meer.

Takken geselden haar gezicht. Claire verwelkomde de striemen. Fysieke pijn was beter dan wat ze nu voelde. Ze had het mes kunnen gebruiken om zich een weg te banen, net als in de films. Ze had er letterlijk geen kracht meer voor.

Ik wil niet meer.

Zelfmoord was in haar gedachten geweest sinds ze de kogel van Matthys overleefd had. Niet omdat ze niet wilde leven – integendeel – maar omdat ze het leven soms domweg niet meer aankon. De angstdromen in de nacht, de herbelevingen overdag. De momenten waarop ze kon genieten van het leven waren schaars geweest.

Ze waren er wel. En ze waren allemaal met Nina.

Totdat Nina het uitmaakte.

Vanaf dat moment liepen de nachtmerries, huilbuien en flashbacks in elkaar over tot een grote grijze brij. Er een einde aan maken leek op sommige dagen de enige oplossing.

Toch was ze blijven vechten. Voor haar ouders, voor Xavi. Soms voor zichzelf.

Gek genoeg had de ontvoering haar wakker geschud. Sinds ze opgejaagd werden, was er geen ruimte meer geweest voor iets anders dan vluchten. Haar instinct had alles opzijgeduwd, haar geest leeggemaakt en haar één opdracht gegeven: het spel overleven.

En Nina was weer terug. Weliswaar samen rennend en ruziezoekend door een bos, maar zelfs dat was beter dan thuis huilend

op haar kamertje zitten, zwelgend in zelfmedelijden.

Ergens had ze een besluit genomen: zij zou Nina redden. Zij zou zichzelf redden. Ze zou ze allemaal redden. Ze zouden samen triomferen over Gideon en zijn jagers.

En toen stortte alles in. Eerst Rom, toen Chantal. Daarna de wapens die niet werkten, het verraad van Léa die Leah bleek te zijn, zijn dochter.

De keuze die ze moest maken tussen Xavi en Nina was de laatste druppel geweest. Ze had niet eens meer in kunnen grijpen toen Gideon zijn wapen afvuurde en Nina in haar buik schoot, zo gefocust was ze geweest op Xavi.

En nu was Nina dood. Nooit zouden ze meer samen dansen, nooit zouden ze meer vechten over stomme dingen, nooit zou ze meer jaloers zijn op degene met wie ze op de foto stond. Geen reis naar Spanje, geen romantasy schrijven. Een zwart gat in de vorm van haar vriendin was in de wereld geknipt en alle leven werd erdoor naar buiten gezogen.

Ze voelde zich leeg van binnen, had moeite om nog iets van emotie te voelen. Totaal verdoofd rende ze door het bos, haar zicht troebel door de tranen.

Moest ze terug? Gideon en zijn minion confronteren met haar mes? Moest ze hulp zoeken? Abe volgen?

Gideon en Lynn hadden met haar gespeeld als twee katten met een muis en net als katten zouden ze haar pas uit haar lijden verlossen als het laatste druppeltje leven uit haar geperst was.

Ze was zo moe. Zo fucking moe.

De bomen maakten plaats voor een heuveltje. Met haar laatste krachten kroop ze omhoog. Ze wilde langs de andere kant omlaag klimmen, ging door haar enkel en zakte in elkaar. Voordat ze er iets aan kon doen, rolde ze traag langs de andere kant weer naar beneden. Instinctief drukte ze het jachtmes tegen zich aan, zodat ze zichzelf niet zou steken.

De heuvel was niet heel hoog en Claire ging niet heel hard en dus gaf ze zich eraan over. Ze kwam tot stilstand bij een langwerpige blauw bord.

Théâtre antique de Montvernaux stond er in grote letters boven. Daaronder lappen tekst in het Frans. Ze kon een paar woorden ontcijferen: antiek theater. Podium. Tribune.

Claire kwam overeind en liep langs het bord naar het oude theater toe.

De zitplaatsen waren in een halve cirkel gebouwd en liepen in rijen van boven naar beneden. Alsof iemand een theater in een krater had gebouwd, dacht Claire. Theater. Krater. O, die zou Nina leuk hebben gevonden. Ze schuifde van rij naar rij naar beneden.

‘Dit wordt het dieptepunt van mijn carrière, Nina,’ zei ze.

Ik wil niet meer.

Oververmoeid en totaal uitgeput liet ze zich op het podium op de grond zakken. Haar lichaam had haar laatste rustplaats uitgekozen.

Claire bestudeerde het jachtmes dat ze uit de jeep gestolen had. Ze prikte met de punt in haar duim, die meteen begon te bloeden. Vlijmscherp, Gideon onderhield zijn materiaal uitstekend.

Diep ademhalend ging ze op haar rug liggen en keek naar de lucht.

Romea en Julia, zo had Gideon hen genoemd. Onbedoeld had hij exact voorspeld hoe hun beider leven zou eindigen.

‘Het spijt me, mama. Papa,’ fluisterde ze. ‘Ik kan niet meer.’ Voordat ze zich kon bedenken, zette ze het mes in haar linkerarm. ‘Oké mes, doe je ding,’ zei ze. Een scherpe pijn nam bezit van haar pols en haar huid opende zich en op de een of andere manier moest ze aan de schil van een rijpe mango denken. Bloed kwam naar buiten en Claire voelde zich draaierig worden. Snel wendde ze zich af. Ze klemde haar lippen op elkaar en deed hetzelfde bij haar andere arm.

‘Nina,’ fluisterde ze, ‘ik kom eraan.’ Het mes gleed uit haar hand en Claire zonk in een droomloze diepte.

NINA

Nina werd overeind gehouden door de lijfwacht. Ze probeerde zelf te gaan staan. Het lukte niet, ze zakte steeds weer door haar knieën. Voetje voor voetje werd ze naar buiten gesleept, het pad op, terug naar waar ze vandaan kwamen. In de verte hoorde ze Gideon tegen zijn dochter schreeuwen.

‘Wat bedoelde ze met: ik moet er een einde aan maken?’ Nina zag hoe Leah haar schouders ophaalde. ‘En waarom stopte je haar niet?!’

Leah schreeuwde nu ook: ‘Omdat ze een mes had! Jouw mes! Dit is jouw fout, net zoals alles jouw fout is! *Leave me the fuck alone!*’

Nina zag Gideon meewarig naar zijn dochter kijken. ‘De enige fout die ik gemaakt heb, is jou op te laten voeden door je moeder in plaats van door mij. Je bent een *sissy*.’ Hij spuugde op de grond. ‘Die fout zal ik met Jules niet maken.’

Leah’s ogen werden groot. ‘Neel’ gilte ze, ‘je hebt het beloofd.’ ‘Ik loog,’ zei haar vader. ‘Ik lieg altijd. Dat zou je inmiddels moeten weten.’

Nina keek heen en weer van de dochter naar de vader. ‘Wat is er met Claire?’ vroeg ze angstig. ‘Wat gaat ze doen?’

Het was Gideon die antwoord gaf: ‘Ik weet het niet. Wat het ook is, het gaat haar niet lukken. *Playtime is over.*’ Hij viste een sleutel uit zijn zak en gooide hem voor de voeten van zijn dochter. ‘Verdwij. Ga naar je zoon. Wij praten later.’ En tegen de lijfwacht: ‘Zet die teef in de andere jeep en haal de drone tevoorschijn.’

Nina werd op de achterbank van de jeep gelegd. Lynn deed de klep open en tilde er iets zwaars uit. Nina zakte weg in een soort van halfslaap waarbij zelfs de pijn en de paniek even naar de achtergrond verdwenen.

In gedachten ging ze scenario’s af waarin ze hier nooit was terechtgekomen, waarin ze Claire nooit had ontmoet, waarin ze de kans kreeg om dat stralende meisje op de dansvloer te negeren, het meisje dat zo vrij als een vogel had gepogood op muziek die ouder was dan hun gezamenlijke leeftijden.

Ze schrok op uit haar gedachten van een laag zoemend geluid dat langzaam overging in een gebrom, alsof er naast haar een grasmaaier opsteeg. Beide deuren van de jeep gingen open. Gideon ging achter het stuur zitten en Lynn nam plaats op de passagiersstoel. In haar handen had ze een apparaat dat eruitzag

als een gamecontroller met ingebouwd scherm.

‘Heb je haar gevonden?’ vroeg Gideon ongeduldig.

‘Rustig aan,’ mompelde Lynn, ‘de drone moet eerst boven de bomen vliegen.’

Met een snelheid die Nina niet voor mogelijk had gehouden, verscheen er een pistool in Gideons handen. Hij richtte het op zijn lijfwacht.

‘Als je nog één keer zo tegen mij praat,’ zei hij, ‘is dat het laatste wat je zegt.’

‘Yes, sir,’ antwoordde de vrouw. Ze leek niet erg onder de indruk. Hij borg het pistool weer op. Nina kwam iets overeind. ‘Gevonden,’ zei Lynn. ‘Het oude theater.’

‘Weet je het zeker?’

‘Ja, tenzij ze haar armbandje heeft afgedaan en weggegooid. Ik heb de drone ingesteld op de tag.’

‘Beweegt ze?’

‘Nee.’

‘Wijs me de weg.’

Gideon gaf gas en de jeep schoot vooruit. Nina liet zich weer op de achterbank zakken en probeerde niet te denken aan wat aan het eind van de rit op hen zou wachten.

De auto remde af en Nina schrok voor de tweede keer wakker. Deze keer wist ze meteen waar ze was. Met een schokje kwam de jeep tot stilstand. Beide deuren gingen open en ze zag Gideon en

Lynn naar buiten schieten. Nina vermande zich en boorde haar ellebogen in het leer. De pijnscheuten in haar buik en borst negerend, kwam ze voorzichtig overeind. Haar handen tastten naar de deurknop. Ze leunde tegen de bank aan, trok aan de hendel en gooide de deur open. Eerst deed ze haar ene been naar buiten, daarna het andere. Ze zocht steun in de deuropening en kwam omhoog totdat ze wankelend buiten de jeep min of meer op eigen benen stond. Pas toen draaide ze zich opzij en aanschouwde ze de situatie voor zich.

Wat de lijfwacht ‘het oude theater’ had genoemd, was een amfitheater, zo te zien vele eeuwen oud. Haar blik gleed langs de helling naar beneden naar het stenen platform dat als podium diende.

Haar vriendin lag op haar rug in het midden van de cirkel met haar armen en benen wijd, alsof ze een sneeuwengel wilde maken. Zelfs vanaf hier kon Nina zien dat het stenen oppervlak donkerrood was van het bloed. Een jachtmes lag naast Claires open hand.

Nina begon naar beneden te strompelen. Terwijl ze zich steeds vasthield aan de stenen zetels, daalde ze ring voor ring af naar beneden. Als Dante in de hel, dacht ze, alleen dan met meer cirkels.

De drone vloog over haar hoofd heen en dook omlaag. Terwijl Nina de afdaling voortzette, bleef het minivliegtuig boven haar vriendin hangen.

‘Het lijkt erop dat ze haar polsen heeft doorgesneden,’ hoorde ze de lijfwacht in de verte zeggen.

‘NEE!!!’ schreeuwde Nina met alle kracht die ze nog overhad.

Met haar handen op haar pijnlijke buik, versnelde ze haar pas. Bij elke stap begon ze harder te huilen. O, Claire, dacht ze, o Nijntje. Je kan niet dood zijn, het is niet waar. Het was een wanhopige poging om de realiteit te ontkennen, besepte ze. Want het levenloze lichaam op het podium sprak een andere waarheid.

Woede, schuldgevoel en wanhoop vermengden zich tot een overweldigende emotie die haar hele lichaam over leek te nemen.

‘Stop!’ hoorde ze Gideon vlak achter zich roepen, toen ze nog drie rijen van Claire verwijderd was. Ze draaide zich om, recht in de loop van zijn pistool.

‘Ik wil gewoon afscheid nemen,’ snotterde ze.

‘I don’t care what you want,’ antwoordde de man. Hij duwde haar opzij en Nina viel op een stenen bank. Ze voelde hoe de man haar in haar zij trapte. Een nieuwe pijnscheut schoot door haar lichaam. Met moeite draaide ze zich op haar zij. Ze keek naar beneden en staarde naar Claire.

Die ineens haar ogen opende.

DRONE

Claire werd wakker omdat ze een mechanisch geluid hoorde. Het was een onaangename verrassing. Ze had dood moeten zijn. Dood willen zijn.

Het scheelde niet veel. Haar lichaam voelde slap, het leven was grotendeels uit haar gesijpeld. Nog heel even en dan was het over.

Ze opende haar ogen op een kiertje en zag een metalen schim boven zich vliegen. Snel deed ze haar ogen weer dicht.

Ze hadden haar gevonden! Het was te vroeg! Ze was nog niet dood!

‘Het lijkt erop dat ze haar polsen heeft doorgesneden,’ hoorde Claire een stem zeggen. Lynn. Daarna hoorde ze iemand schreeuwen.

Nina?

NINA?! Ze leefde nog?

Een fractie van een seconde was er ongelooft. Hallucineerde ze?

Maakte haar brein wensdromen aan in de laatste minuten die ze nog had?

‘Stop!’ schreeuwde Gideon. Het bleef even stil.

‘Ik wil gewoon afscheid nemen,’ hoorde ze Nina zeggen. Dat was geen hallucinatie, dat was echt.

‘*I don’t care what you want,*’ schreeuwde Gideon.

Gestommel. Een kreet. Deze keer opende Claire haar ogen helemaal.

Nina lag een paar meter verderop en een stukje hoger. Ze was echt. Ze leefde nog. Ze zag eruit alsof ze een oorlog had meege maakt, maar ze was er nog. Hoe? Claire had het bloed uit haar buik zien gutsen.

Ik had terug moeten gaan! dacht Claire. Ik heb weer de verkeerde keuze gemaakt! Het spijt me, wilde ze roepen, het spijt me dat ik je in de steek heb gelaten.

Nee. Niet doen, commandeerde ze zichzelf. Nina leeft, ik heb nog heel even voordat ik dood ben. Ik heb nog één kans om alles goed te maken.

Claire reikte uit naar Gideon met haar gedachten. Kom naar me toe, dacht ze. Kom hier. Je wil zeker weten dat ik dood ben. Kom hier, eerst de ene voet, dan de andere.

Ze zag Gideon Nina in haar zij schoppen. Haar vriendin kromp ineen.

Het voelde alsof hij haar geschopt had in plaats van Nina. Ze wilde opspringen en hem te lijf gaan, zijn ogen uitkrabben.

Kalm, blijf kalm, dacht Claire. Niet reageren. Wacht je kans af. Je laatste restje leven. Kom op.

De schoenen bewogen, daalden af. En ze kwamen haar kant op. Claire telde de stappen.

Eén. Twee. Drie. Bij acht stopte Gideon. Hij stond een meter of zo van haar vandaan.

Dichterbij, dacht ze. Kom dichterbij. Voel mijn pols. Luister naar mijn adem.

Gideon zette nog een stap dichterbij. Ze rook zijn zweet, proefde zijn woede.

‘*You fucking bitch,*’ zei de man en hij boog zich voorover. Ze keek door haar oogharen. Zijn gezicht kwam steeds dichterbij. ‘*You cunt. Jou aaklige teef. You...*’

Bijna.

Er was geen aarzeling. Alsof ze het al honderd keer geoefend had, greep haar hand het jachtmes en bracht het in een vloeiende beweging omhoog. Op hetzelfde moment opende ze haar ogen zodat ze Gideon kon aankijken en kon mikken. Met alle kracht die ze in zich had, dreef ze de punt van het mes in zijn hals. Op een centimeter of vijf bleef het steken.

Gideon wankelde naar achteren, greep met zijn rechterhand naar het mes. Steunend en kreunend kwam Claire overeind. De aanwezigheid van Nina gaf haar extra kracht.

‘Niet aan trekken!’ hoorde ze Lynn gillen. Claire en Gideon draaiden tegelijkertijd hun hoofd naar de lijfwacht, wat bij Gideon

een extra pijnkreet opleverde. De man probeerde wat te zeggen, maar er klonk alleen gegorgel. ‘Laat het mes zitten,’ riep Lynn. ‘Als je het eruit trekt, dan bloed je dood!’

Dank je wel, dacht Claire. Ze zette zich af en wierp zich tegen Gideon aan. De man stond al wankel en sloeg tegen de grond. Claire pakte met beide handen het mes beet en trok het uit zijn lichaam. Het bloed gutste naar buiten, spatte in haar gezicht en op haar handen. Gideon begon rochelend naar adem te happen.

Claire liet het mes uit haar handen vallen, keek naar het bloed dat in golven naar buiten kwam en begon te gillen. Haar lichaam beefde oncontroleerbaar, het koude zweet brak haar uit en ze voelde zich dizzy worden. Ze was stervende, dat wist ze. Stervende en buiten zinnen. Ze ging in ieder geval niet alleen. Want voor haar schokte het lichaam van haar kwelgeest alsof het epileptisch was.

‘Zo veel bloed,’ stamelde Claire, ‘ik wist niet... zo veel bloed...’ Ze wist zelf niet eens of ze het over haar eigen bloed had of over dat van Gideon.

‘*You killed him,*’ hoorde ze Lynn schreeuwen. Claire keek op en zag hoe de lijfwacht haar pistool trok en op haar richtte.

LYNN

‘*You killed him,*’ herhaalde Lynn.

Claire keek opzij naar het nog naschokkende lichaam van Gideon en wendde haar gezicht meteen weer af. *Oh my god,* dacht ze. *Ik heb hem gedood.*

Lynn hield haar nog altijd onder schot.

‘Gideon behandelde je als een stuk stront, Lynn,’ zei Claire. ‘Jij hebt nog niemand gedood. Je kan gewoon weggaan.’ Haar stem klonk zachter, ademen kostte haar steeds meer moeite.

‘En dan?’ vroeg Lynn. Haar arm hing nu helemaal langs haar lichaam, het pistool naar beneden gericht.

‘Ik weet niet of ik het overleef,’ zei Claire naar waarheid. ‘Op dit moment voelt het niet zo. Maar stel dat,’ ging ze verder. ‘Dan is mijn geheugen behoorlijk door de war door al dat bijna doodgaan en zo. Ik weet zeker dat ik vergeten ben wie je was en hoe je eruitzag.’

‘Jij zou dat voor mij doen?’

‘In ruil voor mijn en Nina’s leven? *In a minute.*’

Ze zag hoe Lynn haar wapen opborg, naar voren liep en voor haar neerhurkte.

‘*Killing you right now would be so fucking easy,*’ zei ze fel.

‘*I know,*’ antwoordde Claire. ‘Maar je hebt nog nooit iemand vermoord. Waarom zou je daar nu mee beginnen?’ De vrouw pakte haar arm op en bestudeerde de wond.

‘Je hebt het helemaal verkeerd gedaan,’ zei ze. ‘Je sneed de verkeerde kant op.’

‘Dus ik ga niet dood?’ vroeg Claire verbaasd.

‘Je hebt zeker bloed verloren.’ Lynn schudde haar hoofd. ‘Alleen nog lang niet genoeg om de pijp uit te gaan.’ Ze lachte. ‘Je bent echt heel slecht in doodgaan.’

‘*I hope so,*’ fluisterde Claire.

‘Jij,’ riep Lynn, nog steeds in het Engels tegen Nina. ‘Kom hier, scheur je T-shirt in repen.’ Nina deed wat haar gezegd werd. Vaardig verbond Lynn eerst Claires polsen en liet haar daarna haar armen omhooghouden.

‘Let op of ze niet in shock raakt,’ instrueerde ze Nina, alsof Claire er zelf niet bij was. ‘En zorg dat ze zo snel mogelijk in een ziekenhuis belandt.’ Ze wachtte een tel en Claire zag hoe ze het gehavende lichaam van Nina observeerde. ‘En jij ook.’

‘Hoe dan?’ vroeg Nina.

‘Je kan de jeep pakken. Ik denk dat hij daar wel wil rijden.’

Claire volgde haar hoofdbeweging. In de verte zag ze Xavi naar beneden snellen.

Lynn kwam overeind, schudde nog een keer meewarig haar hoofd, snelde de trappen op en verdween zonder wat te zeggen in het bos dat het theater omringde.

Nina nam haar plaats in en samen wachtten ze op Xavi.

‘Hé jij,’ zei Claire.

‘Hé jij,’ antwoordde Nina.

‘Ik dacht dat je dood was.’

‘*Same.*’

‘Laten we dit niet nog een keer doen.’

‘Deal.’

Het gezicht van Nina begon te vervagen.

‘Ik denk dat ik nu ga slapen,’ zei Claire. ‘Het spijt me. Ik denk dat Lynn te laat was.’

CLAIRE

‘Claire?’

Claire opende haar ogen. Iemand schoof een gordijn opzij. Het kostte haar een paar seconden om zich te beseffen dat ze in een ziekenhuisbed lag. Haar blik was wazig en ze moest een paar keer knipperen om weer scherp te zien.

Het was een tweepersoonskamer. Het gordijn werd verder opengeschoven en het gezicht van Nina kwam tevoorschijn. Ze hing half uit haar bed om bij het doek te kunnen.

‘We moeten ophouden op deze manier af te spreken,’ zei Nina en ze ging weer op haar rug liggen.

‘Nina!’ Claire wilde rechtop gaan zitten. Het lukte niet.

‘Ik leef nog?’

‘Het was kantje boord,’ zei Nina. ‘Nog meer kantje boord dan de vorige keer.’

‘Xavi?’ zei ze. ‘Hij was daar ook?’

‘Bracht ons naar het ziekenhuis,’ antwoordde Nina. ‘Sprak met de artsen. Belde onze ouders.’

‘Redder in nootjes.’ Claire knikte. ‘Waar is hij?’

‘Hij was er iets minder erg aan toe dan wij. Praat met de Franse politie. Ze hebben Leah gearresteerd.’

‘Leah? Zij heeft toch niemand gedood?’ Een gedachte kwam bij haar aan als een mokerslag. ‘Oh my god. Ik wel! Word ik berecht?’

Nina schudde haar hoofd. Het viel Claire nu pas op hoe moe ze eruitzag.

‘Ik denk het niet. Leah heeft onze verhalen bevestigd. De lichamen van Ballard en Bullet zijn gevonden. Het is een mediastorm, Nijntje, berg je maar. Wij zijn de moedige overlevenden.’

‘En Lynn?’

‘Ik kon Xavi ervan overtuigen haar naam niet te noemen. Hij was het er niet mee eens, maar je weet hoe hij is. Hij doet alles voor je.’

Claire liet zich met een zucht in haar kussen vallen.

‘Ik ga mijn naam veranderen,’ zei ze. ‘En in Spanje wonen.’

Even bleef het stil.

‘Onze ouders zijn gisteravond aangekomen,’ zei Nina. ‘Ik heb ze even gesproken. De jouwe zijn met de mijne meegereden.’

‘Niet hoe ik bedacht had dat ze elkaar zouden ontmoeten,’ mompelde Claire. Ze geeuwde.

‘Het spijt me,’ zei ze. ‘Maar ik ga weer slapen. Honderd jaar. Als ik weer wakker word, zijn we beiden oude vrouwen.’

‘Zie je in de volgende eeuw,’ hoorde ze Nina giechelen.

TWEE MAANDEN LATER

Claire stond voor de studio te talmen. Durfde ze aan te bellen? Ze had Xavi sinds Frankrijk niet meer gesproken. Ze keek om zich heen, alsof ze op zoek was naar redenen om weg te rennen.

In de verte kwam een man aanlopen. Hij had grijs haar, een grijze baard en een bril. Hij glimlachte aarzelend en stak zijn hand op.

‘Ben jij Claire?’

Ze knikte. ‘Ken ik u?’

‘Ik ben Anton,’ stelde de man zich voor. ‘Roms echtgenoot. Of weduwnaar, moet ik nu zeggen.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik kan er nog steeds niet aan wennen.’

De neiging om weg te rennen werd nog groter. ‘Het spijt me zo erg,’ begon ze. ‘Ik...’

‘Ik weet het, meisje,’ zei de man. ‘Ik weet het. Kom, zullen we

dan maar?’ Zonder haar antwoord af te wachten, belde hij aan.

Er was geen weg meer terug.

De opnamestudio leek in geen enkel opzicht op die ze van YouTube kende. Op de vloer lagen lelijke grijze tapijttegels, tegen de muren was spaanplaat getimmerd en het plafond lag open. Niet dat er heel veel van de studio te zien was, want er stonden een stuk of twintig mannen van verschillende leeftijden naast en achter elkaar te kletsen. Om hen heen stonden vier microfoons.

Cantatori della città rosa, het mannenkoor waar Rom lid van was geweest.

Er zat een glasplaat tussen hen en het koor. Xavi zat achter een mengpaneel, Nina stond naast hem. Ze keken allebei tegelijk om.

‘Claire!’ Nina schoot naar voren en vloog haar om de hals. Claire liet haar hoofd op Nina’s schouder zakken en sloeg haar armen om haar ex-vriendin heen. Even bleven ze zo staan.

‘Denk maar niet dat omdat ik nu bezig ben, je straks geen knuffel van mij krijgt,’ zei Xavi.

Claire grijnsde en maakte zich los. ‘Mag ik jullie voorstellen aan Anton,’ zei ze. ‘Roms man.’

Xavi kwam overeind. Om de beurt gaven hij en Claire de man een hand. Daarna kreeg Claire de beloofde knuffel. Nina kon zich niet inhouden en sloeg op haar beurt haar armen om hen allebei heen.

Vechtend tegen de tranen zei Claire: ‘Ik heb jullie zo gemist.’

‘Gaan we nog zingen?’ klonk er een gemoedelijke stem uit de speaker. ‘Prille liefde is leuk om te zien, maar de heren hier genieten liever van een ander soort duet.’

Giechelend maakte Claire zich los uit hun omhelzing.

‘Sorry,’ zei ze.

‘Ze kunnen je niet horen,’ zei Xavi. Hij drukte een knop in en zei: ‘Iedereen is er, wat mij betreft kunnen we beginnen.’

De mannen gingen in positie staan, verschillende soorten stemmen bij elkaar, vermoedde Claire. Sommige staken hun hand op naar Anton die blij terugzwaaide.

‘Deze is voor Rom,’ sprak Xavi in de microfoon.

‘Voor Rom,’ klonk het uit de speaker.

Xavi startte een track op. Ze hoorde hem in het Frans over een beat heen rappen. Hij telde af met z’n vingers: drie, twee, een.

De mannen begonnen te zingen. Het was duidelijk dat ze het refrein geoefend hadden, want de verschillende stemmen werden in lagen op elkaar gestapeld. Net als de rest van het liedje was de tekst Frans en verstond Claire er weinig van. Maar dat was niet nodig. De boodschap kwam luid en duidelijk over.

Naast haar stond Anton te huilen. Ze greep zijn hand en huilde zonder gêne met hem mee.

Na drie takes was Xavi tevreden. De deur ging open en een voor een kwamen de leden van het mannenkoor tevoorschijn. Nu was het Anton die de knuffels kreeg.

‘We missen hem ook heel erg, ouwe man,’ zei de een.

‘Hij zou dit geweldig hebben gevonden,’ zei Anton.

Claire deed een stap naar achter. Hoezeer haar therapeut ook benadrukte dat niks hiervan haar schuld was, en hoezeer ze het er rationeel ook mee eens was, zien hoe de mannen van het koor herinneringen met Anton ophaalde, bracht het schuldgevoel weer keihard terug. Als zij niet...

‘Hoe is het?’ onderbrak Nina haar gedachten.

Claire haalde diep adem. ‘Vandaag is pittig,’ zei ze. ‘Sommige dagen gaat het best goed.’ Andere dagen heel slecht, dacht ze erachteraan. ‘Jij?’

‘De nachtmerries worden minder,’ zei Nina. ‘Dus dat is winst.’ Ze liet een stilte vallen. ‘En ik heb een nieuwe vriendin.’

Claire keek opzij en glimlachte. ‘Wat fijn voor je,’ zei ze. En ze merkte dat ze het meende. ‘Hoe heet ze?’

‘Tess...’

‘Tess? Niet! Je hebt wat met je nichtje?’ Opeens begon het haar te dagen. ‘Smiecht!’ zei ze. ‘Je hebt gewoon gelogen!’

Nina had verwacht dat Claire boos zou worden, in plaats daarvan begon ze hartelijk te lachen.

‘Hahaha, wat ben je toch een trut.’ Ze stompte Nina iets te hard tegen haar schouder. ‘Xavi is ook al aan de vrouw, hoorde ik,’ zei ze.

‘Ja, ze is heel aardig,’ zei Nina.

‘Lijkt ze op mij?’

‘Niemand lijkt op jou, Claire. Niemand.’ Ze glimlachte. ‘Heb je eigenlijk nog wat gehoord van Abe?’

‘Terug op de taxi. Soms zie ik hem rijden. Dan kijkt hij snel de andere kant op.’

Trauma’s, dacht Claire. Iedereen die het overleefde, heeft last van trauma’s. Heel even wreef ze over de littekens op haar polsen. Maar ze hadden het tenminste overleefd.

‘En jij?’ vroeg Nina. ‘Ben je alweer aan het daten?’

Claire schudde haar hoofd. ‘Voorlopig heb ik even genoeg aan mezelf,’ zei ze. ‘En ik ga eindelijk de reis door Spanje maken met m’n vader.’ Ze glimlachte voorzichtig. ‘Hij en mijn moeder zijn weer on speaking terms. Heeft die hele shitsooi toch iets opgeleverd.’

‘Gaan jullie mee wat drinken?’ vroeg Xavi. Ze schudde haar hoofd.

‘Ik moet mijn belofte nog nakomen en Anton een belangrijke boodschap doorgeven van Ron. *Célébrez la vie* is heel mooi geworden, Xavi,’ zei ze. ‘Mag je trots op zijn.’ Ze gaf hem en Nina opnieuw een knuffel.

‘Als ik terug ben uit Spanje,’ begon ze. ‘Misschien kunnen we dan een keer met z’n drieën afspreken?’

NAWOORD

Een film die enorm veel indruk op mij heeft gemaakt als tiener, was *Surviving the Game*. Daarin wordt een dakloze man (Ice-T) voor de sport opgejaagd door een groep rijke jagers (onder leiding van onze eigen Rutger Hauer). Toen Kluitman mij vroeg of ik een 14+ thriller wilde schrijven voor hun novellereeks, wist ik meteen dat ik ook zo’n verhaal wilde schrijven. Ik ging research doen en kwam erachter dat er meer van dit soort films bestonden, en dat ze allemaal waren geïnspireerd op een kort verhaal uit 1924 dat *The Most Dangerous Game* heet. Ik had mijn sprankje inspiratie gevonden. Nu moest ik er nog een verhaal van maken.

Op een avond lag ik op de bank mezelf zielig te vinden en zoals je weet is daar maar één oplossing voor: chips, ijs en chocola eten. Helaas had ik niks in huis. Gelukkig bestaat er in Utrecht het fenomeen flietsbezorger. Ik opende de app en voerde mijn bestelling in. De boodschappen zouden binnen een kwartier bezorgd worden.

Het viel mij op dat net als bij andere bezorgdiensten de naam

van de bezorger in de app werd genoemd. Waarom zou iemand dat willen, vroeg ik me af. Zeker in deze tijd.

In één klap viel het verhaal van *24 uur* op z'n plaats. Een flitsbezorger die naar een vrijstaand huis wordt gelokt en vierentwintig uur lang door twee jongens wordt opgejaagd.

Niemand had het succes van het boek zien aankomen. Het was binnen een paar maanden een van de meest succesvolle novelles van Kluitman, werd genomineerd voor de prijs van De Jonge Jury en het kwam zelfs in de top drie terecht!

Dat succes is niet alleen mijn verdienste. Zonder mijn uitgever Mariska en mijn fantastische redacteur Meike was het boek er nooit gekomen. Ook mijn zoon Charlie speelde een grote rol. Hij bedacht de locatie voor het einde van *24 uur* en drong elke keer aan om het boek nóg spannender te maken.

Ook voor dit boek wil ik een aantal mensen bedanken. Als eerste mijn uitgever Mariska die een maand na het verschijnen van *24 uur* al zei dat ik een vervolg mocht maken. Mijn redacteur Meike die altijd precies weet wat er nodig is om een boek nóg beter te maken. Mijn collega Nadine Swagerman, die niet alleen aangaf hoe ik het boek emotioneler kon maken, maar ook oplette dat de relatie tussen Claire en Nina authentiek was. Mijn collega Tom Rijpert die met één simpele suggestie het einde tien keer zo spannend maakte. Mijn zoon Charlie die elke keer als ik aarzelde of een personage wel dood moest zei: 'Doen!' Aan Bilal en Rosa en Deesje en Esmee en het geweldige team van De Jonge Jury: dank jullie wel!

En ik wil jou bedanken! De lezer! Zonder jou is een schrijver niks! Zonder alle aanbevelingen op Instagram, TikTok, GoodReads en Hebban gaat een boek geruisloos ten onder.

Dit boek is fictie. Gelukkig maar. Maar trauma is echt. Daar weet ik helaas alles van. En trauma gaat zelden vanzelf weg. Heb je zelf iets meegemaakt waar je geen raad mee weet, schroom dan alsjeblieft niet om hulp te zoeken. De weg naar herstel is niet makkelijk, maar wel mogelijk.

Je bent niet alleen.

Marcel van Driel

Denk je wel eens aan zelfmoord? Je bent niet alleen. Er zijn mensen die echt kunnen helpen. Bel met 0800-113, of bezoek 113.nl, en chat direct met iemand. In België bel je met 1813, of bezoek je zelfmoord1813.be om met iemand te chatten.

LEESEXEMPLAAR

NOVELLE+

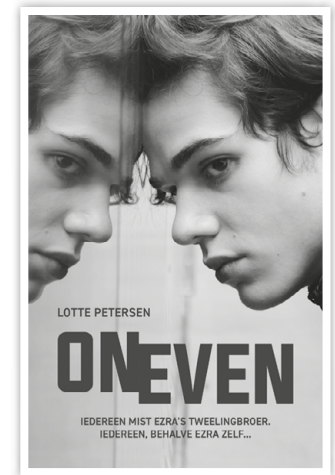
iets dikker, net zo spannend

Oneven (verschijnt najaar 2024)

Als de tweelingbroer van Ezra tragisch om het leven komt, zijn zijn ouders zo verdrietig dat ze hem amper aan kunnen kijken en durven zijn vrienden geen grapjes meer te maken.

Daarom is Ezra maar wat blij als hij na de zomervakantie een nieuwe klasgenoot krijgt. Alex gedraagt zich tegenstelling tot de rest van zijn omgeving tenminste normaal. Hij houdt zich niet bezig met Ezra's broer.

Maar dan begint Ezra te vermoeden dat Alex iets achterhoudt... Want waarom weet hij dingen die hij niet kan weten? Als Ezra dan ook nog verliefd wordt op het zusje van Alex, wordt alles nóg ingewikkelder.

UITGEVERIJ KLUITMAN ALKMAAR